

Giới thiệu [Đồng Nhân Hunter] Thiên Tuế

Converter: U Tịch Cốc

Nguồn convert: tangthuvien.com

Edit: Tojikachan

“Không phải tôi mang cô về địa phủ, để bồi thường, tôi đã tìm được một thân thể phù hợp với linh hồn cô ở thế giới khác, chỉ cần cô đồng ý, tôi sẽ mang cô đến đó.”

Tình huống như thế này rất thường xuyên xảy ra ở địa phủ, trước đó cậu cũng đã an bài vài vị giống cô lữ hành đến thế giới khác, mỗi người đều rất vui a.

Hình như là thật.

“Giữ lại trí nhớ hiện tại?”

Gật đầu.

“Thân thể khỏe mạnh?”

Lại gật đầu.

Vậy thì không thành vấn đề, chỉ còn lại một yêu cầu.

“Tôi muốn 500 triệu, tiền của thế giới kia.” Dù sao làm trạch nữ 27 năm, không hề có kỹ năng sinh tồn, chút tiền đó là được.

[Tác giả: Có “chút” sao?

Đáp: Không phải có chút sao? Hay là phải thêm mới được? *Sát khí*

Tác giả: Không, vừa vắn vừa vắn.....]

Chỉ như vậy thôi sao? Diêm Vương lại liệu mạng gật đầu, yêu cầu của người này so với những người trước quả thực quá nhỏ, nhất định phải làm tốt cho cô thoải mái, ừm, hay là cho cô thêm vài thứ nữa, dù sao thế giới kia cũng cực kỳ nguy hiểm.

“À, hỏi cậu một vấn đề được không.” Suy nghĩ đã lâu.

“Cái gì?” cậu luôn luôn có hỏi tất đáp.

“Sao cậu làm được Diêm Vương?” Tò mò, cậu ta không có khí thế lại có chút ngơ ngơ, hay làm sai chuyện mà lại được làm Diêm Vương, rất kỳ quái.

“Ai cần cô lo!!” Cái trán chật ních ‘ngã tư đường’, thẹn quá thành giận đẩy mạnh cô vào thế giới đã định.

Trước khi chìm vào bóng tối, tôi mới nhớ tới ra còn chưa hỏi cậu ta muốn tôi đến thế giới gì, thôi vậy, đến sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua

“A, vẫn chưa tỉnh lại sao? Cứ như vậy thì nguy đây, tuy rằng đã đáp ứng mẹ sẽ quý trọng mình, phải bảo vệ tốt bản thân, nhưng hiện tại.....”

Nhân vật chính tôi giờ phút này đang cực kỳ buồn bực ngồi xồm xuống giường, nhìn người nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, tái nhợt gầy yếu giống quý, nhớ kỹ. Nếu là bình thường, tôi tuyệt đối không làm được như vậy với thân thể ốm yếu, nhưng hiện tại tôi không chỉ có thể đi, có thể chạy, có thể nhảy, còn có thể bay nữa, ả, tôi hiện tại là một du hồn, thân thể của mình không nhập vào được, cửa phòng bệnh cũng không ra được, bị vây ở chỗ này đã hơn một tháng, mỗi ngày nếu không làm một chút động tác yêu cầu cao độ thì là nói chuyện với thân thể của mình, cứ thế có lẽ một ngày nào đó linh hồn tôi sẽ điên mất.

“Có lẽ chết vẫn tốt hơn.....” Thấp giọng thì thào.

“Thật vậy chẳng? Cô..... muốn chết sao?”

Người kia là ai? Tôi nhìn một cậu bé mặc áo trắng chói mắt đột nhiên xuất hiện, giọng điệu của cậu ta..... Có chút chờ đợi, có chút kinh ngạc..... cậu ta đang đợi tôi chết sao? Rất kỳ quái, cậu ta hẳn không phải người thường, hẳn là rất có năng lực, người như vậy nếu muốn lấy tính mạng con người thì cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, vì sao tôi lại cảm thấy cậu ta chờ tôi nói lời này đã rất lâu?

Tôi chỉ nhìn cậu ta, cũng không nói gì, cậu ta cũng tựa hồ ý thức được mình đột ngột, vội vàng mở miệng giải thích: “Thật ra là thế này, tôi là Diêm Vương.....”

“Không phải Bạch Vô Thường sao?” Nhìn cậu ta mặc áo trắng, còn tưởng là dấu hiệu của thân phận cậu ta

“Mới không phải, tôi là Diêm Vương” Mặt trẻ con cố gắng bày ra một bộ uy nghiêm

“Ồ, rồi sao?” Thì ra là Diêm Vương, nhưng còn chưa thuyết phục được tôi.

“A..... Sau đó.....” cậu ta nhất thời không phản ứng lại, chuyển đề cũng quá nhanh đi, hơn nữa khi cô nghe được chính mình là Diêm Vương sao lại không có phản ứng gì chứ, buồn bực nha, thật muốn ngồi xồm góc tường khổ sở vẽ vòng, nhưng bây giờ công tác quan trọng hơn, nếu không hoàn thành, cậu ta sẽ bị một đồng người cần nhân trách mắng bao phủ, nhiều người oán niệm như vậy, chắc chắn cậu ta không thể chịu nổi.

“Ừm... năm đó khi tôi còn là học sinh thực tập ở địa phủ, từng ở điện Trọng Sinh công tác một thời gian, lúc đó cô đang ở cạnh bề Trọng Sinh, tôi không cần thận đây cô vào bề, vì thế cô trọng sinh đến thế giới này, nhưng sự trọng sinh của cô không phải là địa phủ an bài, tùy cơ lựa chọn, kết quả linh hồn của cô phải nhập vào thân thể không phù hợp kia, cho nên.....” Nói đến đây, Diêm Vương vụng trộm liếc tôi một cái, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.

“Cho nên cơ thể của tôi từ khi sinh ra đến giờ luôn luôn suy nhược.” Cuối cùng thì tôi cũng biết vì sao mình nhiều bệnh.

“Cô không tức giận?” Cậu ta hại cô như vậy, cô hẳn là rất tức giận chỉ vào cậu ta mắng nha, lúc trước, khi cậu ta làm sai luôn bị người khác lấy ngón tay chọc cái trán mắng, tuy rằng..... Tuy rằng sau đó, mọi người luôn mang về mặt bất đắc dĩ, sau đó thở dài.....

“Làm vậy thì có chỗ tốt sao?” Tôi khề liếc hẳn một cái, cậu ta thích bị mắng sao?

“Ách?” Ngốc điệu, khó hiểu.

“Dù sao đã thành sự thật, hết thấy cũng không thể quay về, hơn nữa, trái tim thân thể này không tốt, cảm xúc không thể dao động quá cao, cũng quen rồi.” Hai mươi mấy năm qua, cô sớm không vui không buồn, chỉ bình tĩnh mà sống, đôi khi cũng không hiểu được mình, rõ ràng dục vọng muốn sống mãnh liệt không kém người khác, trong thời khắc sinh tử, luôn cố hết sức để có thể tiếp tục sống, thật mâu thuẫn.

“Nhưng mà..... Nếu không phải tôi, cô vốn vẫn ở lại địa phủ, không phải trọng sinh như vậy, cũng sẽ không..... sẽ không không có trí nhớ kiếp

trước.” Diêm Vương vẫn cúi đầu, nói ra sự thật phũ phàng.

“À –” Tôi thở dài, nói cho tôi biết tôi cũng sẽ không tức giận, hay là.....

“Vây, Diêm Vương đại nhân, tôi sẽ không mắng chửi người, nếu cậu muốn tìm người chửi, vậy thì.....” Tôi ý đồ nói lòng vòng, nhưng không thành công lắm, tôi đâu có bao giờ được nói chuyện với người khác quá lâu.

“Cô.....” Diêm Vương bắt đầu dĩ, cậu ta không biết cư nhiên sẽ khiến cô nghĩ như vậy, cậu ta chỉ là đang tích cực nhận sai, aiz, thôi vậy thôi vậy, chính sự quan trọng hơn.

“Tôi có thể hỏi một vấn đề sao?” Tôi nhắc tay muốn hỏi.

“Cái gì?”

“Nếu sớm biết tôi không nên trọng sinh, vì sao bây giờ mới đến?” Từ địa phủ đến đây hẳn là không mất thời gian những hai mươi bảy năm của cậu ta đi, thoát nhìn cậu ta hơi ngơ ngơ, không lẽ là có bệnh mù đường

“Thân là nhân viên công tác của địa phủ, không thể tùy tiện lấy đi linh hồn con người, đây là quy định..... Thân thể này của cô có thể sống, chúng tôi không thể câu đi linh hồn của cô, nhưng tình huống của cô là đặc thù, chỉ cần tự nguyện buông tha cho sinh mệnh của mình, thì chúng tôi mới có thể mang cô đi.” Diêm Vương giải thích tường tận, cậu ta vốn là người nhớ chuẩn xác nhất các quy định của địa phủ.

“Ha ha, thì ra là thế, vậy thì hãy dẫn tôi đi đi.” Hôm nay cậu ta có thể giúp tôi thoát khỏi thân thể ốm yếu này, mẹ sẽ không trách tôi đi, bị bệnh nhiều năm như vậy, cũng đủ rồi.

“Không phải tôi mang cô về địa phủ, để bồi thường, tôi đã tìm được một thân thể phù hợp với linh hồn cô ở thế giới khác, chỉ cần cô đồng ý, tôi sẽ mang cô đến đó.”

Tình huống như thế này rất thường xuyên xảy ra ở địa phủ, trước đó cậu ta cũng đã an bài vài người giống cô đi đến thế giới khác, mỗi người đều rất vui vẻ.

Hình như là thật.

“Giữ lại trí nhớ hiện tại?”

Gật đầu.

“Thân thể khỏe mạnh?”

Lại gật đầu.

Vậy thì không thành vấn đề, chỉ còn lại một yêu cầu.

“Tôi muốn 500 triệu, tiền của thế giới kia.” Dù sao làm trạch nữ 27 năm, không hề có kỹ năng sinh tồn, chút tiền đó là được.

[Tác giả: Có "chút" sao?

Đáp: Không phải có chút sao? Hay là phải thêm mới được? *Sát khí*

Tác giả: Không, vừa vắn vừa vắn.....]

Cứ như vậy sao? Diêm Vương lại liếc mắt gật đầu, yêu cầu của người này so với những người trước quả thực quá nhỏ, nhất định phải làm tốt cho cô thoải mái, ừm, hay là cho thêm vài thứ nữa cho cô, dù sao thế giới kia cũng cực kỳ nguy hiểm.

“À, hỏi cậu một vấn đề được không.” Suy nghĩ rất lâu.

“Cái gì?” cậu ta luôn luôn có hỏi tất đáp.

“Sao cậu làm được Diêm Vương?” Tò mò, cậu ta không có khí thế lại có chút ngơ ngơ, hay làm sai chuyện mà lại làm Diêm Vương, rất kỳ quái.

“Ai cần cô lo!” Cái trán chột ních ‘ngã tư đường’, thẹn quá thành giận đẩy mạnh cô vào thế giới đã định.

Trước khi chìm vào bóng tối, tôi mới nhớ tới ra còn chưa hỏi cậu ta muốn tôi thế giới kiểu gì, quên đi, đến sẽ biết.

Diêm Vương nhìn tay mình, run rẩy run rẩy run rẩy, AAA!!!! Hình như lại gặp rắc rối rồi, cậu ta còn có chuyện chưa nói rõ đâu!

“Thôi vậy, cho hai người kia đến chỗ cô vậy. Làm vậy thì mấy người lớn đáng ghét kia sẽ không thể ngày nào cũng phất thức thần đi cầu nhàu với mình nữa, mình đã rất lâu không được ngủ ngon, aiz, không phải chỉ là không cẩn thận làm mất linh hồn con ông ta thôi sao, làm gì mà nóng nảy.....”

Một đường cầu nhàu, bóng dáng cậu ta dần dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cuộc sống mới

Rừng rậm Butoto, bốn phía toàn là núi. Phía tây, tuyết trên núi hòa tan thành nước chảy từ trên xuống dưới chảy thành con sông trong rừng, con sông có rất nhiều nhánh, một nhánh duy nhất từ hướng đông chảy ra khỏi rừng rậm, trở thành nguồn nước của cư dân trong trấn nhỏ, người nơi đó gọi nó là “sông Toto”.

Sáng sớm, trong rừng rậm, sương mù tràn ngập.

“Cáp — ần!” Cửa chính nhà gỗ bên bờ sông Toto bị mở ra, một cô bé mặc kimono màu xanh che miệng ngáp xuất hiện ở cửa, giọng nói mang theo một chút khàn khàn vừa tỉnh ngủ, “Ai nha, tuyết rơi, chả trách đêm qua có chút lạnh.”

tôi ngẩng đầu nhìn bông tuyết bay đầy trời, xem ra đám tuyết này phải rất lâu sau mới tan ra, ừm, cuối cùng có người hỗ trợ.

“Tuyết Y.”

“Xin hỏi ngài có gì phân phó?” Trong không trung, tuyết chậm rãi tụ lại, hình thành một hình người mơ hồ, sau đó một cô gái mặc kimono màu trắng tuyết trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất hiện ở trước mặt tôi.

“Chú ý đồ ăn của tôi và đàn gà cưng, thuận tiện mang ra một ít đồ ăn đã dùng.” Ở rừng rậm nguyên thủy, tôi rất chăm chỉ khai hoang, nuôi gà, cải thiện cuộc sống.

“Vâng.” Tuyết Y trả lời rồi lập tức đi làm.

Tôi hiện tại là Chitose, tên Diêm Vương ngơ ngơ kia đây tôi đến nơi này, sinh tồn ở thế giới “Hunter X Hunter” đã được ba năm, ngoài một năm đầu tôi được Rin mang đến rừng rậm này để sống, thời gian còn lại tôi đều một mình sống trong này, ừ, không phải không muốn đi ra ngoài, chỉ là sợ năng lực không đủ, nhất là còn chưa học được niệm đầu, vạn nhất đi ra ngoài gặp gỡ vài cái boss siêu cấp thì sẽ chết mất.....

“Chitose, thực vật trong phòng còn rất ít.” Phía sau tôi, một cậu bé ba, bốn tuổi đột nhiên xuất hiện, dùng giọng nói trẻ con bình thường nói, cậu ấy là một trong hai thức thần của tôi: Thanh Hợp, mà thức thần còn lại....

“Bạch Ngọc lại vào rừng?” Ngờ ngời khẳng định.

“Vâng, có nên kêu trở về?”

“Không cần,” tôi xua tay, Bạch Ngọc có tâm tính của đứa trẻ, kệ cậu ấy đi chơi đi, “Thanh Hợp, cùng tôi lên trấn trên.” Lần này phải mua nhiều thực vật hơn, để phòng sau này thời tiết lạnh hơn, khi đó cô sẽ rất lười đi.

“Chitose!” giọng nói hưng phấn truyền đến, người chưa tới tiếng đã tới trước, ngay sau đó, một gương mặt lập tức xuất hiện ở trước mặt, trong đôi mắt tròn tròn chỉ kém hiện ra mắt đầy sao như trong truyện tranh mà thôi, “Chitose, em phát hiện có người rất lạ nha”

Lại là người rất lạ, lần trước là sói lạ, kết quả chọc phải con thú cường đại âm hiểm nhất rừng rậm này, sau đó tôi phải đi thu dọn hậu quả rồi rầm, không chỉ chặt vật đánh nhau với đám dã thú kia, mà còn phải đề phòng bọn họ ‘hỗ trợ nhau’, nhất là con thú tên Phong Tê, dã thú chạy nhanh nhất trong rừng rậm này, sau đó tôi bị người ta đuổi chạy hết cả cánh rừng.....

Quá cực khổ, dù thực lực của tôi nhờ đó mà được rèn luyện không ngừng tiến bộ, thật không biết lần này lại chọc tới người nào.

“Người đó đâu?” Trong giọng nói của tôi lộ vẻ bất đắc dĩ, mấy năm ở chung với Bạch Ngọc, cảm xúc của tôi cũng bắt đầu kích động, khác với kiếp trước bình tĩnh vô ba, bây giờ mới tốt.

“Anh ta đuổi theo em đến bên ngoài kết giới.” Bạch Ngọc chỉ chỉ.

Quả nhiên, người kia đang ở ngoài kết giới, vì có kết giới nên anh ta không thể vào, cũng không nhìn thấy tình hình bên trong, nhìn anh ta quần áo lôi thôi, khăn quàng cổ vây quanh cổ che đi sự nghiêm nghị, tóc lộn xộn, một thân phong trần mệt mỏi, người này hẳn là người lữ hành trong thế giới Hunter, anh ta cư nhiên đến được đây, ha ha, vận khí của anh ta thật tốt.

“Anh là ai?”

Ging đang cân nhắc bức tường vô hình trước mặt kia, lập tức đề phòng, cô bé này..... Xuất hiện lúc nào? Ừm, không có sát khí, có vẻ không có ác ý,

nhưng một thân trang phục kimono màu xanh có hoa mai màu đen trang trí, tóc màu đen nhánh được cẩn thận cuốn quanh trước ngực, gương mặt có chút gầy, làn da trắng, chính yếu là đôi mắt có màu trắng ngà, toàn thân tản ra sự tao nhã nhẹ nhàng, rất quen thuộc.

“Rất lâu trước kia tôi đã gặp một người, cũng có trang phục giống như cô vậy.”

Có trang phục giống tôi? Là người mà tôi gọi là mẹ, hay là Rin? Có lẽ..... là người sau đi?

“Anh là ai?” tôi lại hỏi, “Có lẽ tôi biết người kia.”

“Ging, Ging Frecess.” Ging cười cười, ngồi xuống, chính anh ta cũng từng cố ý vô tình tìm được cô ấy.

“Thì ra là anh, rất nổi tiếng” tôi làm bộ giật mình, dù sao đối với người ta thì đây lần đầu tiên gặp mặt, đương nhiên phải làm như không biết đối phương.

“Về phần người mà anh nói, là Rin phải không.” tôi đứng ở bên cạnh anh ta, cùng anh ta nhìn miếng băng mỏng trên mặt sông, cách ăn mặc của tôi cực kỳ giống Rin, thứ duy nhất không giống chính là đôi mắt, cô ấy luôn nhắm mắt, mà tôi lại dùng mảnh vải buộc lại, theo như Rin nói thì đây là truyền thống người bộ tộc chúng tôi không nên dùng mắt thật dễ nhìn.

“Cô ấy không nói cho tôi biết cô ấy là ai, nhưng cô ấy đã cứu tôi.”

“A!” Kinh ngạc, Rin lợi hại đến vậy sao, cư nhiên có thể cứu Ging – một trong năm người sử dụng niệm giới nhất thế giới, thật không đơn giản.

“Lý do tôi muốn trở thành Hunter có một nửa là bởi vì cô ấy.” Trên mặt Ging đầy tưởng niệm.

“Thì ra là thế.” Hẳn là trước đây Ging có gặp qua Rin, “Nhưng Rin đã chết, hai năm trước.”

“Cô ấy..... đã chết sao?” Ging khiếp sợ, lúc đó rõ ràng trông cô ấy còn rất trẻ, sao có thể.....?

“Ha ha,” tôi cười khê, quả nhiên là người hệ cường hóa, thật đơn thuần, biểu tình gì cũng đều viết trên mặt, “Nghiêm khắc mà nói, Rin xem như của bà có của tôi, bà ấy là người cực yêu xinh đẹp.....”

Ồ, chả trách lúc ấy nhìn trẻ như vậy, cô ấy hẳn là hệ biến hóa đi, Ging thầm nghĩ.

“Về phần chuyện Rin chết..... có liên quan đến mẹ tôi.” tôi buồn bã, dừng lại một chút, rồi chuyển đề tài, “À, Ging, anh cảm thấy năm nay tôi bao nhiêu tuổi?”

“Sao?” Ging nhìn nhìn, người nhỏ như vậy, “Khoảng năm sáu tuổi.”

“Năm nay, tôi chín tuổi.” Quả nhiên, trên mặt Ging lại tràn ngập khiếp sợ, cũng phải, tôi cao 1.17m, cho dù phát dục không tốt, thấy thế nào cũng không phải đứa trẻ chín tuổi.

“Năm sáu tuổi, mẹ của tôi sử dụng bí thuật phong ấn của bộ tộc chúng tôi, bà muốn phong ấn trí lực và thân thể của tôi, bà hy vọng tôi vĩnh viễn chỉ sáu tuổi, nhưng ở thời khắc mấu chốt, Rin đã đến, vô ý phá hủy kế hoạch của mẹ, ừm, có lẽ là phá hủy một nửa, mẹ bị pháp thuật phản phệ đã chết, mà Rin cũng bởi vì năng lượng đánh sâu vào, bị trọng thương, cố gắng mang tôi trở lại nơi này, một năm sau cũng chết.” lúc tôi xuyên không đến đây, đúng lúc cái phong ấn chết tiệt kia hoàn thành, thân thể rất khỏe mạnh, nhưng lại không lớn lên, à, cũng có cơ hội lớn lên, chỉ là đến bây giờ tôi vẫn không rõ lời Rin nói trước khi chết, nếu muốn trưởng thành thì phải mất thời gian tìm hiểu lắm đây.

“Vậy sao.” Ging cảm khái, bí thuật kia có năng lực mạnh như vậy, thế giới vẫn còn rất nhiều điều lạ lẫm.

Dẫn Ging đến trước mộ phần Rin, thuận tiện trả lời anh ta vừa rồi vì sao không thể vào cửa, lúc này chúng tôi ngồi trong đình nhỏ trước bờ sông, uống trà Tuyết Y pha.

“Ging, tới nơi này làm gì? Nơi này rất bình thường.” Nơi này không có di tích gì, cũng không có cường đạo ác danh nào đến, tôi ở đây đã được ba năm, trong rừng rậm, tất cả các nơi không có chỗ nào là bí ẩn cả, khu rừng này tuy rằng hẻo lánh, nhưng rất bình thường, nếu không, lúc trước Rin mang trọng thương sao có thể có năng lực mang tôi tới nơi này chứ.

“Rừng Butoto là một trong mười khu rừng nguy hiểm nhất thế giới, hơn nữa nơi này thuộc truyền thuyết.” Ging kinh ngạc, cô ấy không biết nơi này rất nguy hiểm sao?

“Truyền thuyết?” Khu rừng này nổi danh đến vậy sao? Cư dân trên trần nhỏ cũng chỉ nói là rất nguy hiểm, cũng không đi vào mà thôi, hơn nữa tôi cũng chỉ cho rằng bọn họ là người dân bình thường, đương nhiên e ngại đã thú trong rừng, đôi khi tôi còn tàn bộ ở trong này, cũng không gặp chuyện gì đặc biệt nguy hiểm mà. [Tác giả: Thật trì độn, chúng nó đều bị người đánh sợ, ai còn dám đến quấy rầy]

“Ừ, nơi này là nơi chưa ai đặt chân tới, tựa hồ là có cái gì ngăn cách vậy.”

Hắn! Nơi anh ta nói sẽ không phải là nơi tôi đang ở đi? Tôi nhìn qua.

“Đúng vậy.” Trả lời đương nhiên.

Tôi trầm mặc, thì ra không phải tôi quá yếu, mà là dã thú trong khu rừng quá mạnh mẽ, vì thế tôi bắt đầu lý luận, nơi Ging cảm thấy hứng thú = nơi rất có tính khiêu chiến = nơi đội trưởng lữ đoàn Ryodan cũng sẽ coi trọng = nơi mà trong tương lai không lâu sẽ đụng phải bọn họ = phiền toái vô cùng vô tận, thậm chí..... Từ vong, ừm, quyết định.

“Ging, tôi đi theo anh.”

“Eh?” Vừa mới hỏi cô ấy có muốn đi ra ngoài không, cô ấy trả lời không mà? Hơn nữa, cho dù có muốn đi ra ngoài, thì làm chi đi theo anh ta chứ, cô ấy có thể sống ở nơi này ba năm bình an vô sự, thực lực của cô ấy hẳn cũng không kém.

“Tôi cũng không biết nơi này nổi danh như vậy, nổi danh tương đương với rất phiền toái, sẽ có rất nhiều người tới cửa, tôi sợ phiền toái.” Là sự thật.

“Như vậy sao.” Ging tiếp tục uống trà, nhưng trán anh ta đã bắt đầu đổ mồ hôi, đây là lý do gì chứ, nếu nói phiền toái, anh ta cũng sợ mà, nếu không thì làm gì thích một mình chạy khắp nơi.

“Đúng vậy.” tôi cũng tiếp tục uống trà, “Hơn nữa, đi theo Ging hẳn sẽ thú vị hơn hiện tại, tôi cũng muốn thử nghiệm một chút.”

Nói ngắn lại, trước cứ theo anh ta, dù sao tôi còn chưa học niệm, du lịch cùng Ging cũng có thể gia tăng kinh nghiệm.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quá độ

“Rống!!!” Một tiếng kêu động trời làm kinh động chim chóc trong rừng, một trận lú rú vang lên.

“Hô!” Một bóng dáng nhỏ tìm tòi sau đại thụ, tựa hồ vì không bị đuổi theo mà nhẹ nhàng thờ ra, cách cô ấy không xa có một con Lân Hồ đứng, là vương trong cánh rừng này, bộ dạng rất giống con hồ bình thường, khác một chỗ là lông toàn thân là vảy, cực kỳ cứng rắn.

“Ừm. không nên kích động.” Đằng sau đại thụ, cô gái nhẹ nhàng đi ra, muốn xoa dịu đôi phương.

“Rống rống!!!” Có thể không kích động sao?! Cô và tên đàn ông kia đến trộm vảy của tôi, phá hủy hình tượng hoàn mỹ của tôi, hủy đi cuộc hẹn hò cầu xin tình yêu mà tôi tỉ mỉ thiết kế, vợ của tôi! “Rống!!!”

“Đàn ông sao lại phải lo không có vợ chứ, cậu nói có phải hay không?” Cô gái lại nhẹ nhàng tới gần vài bước, ừm, nó đang cực kỳ kích động, chắc không phát hiện đâu, nhưng giờ là kỳ động vật động dục sao? Sao ngay cả con hồ già cũng muốn hẹn hò, thật không nghĩ ra.

“Rống!!!” Nghe không hiểu, cô trả vợ cho tôi!!

“Oan có đầu nợ có chủ, tôi đâu có ý trộm vảy của cậu,” Dừng chân lại, có chút bất mãn than thở, “Dù sao về sau vảy của cậu sẽ tiếp tục mọc ra, hoặc là tìm thuốc nhuộm không phải là được rồi sao, màu sắc không sai biệt lắm đâu.”

“Rống!!!Rống!!!” Mặc kệ mặc kệ, tôi đánh không lại tên kia, tôi đánh cô, lão hồ gặm-ing.

“Thì ra là thế, đánh không lại anh ta nên đi tìm tôi đánh sao?” Cô gái mỉm cười, một con gió nhẹ thổi qua.

“Rống...” Sao bỗng nhiên thấy lạnh vậy?

“Thì ra cậu thấy đánh tôi thích hợp hơn đánh anh ta, vậy thì.....” ý cười trên mặt cô gái càng sâu sắc, “Tôi thỏa mãn nguyện vọng của cậu.”

Càng ngày càng lạnh, bản năng của Lân Hồ làm cho nó bất giác bắt đầu lùi về phía sau, nhưng vừa mới động, không biết mấy sợi chỉ bạc từ chỗ nào bay tới cuốn lấy nó, sau đó trời đất đảo lộn, nó đã bị buộc thành hình chữ đại giết lên không trung. [Tác giả: Mọi người cùng xem con gái tôi ‘Bảo đình giải hồ’]

“Bạch Ngọc, thay nó làm một tạo hình thích hợp với hẹn hò đi.”

Môi hồng nhạt phun ra những lời này sau liền xoay người rời đi, sau đó một tiếng rống thảm thiết quanh quẩn ở trong rừng cây, các sinh vật trong rừng không khỏi bị ai cho chủ nhân tiếng rống kia.

Lại một lần luyện tập.

“Ah!” Người đàn ông quần áo cũ nát lại nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ bên hồ chậm rãi đi đến gần cô gái, “Làm không tệ!”

“Ging ôm!”

Ging nghe lời xoay người ôm cô gái lên, cô gái này chính là tôi, năm nay mười hai tuổi, mà người đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái kia chính là Ging lười thôi không thích tắm rửa trong truyền thuyết, dưới thể công thức thần cầu nhàu lồi nhai bên tai, anh ta rốt cục thỏa hiệp, dưới sự bắt buộc uy hiếp của tôi, anh ta phải rèn thói quen cứ một ngày tắm một lần, mà nguyên nhân tôi phải chịu phiền toái đi cải tạo anh ta chỉ có một, khi lười đi đường, tôi muốn anh ta ôm, dưới tình huống này, thân thể không lớn lên này lại là ưu điểm

Nói thật, tôi rất tham luyện cái ôm ấp của Ging, ấm áp, có hương vị của người nhà, trong trí nhớ kiếp trước của tôi chưa hề được cha mẹ ôm, cha mẹ lấy nhau chỉ vì lợi ích thương trường, mẹ rất thương tôi, lại bị chết rất sớm, trong kí ức, bà cũng chưa bao giờ ôm tôi, mà hình ảnh cha trong trí nhớ lại rất mờ hồ, tôi chỉ biết ông ta trả tiền cho các phí dụng nằm viện của tôi thẳng đến khi tôi chết, bởi vì đó là yêu cầu duy nhất trong di chúc của mẹ, đổi lại ông ta sẽ kế thừa di sản khổng lồ của mẹ.

Đôi khi tôi nghĩ nếu Ging biết lần đầu tiên anh ta ôm tôi tránh né Vũ Long công kích, tôi liền tham luyện cái ôm người thân của anh ta, nên mới không tiếc ra sức muốn anh ta phải luyện thói quen luôn sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, thói quen làm cho anh ta cho đầu đầu không thôi, thì chắc chắn anh ta sẽ hối hận, aiz, hết cách, ai bảo tôi có chút yếu sạch chứ.

“Ging, anh muốn vậy làm cái gì?” Đây là lần đầu tiên tôi thấy Lâm Hồ, nên tôi không hiểu được vậy của nó có tác dụng gì, chẳng lẽ có thể ăn, giống cái trúng mà trong cuộc thi Hunter, Menchi đã yêu cầu các thí sinh?

“Cái này sao?” Ging gãi tóc, có chút ngượng ngùng mở miệng, “Tôi muốn ăn cá.....”

Sau đó?

“Nhưng dao nhỏ bên người của tôi không biết chạy đi đâu.....”

Lại sau đó?

“Sau đó con Lâm Hồ đến bờ sông chiếu gương, tôi nhớ rõ vậy của nó cứng rắn lại sắc bén, liền thuận tay lấy một mảnh.” (Toji: Nếu ta không nhầm, con Lâm Hồ kia chiếu gương sông để làm đèn đi hẹn hò? Kết quả lại bị mất cả một mảng vậy, tội nghiệp :)))))

“Thì ra là thế” Có chút bất đắc dĩ, người lợi hại như vậy sao lại phải gặp rắc rối vì những chuyện không đâu như vậy chứ, rất muốn nhắc nhở anh ta, không có dao nhỏ tôi cũng sẽ cụ hiện hóa ra cho anh ta, tội gì trêu chọc con Lâm Hồ kia chứ, kết quả vẫn là tôi ra sức đánh người ta chạy, rõ ràng cực không muốn rắc rối nhưng rắc rối lại cứ đến, ai bảo tôi đem hấn là người nhà

“A.....” Ngáp một cái, tôi thói quen ngả đầu trên vai Ging, lười biếng nói chuyện, “Ging này, anh hấn là biết đấu trường trên không?”

“Ừ, muốn đến đó rèn luyện sao?” Ging kỳ quái, chưa từng thấy cô nhóc này tích cực như thế.

“Không có hứng thú, tôi muốn đến đó..... mở cửa hàng,” về sau nếu hết tiền, thì có thể đến đó kiếm chút tiền cũng không chừng. [Tác giả: Người còn 500 triệu, một phần cũng chưa động tới, sao có thể hết tiền.....- _-++]

“..... Mở cửa hàng?!”

“A, Ging còn nhớ rõ All-chan sao? Tôi đã cùng với All-chan hẹn nhau mở một tiệm trà.” cô ấy là người bạn đầu tiên của tôi tại thế giới này, tuổi đại khái không khác tôi mấy, tôi cũng không hỏi cô ấy, aiz, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là giấc mơ của hai chúng tôi là sau giờ ngo ấm áp, uống đồ uống ngon, rồi nằm trên ghế dựa thoải mái phơi nắng, cho nên chúng tôi nhất trí quyết định mở tiệm nhỏ, tên cũng đã đặt tốt, gọi là ‘Phường trà sau ngo’ – giữa trưa mới mở cửa

“Cô bé kia à!” Gặp lúc đi thám hiểm, cũng là đứa trẻ kỳ quái, giống cô nhóc trước mặt ở cách nói chuyện ‘Người trẻ miệng già’, chả trách hai người trở thành bạn.

“Cho nên Ging đưa tôi qua bên kia đi.”

“Sao không đi một mình?” Ging cự tuyệt, nơi đó không hề có thứ gì kích thích.

“Thứ nhất, tôi không biết đường, anh cũng đừng vẽ bản đồ, bản đồ mà Ging vẽ không có ai đọc hiểu được” Tôi vẽ đương nhiên nói ra lý do, “Thứ hai, anh cảm thấy một đứa trẻ mười hai tuổi có thể lấy được giấy phép mở tiệm buôn bán sao? Cho nên, anh phải đi theo giúp tôi.”

Ging cứng họng, không tìm được lý do phản bác, cô nhóc này lại có thể rất đương nhiên bắt hấn đi

“Anh đưa tôi đi khi nào cũng được, chỉ cần trong năm nay là được.”

Câu nói kế tiếp, Ging hoàn toàn phủ định toàn bộ suy nghĩ, nhìn nhìn đứa trẻ trong lòng sớm đã nằm úp sấp ngủ, aiz, đứa trẻ này cứ động một cái liền muốn ôm đi đường, đứa trẻ lười như vậy vẫn nên sớm một chút đưa đến đấu trường trên không đi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Gặp

Đấu trường trên không, cao 991m, 251 tầng, là kiến trúc đứng thứ tư trong bảng xếp hạng những kiến trúc cao nhất thế giới, là nơi mà chỉ có một người thắng trong các trận đấu mới có thể đi hết các tầng. Tại đấu trường, mỗi ngày có 4000 người tiến từ tầng trệt tiến lên, số người xem hàng năm đạt khoảng 10 triệu người, trong này có đầy đủ các loại đồ dùng, các cao thủ thậm chí có thể được dùng toàn bộ ở tầng trệt.

Trước tầng thứ 200, được phân 10 cấp, nếu thua ở tầng thứ 50 thì phải giáng cấp xuống tầng 40, nếu thắng sẽ thăng lên tầng 60, cấp tầng càng cao, tiền thưởng của trận đấu càng nhiều, phúc lợi không tệ, nói cách khác càng cao tầng càng không lo ăn mặc, lại có tiền thưởng.

Ging nhanh chóng đem tôi đến nơi này rồi bỏ chạy, sớm biết tính cách thoát ần thoát hiện của anh ta, lời chia tay của tôi là cũng chỉ là nói cho anh ta nên gặp phần mộ tôi cảm thấy hứng thú thì nhất định nhớ cho tôi biết để cùng đi, về phần tại sao tôi cảm thấy hứng thú, đương nhiên là thu thập linh hồn rồi

Sau đó tôi lấy tiền ở ngân hàng, mở “Phường trà sau ngo” bên cạnh Đấu trường trên không, kết hợp hoàn mỹ giữa món điểm tâm ngọt và trà, tôi chưa từng bán hàng bao giờ nhưng lại có thể làm rất tốt việc kinh doanh của tiệm, hơn nữa quy củ kỳ lạ là chỉ mở giữa trưa, bốn giờ chiều đóng cửa ngược lại làm cho tiệm càng ngày càng sinh ý thịnh vượng, có chút kỳ quái, nghĩ mãi, tôi lấy nguyên nhân là vì vấn đề huyết thống đi, kiếp trước tôi là con gái của hai đại cường giả trên thương trường, có lẽ trời sinh có tố bào kinh thương đi, về phần All-chan chạy loạn khắp nơi, chỉ ở một ngày sau khi mở tiệm, lại không biết chạy đi đâu.

A, đúng rồi, lúc trước tôi quyết định khai điểm ở đây cũng có một phần nguyên nhân là cậu ta, tôi muốn quen biết Killua – đại vương mê điểm tâm ngọt, lúc nói chuyện với Ging, biết được con anh ta 6 tuổi, cùng tuổi với Killua, đều nhỏ hơn tôi sáu tuổi. Tôi biết Killua bị ném tới nơi này luyện tập, đối với con mèo nhỏ tóc trắng này, tôi rất có hảo cảm, cho nên nhất định phải cố ý đến kết bạn; Lại nghĩ đến Ging rất hay chạy, thường thường ở một nơi không đến một hai tháng liền đi nơi khác, điều này làm cho người thích an nhàn như tôi có chút không quen, tuy hơn phân nửa thời gian tôi bám lấy anh ta, nhưng sau khi chạy ngược chạy xuôi ba năm, tôi rốt cục quyết định dứt khoát kiên quyết rời khi, dù thế nào tôi cũng phải tìm một nơi định cư, như vậy, nơi này có thể là nơi thích hợp

Sau ba tháng khai trương tiệm, tôi không thấy bóng dáng con mèo nhỏ màu bạc đâu, là không có tiền sao? Trong nguyên tắc chẳng phải nói là Killua dùng hai tháng đã đánh tới tầng 150, vậy thì hẳn là rất có tiền, rất kỳ quái.

“Chitose có muốn tham gia trận đấu không?” Giọng nói hưng phấn của Bạch Ngọc vang lên, vẻ mặt vui mừng nhìn chằm chằm tòa nhà cao tầng này, cậu ta rất muốn đi vào đánh xem sao.

“Mới không đâu.” Mới không cho Bạch Ngọc có cơ hội gây phiền toái đâu, tôi tới nơi này để định cư, cộng thêm muốn quen biết con mèo nhỏ, cũng không muốn trở thành nhân vật phong vân của đấu trường thì đấu thể thao, vạn nhất nếu nơi này gặp phải Hisoka, nói không chừng sẽ thành tiểu quả thực của hắn, rất không muốn gây ra phiền toái.

“A, Chitose!” Bạch ngọc kinh hô.

“Sao vậy?” Tôi không hề ngưỡng mộ chỗ ngồi khán giả trong trận đấu tí nào, không yên lòng xoay người, bước đi, “A!” Đụng vào, tôi té ngã, rỏ trong tay bị văng ra.

“Ủa? Đây không phải kí hiệu của “Phường trà sau ngo” mới khai trương sao? Nhưng thanh socola này rất bình thường.” Người bị tôi đụng phải không chỉ không ngã, mà còn phê bình socola trong rổ của tôi

“Socola kia bình thường bởi vì..... Eh?” Tôi ngẩng đầu liền thấy con mèo nhỏ mà tôi ‘Mong nhớ ngày đêm’, may mà nuốt xuống kịp hai chữ Killua, tôi đứng lên giải thích, “Hình như tôi đụng phải cậu, thật sự xin lỗi đâu, cậu bé.”

“Cậu bé? Cô còn thấp hơn tôi đấy.” Killua nhắc nhở ‘chị’ người mù đang gọi mình là cậu bé, hình như cô ấy không phải người mù

“À, chị năm nay mười hai tuổi, chỉ là bề ngoài là giống năm sáu tuổi thôi, cậu bé.” Tôi vẫn gọi cậu ta là cậu bé, ai bảo cậu ta không nói tên cho tôi biết, nên tôi chỉ có thể gọi cậu ta như vậy, tôi lấy trong tay áo một cái hộp nhỏ ra, “Chị chính là chủ cửa hàng phường trà kia, để bồi thường, hộp socola này cho em, không giống thanh socola trong rổ kia.”

Killua có chút hoài nghi nhận lấy, mở hộp ra ăn một ngụm, vì thế mặt mèo kinh điển xuất hiện, thật đáng yêu, cũng rất muốn dụi dụi cậu ta giống như các nữ chủ xuyên qua hay mơ mộng nha.

“Không giống phải không, trong rổ là thứ chị mua về, em thích không? Nếu có thể vào tiệm của chị hỗ trợ, thì số socola làm được có thể phân cho em một nửa.” Nhìn cậu ta thêm muốn ăn tiếp, còn dùng đôi mắt mèo nhìn tôi, tôi dùng giọng thương lượng nói với cậu ta, xem ra con mèo nhỏ này có thể lừa đến tay.

“..... Được.” Killua chỉ chần chừ một chút liền đáp ứng.

“Chị là Chitose, còn em?” Tôi vừa đi vừa hỏi.

“Killua.”

Đứa trẻ kia khóc khóc đút tay vào túi quần đi theo, dưới hoàng hôn, cái bóng của hai đứa trẻ in dài trên đường.

“Lualua.” Tôi cười meo meo đứng ở cửa đầu trường trên không chào hỏi, chúng ta đã quen biết được hai tháng, dưới thế công socola, đứa trẻ kia dần dần hòa tan, rất hữu hảo với tôi, nhưng đứa trẻ được nhà Zaoldyeck huấn luyện có ánh mắt thật lợi hại, lại còn nói tôi thâm tàng bất lộ.

“Chị tới làm gì?”

“Chẳng phải hôm nay Lualua thăng lên tầng 170 sao, chị đến mời em đến nhà của chị chúc mừng, nhưng đối thủ rất mạnh sao? Trên mặt bị thương một đường kia.” Trên người phỏng chừng cũng có vết thương đi, dù sao chỉ mới có sáu tuổi thôi, dù Lualua lợi hại thế nào thì cũng chỉ là một đứa trẻ thôi.

“Hừ, chỉ là không cẩn thận.” Killua khó chịu hừ nhẹ, đối thủ lần này thật sự khó đánh, hơn nữa cũng không yếu, không, phải nói là mình còn chưa đủ mạnh.

“A, không cẩn thận sao.” Thật không thẳng thắn thành khẩn gì cả, “Nào, đưa tay cho chị.”

Killua ngoan ngoãn đưa tay ra, tôi cầm lấy, bắt đầu chữa thương cho cậu ta, nếu không uy hiếp, cậu ta sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, cũng sẽ không có món điểm tâm ngọt miễn phí, cậu ta cũng rất ngoan, ai bảo cậu ta thích đồ ăn tôi làm chứ.

Nói đến chữa thương, đó là năng lực của Thanh Hợp, cậu ta là tinh linh của nước, chữa thương chính là một trong các loại năng lực, còn những năng lực khác, cậu ta còn phải chậm rãi tìm tòi, Thanh Hợp và Bạch Ngọc đều là thức thần trưởng thành, tôi biến mạnh mẽ thì bọn họ mới có thể mạnh hơn, có chút hao tổn tâm trí, tôi bị vây ở trong thân thể sáu tuổi, năng lực dù mạnh đến thế nào cũng luôn phải chịu giới hạn trong khối thân thể này, khi nào mới có thể lớn lên đây.

“Lualua muốn biết chị làm công việc gì không?” Tôi một đường dẫn cậu ta đi chợ, cơm chiều còn chưa chuẩn bị, mang theo cái sức lao động miễn phí thuận tiện hiểu biết nhau thêm, ánh mắt của Lualua cũng sử dụng rất tốt, khi tôi trao đổi giá với tiệm chủ, cậu ta rất hay không kiên nhẫn dùng ánh mắt thả sát khí đi qua, dù trả giá thấp cũng có thể mua được đồ ăn.

“Chẳng phải chị không muốn nói bí mật ra sao?” Killua hơi nhíu mày nhìn đằng trước, nơi này..... là muốn đi chợ sao, thật sự là khó chịu, từ khi quen biết chị ấy, cậu ta phải làm rất nhiều việc trước kia chưa từng làm, phục vụ tiệm, rửa chén, quét tước nhà vệ sinh, dọn đồ ăn..... Tuy không phải là tình nguyện, nhưng..... cảm giác được tựa hồ cũng không tệ lắm.

“A, có sao?” A! Hình như lúc ấy thấy Lualua rất muốn biết, đột nhiên không muốn nói cho cậu ta, biểu tình của Lualua lúc đó thật đáng yêu, ừm, từ khi nào cô lại có thói quen này vậy.

“Ha ha, quên, nhưng đêm nay chị phải làm việc, Lualau muốn cùng đi không?” Nhìn trán của Lualua đột nhiên tuôn ra ‘ngã tư đường’, hình như cậu ta biết gì đó, quen nhau lâu như vậy, tính cách của tôi, cậu ta hẳn là cũng biết, ha ha, Lualua như vậy cũng thực đáng yêu.

“Không” Tuy cậu ta không biết là công việc gì, cũng rất muốn biết làm gì, nhưng hiện tại có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

“A?” Vốn tưởng rằng cậu ta sẽ đáp ứng, ừm, là quyết định muốn làm chuyện gì sao? Tôi cẩn thận tự hỏi..... A, thì ra là thế, vậy thì, tôi giúp cậu ta một chút đi.

Về phần công việc buổi tối, cũng không phải rất muốn đi, nhưng làm sẽ có tiền, đành phải cố mà làm.

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Công việc của ta

Trong rừng Butoto, ở một nơi góc nào đó, một nguồn ánh sáng hiện lên rồi lập tức tắt ngóm, lại là hắc ám.

“Em không phải đã nói sẽ không tới sao? Chị mang em đi làm gì?” Mồ con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt rống tôi, cậu ta vừa kỳ quái tại sao sau khi ăn xong cơm chiều lại không cần cậu ta rửa bát, lại thần thần bí bí kéo cậu ta vào một cái phòng, nói cho cậu ta muốn cùng đến một nơi, cũng không chờ cậu ta phản ứng, ánh sáng liền bao vây thân thể, rồi thấy mình ở trong rừng này, làm thế nào mà được vậy?

“A, hình như là lệch múi giờ đi, nơi này cư nhiên là nửa đêm, nhưng cũng có vẻ nguy hiểm” Không nhìn Killua lừa gạt, tôi ngấm cánh rừng nơi đã vài năm chưa về, ừm, thay đổi không nhiều nha, mấy bạn sinh vật vẫn có thể nhận thấy được có người đi vào.

“Này, đây là đâu?” Cậu ta nghe được ba chữ ‘lệch múi giờ’, hẳn là cách thành thị Feit rất xa đi [Lời tác giả: không rõ lắm đầu trường trên không ở đâu, nên ta tùy tiện đặt cái thành thị.], đúng là năng lực kỳ quái, rõ ràng không lớn hơn cậu ta bao nhiêu, nhưng lại lợi hại đến vậy, có chút buồn bực.

[tác giả: "Mồ Lúa, con gái nhà ta hơn người sáu tuổi, hơn nữa....." (cảm thấy sát khí đánh úp lại), * sờ sờ cái mũi* "Ách, ta chưa nói gì cả]

“Lualua biết rừng rậm Butoto không?” Tôi hỏi lại.

“À, trong mười khu rừng nguy hiểm nhất, nó đứng thứ ba, chính là nơi này sao?” Killua hiểu rõ, chả trách vừa tới nơi này liền cảm thấy có cảm giác nguy hiểm, là do thú vật nơi này đi.

“Ừ, Lualua muốn đặc huấn không? Nơi này là nơi thích hợp đấy.” Hơn nữa nếu chọc giận đám động vật nơi này, chần chẫn sẽ được “chiêu đãi tốt lắm”.

Thì ra là thế, nơi này quả thật là nơi thích hợp để huấn luyện, trên người Killua đã bắt đầu tản ra sát khí không nhỏ, để lên tới tầng 170, cậu ta đã phải dùng thời gian gần một năm, cảm giác đang rất khó chịu.

“Có điều kiện.”

“Điều kiện?” Ừ, Killua nghĩ nghĩ, trước kia lúc ở nhà huấn luyện, ba ba cũng luôn nói không thể thế này không thể thế kia, hẳn là điều kiện kiểu đó đi.

“Không thể đánh chết bất cứ thú vật nào nha.” Tôi lắc lắc ngón tay hướng cậu ta.

“Eh?” Há hốc mồm, điều kiện kiểu gì?

“Đánh kiểu gì đều được, chỉ là không thể đánh chết, như vậy, em ở đây luyện đi, chị đi làm việc, một tháng sau tới đón em.” Không nhìn nghĩ vẩn trong mắt cậu ta, tôi xoay người rồi đi.

Killua, điều kiện không được đánh chết động vật nơi này sẽ làm khiến cậu khó ứng phó nha, hơn nữa tôi cũng không hy vọng nơi tôi ở nhiễm nhiều máu đâu.

“Hừ!” Đứa trẻ thôi không thèm để ý tôi, xoay người đi vào rừng rậm hắc ám.

“Thanh Hợp”

“Vâng.” Trong không khí truyền đến giọng nói thản nhiên của hắn.

“Bí mật đi theo Killua, bảo vệ cậu ta nếu cậu ta có nguy cơ mất mạng.” không biết rốt cuộc Lualua lợi hại đến thế nào, vẫn nên để Thanh Hợp đi theo, nơi này là rừng Butoto nguy hiểm mà.

“Vâng.”

“A, em cũng muốn đi mà” Thanh âm của Bạch ngọc vang lên, có sự oán giận quen thuộc.

“Loại công tác bảo vệ này không thích hợp với Bạch Ngọc đâu, vẫn nên ngoan ngoãn đi theo chị đi, hơn nữa, nếu Bạch Ngọc đi theo, nhóm huyền thú sẽ không bồi Lualua chơi.” Vì đều bị cậu ta đánh sợ nha.

Tiếng nói chuyện mơ hồ dần dần tiêu tán ở trong gió, người vốn đứng tại chỗ đột nhiên không thấy đâu.

“Một cây, hai cây, ba cây...”

Ừ, chính là cây này. Tôi đứng ở trên đỉnh cây nhìn biệt thự bị cháy như lễ rửa tội đằng xa, đêm nay, địa điểm công tác chính là nơi này, mà mục tiêu thì ở tại biệt thự kia.

Còn chuyện công tác của tôi là gì sao?

Sau khi cùng Ging rời đi rừng rậm, tôi nhận được tin tức của vị Diêm Vương ngơ ngơ kia, là phải đi phục vụ, hic, coi cô là thương phẩm sao? Còn phải đi phục vụ, vậy cô có nên đi xin cái bảo hiểm không, à, không nói chuyện linh tinh nữa, tóm lại sau khi Diêm Vương đại nhân liên miên căn nhắc mấy vạn chữ nói về công việc, tôi sửa sang lại từ ngữ, mới hiểu được tin tức: Trong thế giới Hunter, kẻ phạm tội rất nhiều, tỉ lệ tử vong không ngừng tăng lên, Bạch Vô Thường – sứ giả địa phủ không đủ, nên muốn tôi ở đây thuận tiện thay bọn họ thu linh hồn, nhìn mười vạn Geny, tôi đành đáp ứng, dù sao tôi một thân năng lực ở thế giới kia chỉ là âm dương sư thôi, có cơ hội có thể thoải mái kiếm tiền thì tôi vẫn không nên buông tha, cho nên ba năm này, tôi thỉnh thoảng sẽ nhận được thư của địa ngục, hình như làm sai chuyện là phong cách làm việc của Diêm Vương đại nhân.

“Gia tộc Greengrass..... toàn diệt sao? Đêm nay công tác thật không thoải mái.”

Nhìn một chút khoảng cách với biệt thự, ừ, còn phải đến gần chút nữa, một cây, hai cây, chính là chỗ này, khoảng cách này là đủ để phát huy uy lực của pháp thuật, nhưng mục tiêu lần này đúng là toàn diệt sao? Vốn nghĩ đến công việc câu hồn sẽ khá thoải mái, nhưng hiện tại xem ra cũng không nhẹ nhàng đâu, có thể toàn diệt gia tộc đó..... Là lũ đoàn Rydan sao? Là bọn họ? Nếu thật như vậy, thì việc tôi tùy tiện xuất hiện ở đây chẳng phải là rất nguy hiểm sao, trầm tư-ìng.....

Thời gian tử vong là chín giờ tối, hiện tại đã là mười giờ, mặc kệ là ai thì vật giết sạch cướp sạch, trước mặt còn đang ở thiêu cháy sạch, hiện tại hẳn đã rời khi đi, như vậy..... làm đi.

Hai tay đặt trước ngực rất nhanh kết ấn, miệng thì thảo chú ngữ đã nhớ kỹ, linh lực trong cơ thể lan tràn, hóa thành dây nhỏ, một đám linh hồn trong lửa kia vẫn quyền luyện thân thể, mãi mới chậm bay đến gần tôi, bị phản, cừu hận, không cam lòng, tuyệt vọng, gãy dựa, đau thương. Mọi cảm xúc của những linh hồn sắp chết trong phút chốc mãnh liệt dao động nháy mắt đánh úp lại, tim đập bị kiềm hãm, tôi vũ động ngón tay một chút, lập tức biến hóa điều khiển, tạm thời phong bế linh thị của tôi, không muốn bị ảnh hưởng bởi cảm xúc phản đối của bọn họ, bị mấy thứ này bám lấy sẽ không thoải mái tí nào đâu.

Aiz, nhưng lại chết nhiều người như vậy, nhìn trước mặt rất nhiều linh hồn, người vô tội hoặc kẻ chết tiết đều bị giết, thế giới như vậy, tôi vẫn không quen được.

“Ma trời.” Tôi lắc lắc đầu, xem nhẹ ý nghĩ miên man của mình.

Thư mà Diêm Vương đại nhân gửi đến bỗng chốc bị thiêu đốt trên tay tôi, ngọn lửa xanh chột lóe ở trong trời đêm, rồi tiêu tán như yên hoa, một con bướm màu đen sinh ra từ đám tro tàn, tôi ngưng tụ linh lực bám vào cánh nó, nó dẫn những linh hồn kia bước lên đường hoàng tuyền, nơi đó không phải nơi tôi có thể đi.

“Phải đưa đến tận nơi nha!” Tôi dặn dò con bướm, “Rồi bắt tên kia trả tiền.”

A, rốt cục thu phục, không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, tao nhả vượn người, tôi thư hoãn một chút, vẫn luôn lo lắng bang Ryodan xuất hiện mà căng thẳng, giờ thì có thể trở về ngủ.

Trong bóng đêm, một bóng người khéo léo nhẹ nhàng từ ngọn cây bay vọt đi.

Một bóng người khác lặng yên không một tiếng động đuối kíp, trước khi đi còn cố ý vô tình nhìn thoáng qua cái cây trong rừng.

“Không nghĩ tới lại có thể thấy chuyện thú vị như vậy.” Người đằng sau cây chậm rãi bước ra, trên khuôn mặt đáng yêu có nụ cười thân thiết trước sau như một.

Thì ra hết thảy đều ngoài ý liệu của tôi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Té xỉu

Ánh trăng vàng vạc, cao cao trên không trung, bóng đêm thanh lương, ánh trăng mờ lung bao phủ rừng cây, một bóng người bay vọt trong không trung đột nhiên dừng lại trên một ngọn cây, dưới ánh trăng mờ nhạt, sắc mặt của cô trắng trong suốt, ngay cả đôi môi vốn hồng nhạt lúc này lại hơi tái nhợt.

“Chitose!” giọng nói của Bạch Ngọc có chút lo lắng, vẫn bị ảnh hưởng sao?

“Đừng lo.” Tôi nhảy từ ngọn cây xuống, tay đỡ cái trán, đầu có chút choáng váng, không thoải mái, là do những linh hồn vừa rời sao? Có thể sao? Trong gia tộc có ghi lại, nhưng hình như không phải là nói về tình huống bây giờ của tôi.

Có cảm giác đau thương tự đáy lòng tràn ra, nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ tâm của tôi, dần dần, càng nồng lên, là ai đau thương? Của tôi sao? Không, tôi theo bản năng lắc đầu, tình cảm của tôi chưa bao giờ quá sâu đến vậy, đến mức làm tôi bất giác bám chặt lấy lồng ngực, giống như trái tim thân thể này cũng yếu đuối như kiếp trước, tôi lo nó sẽ không chịu nổi cảm xúc mãnh liệt như vậy mà ngừng nhảy lên.

“Thật sự không sao chứ?” Bạch Ngọc càng ngày càng lo lắng, tình huống hiện tại của Chitose thật không tốt, linh lực trong thân thể cô tựa hồ cũng không chịu sự khống chế của cô, Bạch Ngọc không biết làm thế nào cho phải, lúc này Thanh Hợp lại không ở đây, nếu có Thanh Hợp, có lẽ sẽ có biện pháp không chừng.

“Không sao.” Tôi cất lực ngăn cản linh lực trong cơ thể tiết ra ngoài, nhưng hiệu quả lại rất nhỏ, thân thể dần dần suy yếu, là vì linh lực đang toát ra sao? Sắp không chống đỡ được, “Không sao. mới là lạ.”

Thấp giọng thì thảo, linh lực trong cơ thể bị đau thương mãnh liệt lan tràn ra, tôi rốt cục suy yếu ngã ngồi xuống, linh lực không có, khí lực cũng không có, vốn Thiên đang toát ra cũng biến mất không còn, cuối cùng tôi không còn tí năng lực nào để liên hệ với Bạch Ngọc, trong sự hoảng hốt, tôi nhìn thấy gương mặt lo lắng của Bạch Ngọc, tôi giật giật môi, định nói, nhưng vẫn không đủ khả năng nói ra.

Rin, nếu là cô thì cô sẽ làm gì? Dưới đáy lòng, tôi hỏi người mà tôi gặp đầu tiên khi đến thế giới này, có phải tôi cũng giống động vật, đem người đầu tiên nhìn thấy Rin liền đem cô thành mẹ hoặc người thân? Rõ ràng chỉ mới ở chung một năm ngắn ngủi, rõ ràng rất hay trêu chọc người ta, nhưng lúc này tôi lại rất tưởng niệm.

“Chitose, thân thể của Chitose. Không phải vĩnh viễn không lớn lên.”

Là ảo giác sao? Tôi lại nhìn thấy Rin, sau khi mang tôi về rừng rậm, vẫn thích nằm phơi nắng, luôn mang theo nụ cười rạng rỡ, đã cho tôi hy vọng, cái mà đến bây giờ tôi vẫn không hiểu được.

Vậy sao? Không phải đã phong ấn sao? Đáy lòng vang lên câu trả lời của tôi khi đó.

“Tôi có tham gia quá trình phong ấn, lại không nghĩ rằng mẹ ngươi lấy cái chết để hoàn thành phong ấn kia..... Lấy đại giới là tử vong để hoàn thành phong ấn không thể phá giải, vốn nghĩ như vậy, nhưng sau khi tôi mang ngươi về nơi này, lại phát hiện linh trí của ngươi vẫn chưa dừng lại, ngược lại lại ngoài dự kiến của tôi..... Ưm, trưởng thành, tôi vẫn rất kỳ quái.....”

Là vì linh hồn của tôi đã thay thế chủ nhân vốn của thân thể này, thì ra Chitose chân chính đã chết, nhưng chuyện này tôi sao có thể nói cho cô.

“Hiện tại, có lẽ cô vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ bí thuật này, hơn nữa sự tham gia của tôi..... nên phong ấn này..... có lẽ không hoàn chỉnh.....”

Tôi còn có thể lớn lên, phải không?

“Phải, hiện tại năng lực của tôi không thể giúp ngươi giải phong ấn, cho dù là vào lúc năng lực sung mãn nhất..... cũng không thể, nhưng Chitose, tôi đã để vào thân thể của cô..... linh lực của tôi....., chỉ chờ cơ hội thích hợp..... có thể..... về sau..... dựa vào chính cô.....”

Có thể như thế nào? Hình ảnh của Rin dần dần biến mất, giống như lúc ấy, chết đi, vẫn chưa nói xong, còn có thể như thế nào đây? Là có thể trưởng thành giống người bình thường sao?

Rin, cái gọi là cơ hội thích hợp, là chỉ bây giờ sao? Là cơ hội khi các linh hồn mang cảm xúc đau thương mãnh liệt sao? Nhưng vì sao linh lực trong cơ thể tôi lại xói mòn?

Vì sao xung quanh tôi tràn ngập nhiều đau thương như vậy? Là do những linh hồn đó sao? Không giống, đau thương thuần túy như vậy có lẽ chỉ là chất xúc tác, chỉ có cô mới có thể có sự tuyệt vọng thâm trầm cùng bi thương như vậy.

Linh lực mà cô đã gieo vào cơ thể tôi rốt cục đã nảy mầm sao? Dùng đau thương để xóa bỏ phong ấn trong cơ thể tôi sao? Nhưng Rin, cô không nói sau đó sẽ xảy ra cái gì đâu. Tôi sẽ được cởi bỏ phong ấn sao? Sẽ đơn giản như vậy sao? Hay là.....

Hiện tại nghĩ đến diễn tiến trong tộc có ghi lại phương pháp cởi bỏ phong ấn, nếu tôi muốn cởi bỏ phong ấn, linh lực của tôi phải vượt qua linh lực đã dùng để phong ấn, nghe nói linh lực của mẹ là cường đại nhất trong lịch sử bộ tộc của chúng tôi, mà linh lực của tôi từ lúc phong ấn liền nhất định chỉ có thể dừng lại ở trình độ sáu tuổi, không có cơ hội tăng cường.

Vốn tôi vẫn không để ý điều này, hiện tại mới nghĩ đến, Rin, cô là muốn chỉ cái này sao? Tôi vốn không có khả năng tăng cường linh lực. Rin, theo như lời của cô, cô chỉ điểm phương hướng cho tôi, còn lại tôi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng cho dù là tử vong, mẹ vẫn muốn phong ấn thời gian của tôi, khiến tôi không thể trưởng thành, sẽ không bị thương vĩnh viễn như cô, chấp niệm thật mãnh liệt, dù là Rin cũng không thể cởi bỏ phong ấn..... Cho dù bây giờ, linh lực của tôi đã có thể tăng cường, nhưng có thể cường đại hơn cô sao? Tôi có biện pháp cởi bỏ sao?

Vẫn không rõ!

Đau thương quanh quẩn xung quanh tôi rốt cục tán đi, cả người tôi vô lực nằm trên mặt đất, tình trạng kiệt sức, ý thức cũng bắt đầu tan rã.....

Rin, cô có biết không, tôi hiện tại đang ở nơi xa lạ, thế giới nguy hiểm như vậy, nếu không có gì bảo vệ, té xỉu ở đây, hẳn sẽ không được nhìn thấy mặt trời ngày mai.....

Trước khi lâm vào bóng tối, tôi tựa hồ nhìn thấy được một đôi trăn châu màu đen, màu đen thuần như vậy, làm người ta không khỏi muốn chạm đến. Tôi nặng nề mê man, tại thế giới nguy hiểm này

Một bóng người lẳng lặng đứng ở một bên, nhìn cô gái đang mê man, rất lâu sau, hình như hạ quyết định gì đó, xoay người, ôm lấy cô gái, nhảy lấy đà sau, biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Anh hùng cứu mỹ nhân?!

Sáng sớm, mặt trời mọc, ánh nắng ấm áp chiếu vào cửa sổ tầng hai, cửa sổ không có bức màn, xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào cô gái đang nằm ngủ trên giường trong phòng, ánh mặt trời dừng trên khuôn mặt cô, cô hơi hơi nhíu mày, xoay người lại, cúi mặt vào chăn, sau đó tiếp tục ngủ.

Cô ấy là tôi, nhưng khi tôi vùi đầu vào chăn, lại đột nhiên không hề buồn ngủ, rất kỳ quái, tôi vốn yêu ngủ vậy mà bây giờ lại mất ngủ, chuyện này chưa từng xảy ra, tôi dụi dụi mắt, xoay người ngồi dậy, xốc lên chăn xuống giường.

“A!” Hai chân vừa chạm đất, thân thể liền mềm nhũn xuống, tôi lại không có một chút khí lực.

Một đôi chân không tiếng động đứng trước mặt tôi, là ai? Tôi ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt đen tịt trên châu, trong mắt một mảnh tình mịch, như không hề vương bận, nhìn chằm chằm tôi.

Illumi?! Tôi kinh hách, anh ta lại là người sẽ ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’ sao? Vì sao tôi lại được anh ta cứu, còn ở trong phòng của tôi?

“Đôi mắt kỳ lạ.” giọng nói thanh lương như ngọc phát ra từ trong miệng anh ta, người cũng rất kỳ quái, anh ta vừa mới tàn phát sát khí cường đại như vậy, nhưng cô chỉ là tĩnh lại, tựa hồ hoàn toàn không ý thức được sự tồn tại của anh ta, không hề đứng với thực lực tôi hôm qua của cô

Cách nói chuyện của Illumi thật lạ, tôi cũng biết của mắt của tôi rất kỳ quái, mắt trái xanh lá cây lạnh, mắt phải xanh da trời lạnh, đôi mắt dị sắc trong truyền thuyết, nhưng cũng thấy may mắn là giờ tôi không có linh lực, nếu không tôi cũng không nguyện đối diện với anh ta.

“Anh....”

Tôi nhìn anh ta một hồi liền dời tầm mắt, đối diện với đôi mắt trên châu không hề chớp của anh ta, ánh mắt tôi thật sự mệt chết, tôi ngược lại bắt đầu suy nghĩ vì sao anh ta lại cứu tôi về, bọn họ là những người sinh sống trong thế giới hắc ám, sẽ không có tâm từ bi, vô duyên vô cớ đi cứu một người không quen biết, như vậy, lý do duy nhất chính là tôi có tác dụng đối với anh ta, tác dụng này chính là.....

“Mấy ngày hôm trước, có người theo dõi tôi, là anh sao?” Tôi ngẩng đầu mỉm cười, hỏi rất khẳng định. Tuy rằng khi tôi sống cuộc sống bình thường, hoàn toàn không có phòng bị, nhưng Bạch Ngọc và Thanh Hợp luôn thay tôi quan sát xung quanh, đề phòng nguy hiểm.

Quả nhiên, trên người anh ta liền xuất hiện sát khí đánh úp lại, nhưng trên khuôn mặt thanh siêu việt xinh đẹp vẫn không có biểu tình gì, thật không thú vị.

“Killua ở đâu?” Anh ta được phái tới bảo vệ Killua trong lúc Killua ra ngoài, nhưng ngày hôm qua, Killua bỗng nhiên biến mất tại phòng này.

“A!” Tôi bừng tỉnh đại ngộ, “Anh hẳn là người nhà của Lualua được phái tới bảo vệ Lualua đi, tôi nói với anh nha, lấy thực lực hiện tại của Lualua, đã đào tằm 170 đã có chút miễn cưỡng, cho nên tôi đưa cậu ta đi huấn luyện.”

Con người đen vẫn như trước nhìn chằm chằm tôi, cũng không nói nửa chữ, chỉ chờ của câu trả lời của tôi. Aiz, mệt mỏi quá, cổ của tôi đã mỏi vì cứng ngắc, cơ thể đã bắt đầu kháng nghị với tôi

“À, phiền toái anh mang tôi lên ghế, để trao đổi, tôi sẽ nói cho anh Lualua ở đâu.”

Lặng im, lặng im hít thở không thông, tôi cúi đầu, chờ, rất lâu sau, khi gần như muốn ngủ, một đôi tay ôm lấy tôi, phương thức giống như ôm trẻ con, sau đó nhanh chóng đặt lên trên ghế cao.

“Rừng Butoto.”

Sát khí nháy mắt đánh úp lại, tập trung vào tôi.

“Không lừa anh đâu.”

Sát khí vẫn khủng bố như trước.

“Laress, tôi là người bộ tộc Laress.” Ngựa chết cố gắng giãy lăm ngựa sống què đi, hy vọng người lớn nhà bọn họ có nhắc cho anh ta, lúc trước Rin có nói với tôi nếu đụng phải gia tộc Zaoldyeck, nếu đánh không lại, chỉ cần nói ra mình là người tộc Laress, bọn họ nhất định sẽ không hạ sát thủ, tuy lúc ấy Rin cười có chút quý dị, hiện tại cũng có thể xem như vạn phần nguy hiểm đi, tôi cũng không muốn bị người ta dùng sát khí nhìn chằm chằm, nhất là hiện tại, trong cơ thể không có năng lượng gì cả.

A, sát khí cả phòng bỗng chốc biến mất, Ill-chan quả nhiên là người không hề muốn lãng phí thứ gì

“Thì ra là thế.” Anh ta hơi nghiêng đầu, rồi dùng con mắt đánh giá tôi, đang xác định tôi có phải giống tộc nhân trong trí nhớ không sao?

“Tức mắt, tôi không còn năng lực để mang anh đi tìm cậu ấy,” Tôi rất thành thực nói cho anh ta rằng hiện giờ tôi trời gà không chặt, “Nếu anh muốn tự mình đi tìm, tôi cũng không có ý kiến gì.” Muốn đến rừng rậm, phải ngồi tàu bay rồi lên thuyền, hẳn phải mất bốn, năm ngày, khi đó, tôi hẳn cũng khôi phục, nếu anh ta muốn đi, tôi nhất định sẽ mang Lualua về trước kia anh ta đến nơi, ai bảo anh ta dùng sát khí khóa tôi. [Tác giả: cô thật nhỏ mọn.....]

“Năng lực của cô, bao lâu thì khôi phục?” Câu hỏi đơn giản.

“Ba ngày.” Đó là thời gian nhanh nhất.

Illumi cũng không nói gì, xoay người đi đến giường tôi vừa ngủ, xốc lên chăn, nằm xuống, đắp chăn, ngủ.

Tôi cứng người ở trên ghế, đó là giường của tôi, anh ta cư nhiên hỏi cũng không hỏi chủ nhân, cứ thế ngủ, cứ thế ném tôi sang một bên, tôi khóc không

ra nước mắt.

Tôi gian nan cử động ngón tay, dùng linh lực còn sót lại trong cơ thể vẽ ra một tụ linh trận nhỏ, linh lực bắt đầu thông thả rót vào cơ thể tôi.

Hai giờ sau

Rốt cục khôi phục chút thể lực, tôi rời khỏi ghế dựa, đi một bước một rời khỏi gian phòng, tuy tôi biết nhất cử nhất động của tôi, đều bị người ngủ trên giường biết, nhưng vẫn theo bản năng nhẹ nhàng, đúng là vô lương tâm.

“Bạch Ngọc.” Đi ra ngoài cửa, tôi triệu hồi cậu ta.

“Chitose.” Người màu trắng xuất hiện, thẳng tắp bỏ nhào vào trong lòng tôi, giọng nói đã mang theo nước mắt.

“Ai nha!” Chịu không nổi sức nặng, tôi lại ngã ngồi trên mặt đất, nhưng vẫn ôm tiểu thúc thần trong lòng, tính tình Bạch Ngọc cực kỳ trẻ con, tôi cũng coi cậu ta như em trai của mình vậy, lần này thật sự đã làm cậu ta lo lắng, tôi sờ sờ đầu cậu ta, “Chị không sao đâu, ngoan, nào có thức thần nào khóc thành như vậy chứ, nhưng... Bạch Ngọc trưởng thành rồi.”

Tôi nhìn nhìn Bạch Ngọc, cậu ta không còn là đứa trẻ ba bốn tuổi nữa, thoát nhìn khoảng mười hai tuổi, xem ra tôi đoán đúng rồi, tuy cuối cùng vẫn không coi bỏ được phong ấn, nhưng thức thần biến hóa đã biểu hiện ra trình độ linh lực hiện tại của tôi, như vậy, kế tiếp việc nên làm chính là cố gắng tu luyện.

Ngày hôm sau, tôi rốt cục khôi phục hoàn toàn linh lực, mang theo Illumi đến rừng rậm vùng trộm nhìn Killua còn đang cố gắng, sau đó lại trở lại, nhưng Illumi lại mặt dày, cứ như vậy mà ở lại ngôi nhà nhỏ của tôi không đi, anh ta nói là để giám thị, nhưng anh ta chỉ có mặt ở nhà buổi tối để ngủ, ban ngày thì không biết tung tích, còn đến khi ăn cơm thì lại đột nhiên xuất hiện, giám thị tôi kiểu gì? Từng cố gắng suy nghĩ, sau đó đành buông tha, kết luận là người thế giới Hunter không hề giống người bình thường tí nào, chỉ một cô gái bình thường như tôi cũng có thể đoán được.

May mắn là, một tháng không lâu sau, đón Lualua trở về, anh ta cũng thuận lý thành chương đi khỏi, về phần Killua, cuộc sống một tháng ở rừng rậm quả nhiên không uổng phí, chỉ dùng thời gian một tháng liền đánh tới tầng 190, rốt cục cũng bị mang về, có chút luyến tiếc.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] *Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bị mời

Trong phòng bếp, tiếng nước róc rách...

“Này, có phải Lualua phải đi không?” Tôi cầm khăn bông màu trắng lau chén đĩa mà Killua rửa đưa, vốn là thức thần làm, nhưng gần đây Lualua đến nhà ăn cơm, tôi liền tự nhiên mà bảo cậu ấy rửa chén, nói cho đẹp là ‘Cuộc huấn luyện nhỏ ở nhà trong cuộc sống chơi rông’, Trên thực tế chính là thấy cậu ấy nghiêm túc rửa chén... ừm... rất thú vị

“Làm sao chị biết?” Killua cẩn thận dùng rổ tắm nước rửa bát, trong lòng nghĩ: vỡ một cái đĩa trừ mười hộp Chocolate... Một cái đĩa mười túi Chocolate....

“Tuy rằng không đến bao giờ, nhưng chị biết bây giờ vẫn chưa đến lúc Lualua lên tầng 200 đâu.”

“Hừ!” Killua hừ nhẹ, có chút căm giận rửa đĩa, một lát sau, giọng nói rầu rĩ truyền đến, “Vì sao?”

“Ừm...” Có nên nói cho cậu ấy nguyên nhân không? Hình như trong nhà cậu ấy không có nói cho cậu ấy tại sao, phải quyết định có nên làm gì hay không thật đúng là phiền toái, “Bởi vì nơi đó có loại lực lượng mà Lualua còn chưa lớn đến mức có thể học nó.” Sống với Rin lâu, cũng ít nhiều học được kiểu nói chuyện nửa thật nửa giả của cô ấy rồi.

“Hừ!” Con mèo nhỏ lại hờn dỗi không để ý tới ai.

“Về sau Lualua có tính toán gì không?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Tính toán?” Killua có chút mê mang nhìn tôi, “Không có.” Trong nhà sẽ có người quyết định cho cậu, tuy rằng cậu rất không thích.

Sao? Cậu ấy không định đi tham gia cuộc thi Hunter sao? Vậy đến lúc đó không phải là không gặp được thiếu niên người nghe nói là ánh sáng đã cứu vớt cậu ấy ra khỏi bóng tối, là... Tôi dẫn dắt cậu ấy một phen vậy.

(Tác giả: con gái à, Killua giờ mới tám tuổi, làm sao mà biết cuộc thi Hunter chứ? Đứa trẻ ngơ ngác ngác này lại xem nhẹ tuổi của người ta rồi.).

“Lualua biết Hunter không?”

“Hunter là cái gì?”.

Là cái gì? Ngẫm lại, tôi bỏ khăn mặt xuống, cố gắng suy nghĩ...

“Hunter là một loại nghề nghiệp, hiệp hội Hunter tổ chức hàng năm, người đủ tư cách sẽ nhận được giấy phép Hunter, sau đó sử dụng giấy phép theo ý mình, nhưng chị tôi cảm thấy hứng thú nhất chính là có thể miễn phí sử dụng rất nhiều thứ, có thể tiết kiệm được tiền đấy, đây là ưu đãi của người đủ tư cách làm Hunter, nhưng nghe nói cuộc thi này rất khắc nghiệt, đôi khi sẽ có rất nhiều người chết.” Cố gắng nhớ ra, ai bảo lúc trước khi tôi xem phần giới thiệu lại chỉ đảo qua, hoàn toàn không tập trung xem

“Rất khó?” Killua có chút dao động..

“Nghe bảo đúng là thế, nhưng hình như tuổi bị hạn chế, tuổi thấp nhất được tham gia là mười hai tuổi thì phải.” Cho nên Lualua em đi đi, sẽ gặp được nhiều bạn bè rất tốt, giọng điệu của tôi nồng đậm dụ dỗ, hình như trong truyện, Lualua đã thương người nhà rồi trốn đi, aiz, dạy hồng trẻ con

“VẬY Ạ, THẾ THÌ CHỜ EM MƯỜI HAI TUỔI RỒI CÙNG ĐI ĐI.” Killua biết rõ tính cách lười biếng của người nào đó, giúp cô làm quyết định.

“Sao?” Tuy rằng có hứng thú với sự ưu đãi kia, nhưng ta cũng không muốn đi cho lắm, thà ở nhà ăn rồi ngủ còn hơn, đi thì mệt chết.

Kết quả cậu bé kia hoàn toàn không để ý tới tôi, rửa bát xong trực tiếp rời đi

Dưới ánh trăng, tôi thoải mái nằm trên xích đu trên ban công nhà tôi, đẩy qua đẩy lại, buồn ngủ rồi.. 00ec53c468

“Chị có nên đi hay không?” Hỏi hai thức thần bên cạnh

“Đi!” Bạch ngọc... Ừm, xem nhẹ ý kiến của cậu ấy..

“Tự suy nghĩ”.

Aiz, Thanh Hợp không cho ý kiến à? Lại bảo tôi tự suy nghĩ, ừm, đến lúc đó rồi nói sau, hiện tại... xoay người một cái, cầm lấy cốc nước trà ngon, ngắm trăng....

“Có khách đến.” Từ lúc Illumi thoải mái bước vào nhà tôi, tôi dựng kết giới xung quanh căn nhà, xếp đặt thức thần, chỉ cần là khách tôi không chấp nhận thì sẽ bị chặn ở bên ngoài, trong ‘thời loạn’ này cũng dễ chán trốn v.v...

Trước mắt mới thôi, người được phép tự do vào nhà tôi chỉ có Killua và Illumi, Lualua mới vừa đi, vậy thì chỉ có anh ta, nhưng anh ta tới làm gì, bởi vì sắp đi, cho nên đến chào tạm biệt à? Suy nghĩ trong đầu mới vừa xuất hiện, đã lập tức bị tiêu diệt, anh ta tuyệt đối không phải người như vậy...

Tôi cảm ly trà ngồi thẳng lại, tên kia không có lần nào là vào bằng cửa lớn như người bình thường cả, lần này là ban công, quả nhiên, ngay sau đó, trước mặt tôi đã có một người đang đứng, rõ ràng là nhảy từ phía dưới lên, lại ngay cả tóc cũng không rối chút nào, thật lợi hại.

“Có việc gì à?”.

“Cha bảo tôi mang cô về.” mặt Illumi không chút thay đổi nói, ngoài lần tỉnh lại sau khi té xỉu, hiện tại anh ta không còn cố ý che dấu tung tích nữa, cô luôn biết sớm một khắc, sau đó chuẩn bị tốt chờ anh ta, xem ra cô là một người rất lợi hại.

(Tác giả: con gái nhà tôi đánh bậy đánh bạ thôi, coi tính cách kia của con bé, không có khả năng lúc nào cũng chú ý bốn phía.)

“Gì?” Tôi nhìn anh ta, nhưng trên gương mặt băng sơn hoàn mỹ của anh ta, tôi không nhìn thấy đầu mối gì, hm... Nên đi hay không? Nghĩ nghĩ thử hỏi: “Có thể không đi không?”.

“...” Không nói gì

Aiz, hiểu rồi “Vậy khi nào thì đi?”.

“Sáng mai.” vậy thì phải đi thật rồi..

Buổi sáng? Nhưng... “Chờ đã!” Món quà sắp chia tay Lualua, tôi chuẩn bị một đồng Chocolate, đã để em ấy ‘cướp’ về rồi, về phần Illumi, tuy rằng biết anh ta không đến chào tạm biệt tôi, nhưng hôm nay lúc làm bánh trung thu thuận tiện làm thêm một phần, hm, lấy nó cho anh ta vậy

“Nguyệt quế, lấy thứ đó trong phòng đến đây”

Chỉ chốc lát sau, một cô gái mặc ki-mô-nô vàng nhạt có mùi hương hoa quế nhẹ nhàng xuất hiện ở cửa ban công, đưa cho tôi một cái hộp rồi hơi xoay người rồi bước trở lại, biến mất trong góc..

“Hộp này là món điểm tâm ngọt tôi làm, gọi là bánh trung thu, là món quà sắp tạm biệt tặng anh, tuyệt đối là thực phẩm không độc không tác dụng phụ.” Đương nhiên nếu anh không đến thì sẽ không có đâu, tôi cũng chỉ là bởi vì hôm nay là trăng tròn, nhân rồi không có chuyện gì làm vừa ngắm trăng vừa ăn, “Nhưng bây giờ thì thành ăn khuya rồi.” Tôi đưa cho anh ta, chuẩn bị nếu một phút đồng hồ sau không ai nhận lấy là sẽ lấy về...

“...” Illumi hơi nghiêng đầu, không biết suy nghĩ gì, rốt cục nhận lấy, sau đó bóng người chợt lóe, không thấy đâu nữa.

“Hô!” Thở một hơi thật dài ra, thật không quen giao tiếp với những người như thế này, nhưng ngày mai có nên đi hay không? Là buổi sáng, không dậy được, thật không muốn đi..

“Chitose không muốn đi nhì.” Bạch ngọc hiện ra, Thanh Hợp bên cạnh không nói gì, chỉ nhìn tôi, ý tứ đại khái của em ấy, tôi cũng hiểu được, đi hay không đi thì quyết định sớm một chút..

“Không muốn, chỉ là không thể không đi.” Tôi hơi vô lực đứng dậy khỏi ghế dựa, đi về phía phòng ngủ, ngày mai phải dậy sớm, vẫn nên đi ngủ sớm một chút thôi, “Gia tộc Zoldyck mời, chết cũng phải đi”

Bạch Ngọc Thanh Hợp không nói gì, bản lĩnh của gia tộc kia, bọn họ ít nhiều cũng biết, như tôi thường nói, không chuẩn bị tốt là phiền toái.

Nằm trên giường mềm mại, trước lúc đi vào giấc ngủ, một ý thức cuối cùng là gần đây mọi chuyện thật sự không trôi chảy, có lẽ nên ‘Rời nhà trốn đi’...

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Gặp tộc trưởng

Mặc kệ! Lần này tôi tuyệt đối kiên trì lập trường, quyết không dao động!

Ngày hôm qua, sáng sớm tôi mơ mơ màng màng dậy, đi theo người kia ngồi phi thuyền, tôi còn đang kỳ quái sao không thấy Lualua, vừa hỏi mới biết được tối hôm qua Killua đã bị phi cơ tư nhân của nhà anh ta mang về, mà tôi là khách lại ngồi phi thuyền đi, thật không có thiên lý, một đường bốn ba, rốt cục hôm nay cũng đến nơi chân núi Kukuro của gia tộc Zaoldyck, nhưng Illumi lại làm như không nhìn thấy xe bus bên cạnh, cứ thế đi thẳng lên núi, vừa thấy con đường dài nhìn không ra cuối, tôi từ hôm qua đã ăn không ngon ngủ không yên, rốt cục quyết định đứng yên, tính lười phát tác, hoàn toàn không muốn dùng chân để đi lên núi, vì thế xuất hiện một màn sau đây.

Tôi cảm giác được tầm mắt dừng trên đỉnh đầu, mang theo một chút sát khí, tôi vẫn nhìn thẳng phía trước [Bởi vì rất thấp, phải ngửa đầu lên mới nhìn được người đối diện, mệt chết đi.] im lặng đứng ở bên đường, kiên định chấp hành chỉ tiêu ‘Không bạo lực không vận động thừa’.

Cuối cùng Illumi xoay người, ôm lấy tôi, nhanh chóng đi lên núi.

Quả nhiên tôi vẫn là khách, tôi thói quen nằm úp sấp lên vai người ôm tôi, nhắm mắt ngủ.

Rốt cục đến ‘Cửa Hoàng tuyền’ trong truyền thuyết, nghe nói nó cũng tên là ‘Cửa thử luyện’, nhớ được cửa kia tổng cộng có 7 phiên, cửa ngoài cùng nặng 2 tấn, sức nặng theo thứ tự mà nhân lên, nếu muốn vào nhà Zaoldyck thì phải đẩy được cửa thử luyện này, còn đang tự hỏi, Illumi đã buông tôi ra, đẩy phiên môn nhẹ nhất ra rồi đi vào, lưu lại tôi ngoài cửa đang bị gió thổi.

Thì ra tôi cũng phải tự đẩy cửa ra mới có thể đi vào, tôi ngẩng đầu, lại ngẩng đầu, thật cao, nhìn trong phim hoạt hình thì không có cảm giác gì, hiện tại tận mắt nhìn lại khiến tôi cảm thấy được sự đồ sộ của nó, tôi tới gần, đặt tay lên cánh cửa đá khắc hoa văn, có chút lạnh, tôi hơi co rúm lại, có chút buồn rầu nhìn tay mình và cửa, nó nặng 16 tấn đấy, nặng như vậy thì phải dùng cần cầu rất lớn mới có thể đẩy ra, tôi có thể đẩy ra sao? Tôi không chịu nổi huấn luyện quá nặng, sớm biết thế thì khi Illumi đẩy cửa hẳn là nên biến ra cây gậy cứng, nếu biết lợi dụng nguyên lý đòn bẩy, thì việc cạy địa cầu lên cũng không có vấn đề gì, hướng chỉ là mấy phiên cửa nhỏ nhỏ này, hm..... Quay đầu, một bên trong phòng bảo vệ, ông lão cũng đang kỳ quái nhìn tôi.[tác giả: Người ta chờ người mở cửa đấy.]

Kỳ quái? Ai nha, hình như tôi đã trì hoãn rất lâu, thôi vậy, thử xem sao, nếu không đẩy được, thì có thể đi về, thật tốt, người nơi này muốn bao nhiêu quái đàn liền có bấy nhiêu, phải hao tâm tổn sức nghĩ cách ứng phó, thật mệt.

Đem niệm lực toàn thân chậm rãi tập trung vào tay, sau đó đẩy..... Cửa mở, một phiên..... hai phiên..... ba phiên..... bốn phiên..... năm phiên..... sáu phiên chậm rãi mở ra.....

Hừ chết! Niệm lực trên tay nháy mắt trở lại vào cơ thể, cửa ầm một tiếng khép lại, tôi mạnh mẽ lui lại, có chút ngơ ngác nhìn tay mình..... rất muốn khóc, tôi thành nữ quái lực, hơn nữa vừa rồi hình như chỉ mới dùng một nửa niệm lực, cửa nhà bọn họ là sản phẩm kém chất lượng sao? Hay là tôi rất lợi hại, hình như Lualua khi mười hai tuổi cũng chỉ đẩy ra được 3 phiên..... Nhìn nhìn bác bảo vệ bên kia, ông ta cũng đang rất kinh ngạc, tựa hồ còn có chút nghi hoặc, ông ta cũng bị dọa đến, [tác giả: An ủi, người ta chỉ là cảm thấy thực lực của cô kinh người mà thôi, khẳng định không phải như cô nghĩ!] Tôi nhanh chóng đặt tay lên cửa, lần này chỉ đẩy phiên cửa thứ nhất liền vội vàng đi vào.

“Quá chậm.” Phía sau cửa, Illumi phê bình một câu.

“Eh? Ừ.” Quả thật là quá lâu, cúi đầu thừa nhận sai lầm, tôi ngoan ngoãn đi theo sau anh ta đi đến ngôi nhà to kia.

Nhìn ngôi nhà cách tôi càng ngày càng gần, tôi khẽ thở dài một cái, khí chất lạnh lùng trong trẻo cao quý dần dần xuất hiện trên tôi, khí chất này tôi chưa bao giờ lộ ra, đúng vậy, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý, không nên hoài nghi tôi là giả bộ, trong trường hợp cực kỳ trang trọng, người tộc Laress lấy sự trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý để tượng trưng, bởi vì chúng tôi từng là tư tế, nghe hiểu quý thần, địa vị siêu việt làm việc cho quốc vương, tôi nhớ rõ khi Rin dạy tôi lễ nghi có nói như vậy, nói trắng ra, thì hẳn là nói về vấn đề mặt hàng đi, còn nhớ rõ lúc ấy giọng điệu nói chuyện của Rin cực kỳ giống phiên từ giang hồ, nhưng ngay sau đó Rin phát ra khí chất làm cho tôi nhận không được bị thuyết phục, giống như cô là người siêu nhiên, phải làm được như vậy rất khó, may mà kiếp trước, cuộc sống đại tiểu thư của tôi có giúp cho, phải giả bộ cao quý là chuyện cực kỳ dễ dàng, về phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, năng lực không đủ thì dung mạo cứu chữa, dung mạo của tôi giúp tôi rất lớn, nói ngắn lại, hiện tại tôi phải đã khởi mười hai vạn phần tinh thần để đối mặt chuyện không tốt sắp đến.

Tựa hồ cảm giác được sự biến hóa của tôi, bước chân của Illumi cũng chỉ hơi ngừng một chút, vẫn không nhìn phía sau, tiếp tục đi, mang tôi đến đại sảnh nhà bọn họ, rồi đứng thẳng qua một bên.

Đây là..... ‘Thăm vấn tại nhà’ trong truyền thuyết sao?

Đứng ở chính giữa là đương nhiệm gia chủ của gia tộc Zaoldyeck, người có mái tóc sư tử xoã tung, kẻ cơ bắp, Silva Zaoldyeck, phía sau ông ta là tiền nhiệm gia chủ ‘một ngày giết một’ Zeno Zaoldyeck cùng tiền nhiệm gia chủ, mang diện mạo E.T, Maha Zaoldyeck, tôi im lặng đứng ở trong đại sảnh, chờ.

“A!!!!” Một tiếng hét đê-xi-ben cực cao xuyên phá sự trầm mặc yên tĩnh, “Thật đáng yêu!!!!” Sau đó, một bóng người nhanh chóng vọt tới chỗ tôi.

Thêm! Tinh thần bị vây ở đề phòng cao độ, tôi không chút nghĩ ngợi liền né tránh, ai cũng biết người có được giọng nói ‘Hoa lệ’ như vậy chỉ có thể là vị có sở thích trang điểm khủng bố – Kkkyou Zaoldyeck, nhưng đối phương tựa hồ vẫn không muốn bỏ cuộc, tốc độ mau lẹ có thể so sánh với con thú Phong Tê trong nhà tôi, tôi đột nhiên có chút hối hận đã mặc kimono, thừa dịp lúc tránh, tôi nhanh chóng quan sát những người khác trong đại sảnh, bọn họ đều..... hưng trí nhìn, đương nhiên ngoại trừ mặt than Illumi.

Bọn họ muốn làm gì? ‘Quay xong’ đã lâu, đầu nhanh chóng hoạt động, tuy rằng không biết Rin có quan hệ gì với bọn họ, tốt hay là xấu, có thể khẳng định bọn họ không muốn giết tôi, vậy thì, lý do không ngăn cản chính là muốn nhìn thực lực của tôi sao? Một khi đã như vậy, thì lần này tôi nhất định phải..... hoàn mỹ. né tránh

[tác giả: Hả? Không phải là nên nghênh diện, đánh với bà ấy một hồi sao?

Chitose: Tôi chưa bao giờ đánh nhau với người khác, cho tới nay cũng chỉ đánh nhau với động vật thôi nha.]

Hơi xoay chân phải, tôi xoay người tại chỗ, nghiêng về phía sau Kkkyou, ở khoảnh khắc tiếp cận, tôi thần nhiên cười, thì thào một câu, ngay sau đó, bên cạnh Illumi có một tôi đứng, trong lòng Kkkyou cũng bề một tôi.

Tất cả mọi người ngẩn ra, ngay cả Illumi tựa hồ cũng hơi hơi chấn động, ha ha, tôi tựa hồ nhiễm thói quen trêu chọc người khác, đúng là chán sống, nhưng may mắn là bọn họ hẳn là sẽ không giết tôi.

“Cái kia, không phải tôi.”

Tôi chỉ người trong lòng Kkkyou, cô bé bị bà ấy ôm bỗng nhiên biến mất, biến thành giấy hình người bay xuống, rơi trên mặt đất.

“Thì ra là thế, giấy ngẫu thuật sao? Cũng có thể dùng được như vậy”

Lặng im ngắn ngủi, rốt cục có người nói chuyện, nhưng người kia lại biết thứ này, tôi nhìn phía giọng nói phát ra, thì ra là.....

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bị bán

“Thì ra là thế, giấy ngẫu thuật sao? Lại có thể dùng được như vậy à.”

Vì sao người nói chuyện là ông lão Maha? Quyền lên tiếng chẳng phải nên là Silva sao? Tựa hồ nghe được ý nghĩ của tôi, Silva rốt cục nói chuyện.

“Cô chính là Chitose? Ta là Silva.”

“Đúng vậy, không biết ngài tìm tôi có chuyện gì?” Tôi rất lễ phép hỏi, trong lòng thăm than, tìm tôi đến cũng không nói nhanh là làm cái gì, chẳng lẽ muốn tôi phải ngồi nghĩ sao? Thôi quên đi, trực tiếp hỏi đi.

“Ừm, thoạt nhìn rất nhỏ, hẳn là nhỏ hơn Killua đi.” Tránh đi vấn đề của tôi, Silva hỏi tiếp.

“Không, vì nguyên nhân đặc thù, bề ngoài của tôi chỉ có sáu tuổi.” Không trả lời tôi sao, thôi vậy, ông hỏi cái gì tôi đáp cái đó vậy, nhưng nếu chỉ thắc mắc mấy thứ đó thì đâu cần thiết gọi tôi đến nhà chứ.

“Ồ?” Silva cảm thấy hứng thú nhìn tôi, “Như vậy, hiện tại cô bao nhiêu tuổi?”

“Gần mười bốn.” Điều tra hộ khẩu sao?

“Vĩnh viễn không lớn lên sao?” Bên kia, Zeno cũng cảm thấy hứng thú bắt đầu hỏi tôi.

“Đúng.” Trong lòng ần ần có dự cảm không tốt lắm, tại sao? Tôi nhìn vài người đang quay đi, bọn họ chỉ là thuần túy cảm thấy hứng thú đối với thân thể không lớn của tôi thôi sao? Nghĩ nghĩ, vẫn nên trả lời chi tiết đi.

“Cũng không phải, thân thể chỉ là bị phong ấn, nếu tôi rèn luyện năng lực đến khi đủ, phong ấn sẽ bị phá.”

“À, thì ra là thế.” Zeno không hề nhìn tôi, nói chuyện với Silva, “Vốn tưởng tuổi còn nhỏ, có thể cùng Killua, hiện tại xem ra không được rồi.”

“Illumi thích hợp hơn.” Maha cũng thêm một câu.

Bọn họ đang nói gì? Sao không khí lại quỷ dị như vậy, hơn nữa tựa hồ bất an trong lòng càng mãnh liệt.

“Như vậy, tiểu thư Chitose, cô có đồng ý gả cho Illumi nhà chúng ta không?” Silva rốt cục nói ra nguyên nhân tôi bất an.

“Sao cơ?” Ông ấy đang cầu hôn thay con của mình sao? Không hiểu sao câu kia có điểm giống cha xứ trên giáo đường chủ trì hôn lễ, thật hồ đồ, thực lực của tôi sao có thể lọt nổi vào mắt bọn họ, hơn nữa, hiện tại bọn họ đang bức lương vì. Ừm, bức hôn.[Chitose: Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thốt ra.]

Ông ấy dùng là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại rất khẳng định, giống như là chắc chắn tôi sẽ không phản bác ông ấy, không, phải nói là không thể từ chối, hồi tưởng đến lúc trước, Illumi vừa nghe thấy tôi là người tộc Laress liền ngừng phóng sát khí với tôi, sau đó, tôi liền bị mời đến đây, lại hồi tưởng tới nụ cười quỷ dị khi Rin nói cho tôi câu nói kia, âm mưu, tuyệt đối là âm mưu, hai nhà này nhất định từng có giao ước về hôn sự, aiz, giờ thì tốt rồi, nên làm như thế nào để xong việc đây?

“Nhà Zaoldyeck từng có giao ước với Rin, phải không?” Tôi hỏi một cách khẳng định.

“Thật thông minh” Silva tán thưởng nói, “Nói đơn giản, tộc Laress nợ nhà chúng ta một người vợ, người vợ này giới hạn ở đời thứ ba, mà tiểu thư Chitose vừa vận là đời thứ ba.”

Đúng là như vậy? Rin ngốc, không hiểu sao lại đi ký giao ước quái dị này, tuy nói là tộc Laress, nhưng thực ra trên đời chỉ còn một mình tôi, tộc chúng tôi rất hay sống tách rời nhau, từ thế hệ Rin trở đi, liền càng thiếu trẻ con, nhất là những người có năng lực, như vậy giao ước này chỉ nhằm vào mình tôi mà thôi, ý thức của tôi lúc này có chút hỗn loạn, Rin, bà thật sự đã mang cái đại phiền toái cho cháu rồi

Miền phí tặng sao? Nói thực ra, tôi rất muốn hỏi như vậy, nhưng lại sợ người ta nghe không hiểu, ngẫm lại vẫn nên thay đổi cách nói.

“Hắn là còn có điều kiện khác đi?” cho dù Rin vô lương, cũng không có khả năng đáp ứng một giao ước bất bình như vậy đi. [Người nào đó ở địa phủ rống to: Ai vô lương chứ?!] Cho nên đừng cho rằng tôi không biết gì cả.

“Ah,” Silva cười khê, quả nhiên tộc Laress ai cũng rất thông minh, “Nếu không muốn, chỉ cần tránh thoát ba ngày nhà chúng ta đuổi giết là được.”

Ông trời của tôi, không biết huyết thống nhà chúng tôi tốt đến thế, làm cho gia tộc này phí phạm tâm tư như vậy, nhìn mấy lão hồ ly trước mặt. Tôi vẫn nên thỏa hiệp đi, muốn tôi trốn ba ngày, cũng không phải không có khả năng, nhưng những ngày phải lo lắng hãi hùng cũng không phải thoải mái gì, hơn nữa Illumi cũng không tệ, bất luận có thích hay không, nhưng theo gien mà xem, tương lai sinh ra trẻ con cũng tuyệt đối là tuyệt đẹp.

Tôi khê liếc Illumi, vẫn bất động như núi như trước, thật không hiểu đang suy nghĩ gì, dù sao tôi vẫn nên đồng ý trước đi, nếu anh ta muốn phản đối, tôi cũng vui vẻ thoải mái tự tại.

“Có chuyện tôi nghĩ nên nói rõ, đầu tiên, tộc Laress sẽ không sát sinh, đây là quy củ từ lâu, cho nên dù tôi gả vào đây, cũng không có khả năng chấp hành nhiệm vụ.”

“Không sao, chỉ cần có thể sinh hạ đứa trẻ tài năng là được.” Silva mỉm cười.

Máy móc sinh sản? Có chút khó chịu, nhưng nếu sinh hạ đứa trẻ kế thừa năng lực của tôi, vậy thì cho dù là tộc chúng tôi, cũng không thể sát sinh, không hiểu bọn họ có biết hay không, mặc kệ, dù sao giao ước kia không phải do tôi cùng bọn họ định ra, rất không rõ vấn đề câu thông của song phương, tôi. chỉ là người bị hại.

“Nếu đã như vậy, tôi không có ý kiến gì.”

“Cô. rất không giống?” Maha đột nhiên mở miệng, vẻ mặt tựa hồ có chút nghi hoặc, “Hai đứa trẻ trước cô không dễ dàng giống cô như vậy.”

“Không giống.” Căn bản là không phải người nhà mà, Rin là hồ ly, nghe nói mẹ khá cương liệt quyết tuyệt, mà tôi. đại khái có thể nói là tên lười nhác

đi, nếu là mẹ, đại khái có thể đoán được nhất định bà sẽ cự tuyệt rõ ràng.

“Vậy, cô đã chuẩn bị tốt sao?” Maha chuyển đề tài.

“Chuẩn bị?” Tôi nghi hoặc, chẳng lẽ lập tức sẽ làm nghi thức đính hôn sao?

“Thử thách.” Maha nói tiếp, “Làm con dâu nhà Zaoldyeck, mặc dù cô không cần chấp hành nhiệm vụ, nhưng vẫn phải có năng lực tự bảo vệ mình.”

Cho nên, bọn họ sẽ xem xét năng lực của tôi có đủ tư cách hay không, nếu mà bị người ta trả thù thì cũng phải bảo vệ được bản thân sao? Vừa rồi, chẳng phải bọn họ đều đã kiểm tra một chút sao? Còn chưa nhìn ra thực lực của tôi sao? [Tác giả: Thái độ tránh né của cô, người ta thật đúng là không nhìn ra.]

“Là ai tới?” Không phải là người lợi hại nhất đấy chứ

“Là ta.” Silva mỉm cười đứng dậy.

Silva?! Tráng niên chính trực, nếu Hisoka ở đây thì nhất định sẽ cười biến thái rồi nói Silva là quả táo thành thực, thực lực mạnh như vậy, tôi nhớ mạng máng trong truyền tranh, ông ta và Kuroro đánh nhau có thả ra năng lực hệ, cụ thể là cái gì thì tôi không rõ, vì sao lại muốn tôi đánh nhau với người mạnh chứ? Hơn nữa người này thân cao gần hai thước, còn tôi mới 1.17, chênh lệch như thế, rất lớn.

“Vậy, phải đánh tới trình độ nào mới tính là đủ tư cách? Nếu không thông qua thử thách thì sao?” Hỏi rõ ràng vẫn tốt hơn.

“Trình độ nào từ tôi phán định, nếu không vượt qua thử thách, thì chúng ta sẽ tự mình huấn luyện cô thẳng đến khi đủ tư cách mới thôi.” Khi nói những lời này, sát khí của Silva đã muốn vận sức chờ phát động, tựa hồ tình hình trước mắt là nếu tôi dám không vượt qua, thì nhà bọn họ sẽ từ từ ‘Chiều đãi’ tôi.

“Tôi hiểu, xin hãy cho tôi năm phút đồng hồ.” Tôi xin ‘Hoãn thi hành hình phạt’.

Silva gật gù đầu, rất kiên nhẫn chờ tôi.

Hm, người mạnh như vậy, nên đánh như thế nào? Cho tới nay, tôi chưa bao giờ giao thủ với người khác, nếu sớm biết như thế, thì tôi đã đi đấu trường trên không huấn luyện rồi, ở đó có nhiều người thích hợp để luyện tập, hối hận cũng vô dụng, giờ chỉ có thể toàn lực ứng phó, hy vọng sẽ không bị thương, sẽ rất đau.

“Bạch Ngọc Thanh Hợp, cùng nhau lên đánh đi.” Thế này hẳn là không tính lấy nhiều khi ít đi?

“Vâng”

Cảm ứng một chút hai loại lực lượng trong cơ thể, sau khi xác định không thành vấn đề, tôi nói với Silva: “Tôi đã chuẩn bị tốt.”

“Như vậy, bắt đầu.”

Silva nói xong, vốn sát khí thu liễm đột nhiên đánh úp lại, rất áp lực, không phải chỉ là thử thách sao? Sao lại phóng nhiều sát khí như vậy, tôi có chút ăn không tiêu.

“Bạch Ngọc Thanh Hợp.”

Tôi triệu hồi ra Bạch Ngọc và Thanh Hợp, lời của tôi vừa dứt, Bạch Ngọc tóc trắng về mặt thiên chân xuất hiện ở bên trái, Thanh Hợp tóc xanh mặt trầm ổn xuất hiện bên phải, thêm nữa, áp khí ở trên người tôi rốt cục bị suy yếu không ít, chỉ là chuyện kể tiếp lại ngoài dự đoán mọi người.

Chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Rời đi

Không đánh sao?

Tại sao sau khi nhìn thấy Bạch Ngọc Thanh Hợp, sát khí của Silva lại đột nhiên thu về vậy, tôi nhìn trái nhìn phải, hai người bên cạnh tôi không có phản ứng gì, nhưng lại thấy Kkkyou vốn đang bình tĩnh giờ lại bắt đầu kích động lên, à, bộ dáng của Bạch Ngọc Thanh Hợp chắc đã kích phát sở thích thời trang mãnh liệt của bà ấy, tuy họ có bộ dáng hơn mười tuổi, nhưng vẫn rất đáng yêu, vẫn nên nhanh chóng thu hồi.

“Bạch Ngọc, Thanh Hợp, trở về đi.”

“Vâng.” Hai người biến mất tại chỗ.

“Như vậy, Tôi đủ tư cách?” Tôi hoài nghi hỏi, đơn giản như vậy sao.

“Thật sự không đơn giản, cư nhiên có thể thu phục cái kia.” Ông Maha lại mở miệng nói chuyện, vì sao trong truyện tranh ông ta vốn ít nói mà ở đây lại..... Ách, thích cướp lời?

“Ông lão, ngài biết thức thần?” Tò mò, nghĩ nghĩ vị này thích nói chuyện như vậy, có phải cũng bởi vì Rin? Rin à, chẳng lẽ bà và người ta có quan hệ không rõ ràng sao, nên bây giờ đổ sang cho tôi.

“Nếu đã là con cháu nhà chúng ta, thì giống Illumi gọi ta là ông nội đi, về phần cái mà cháu nói, ta từng nghe người ta nói muốn có được một cái cũng không dễ dàng, huống chi cháu có được hai cái.” Cho nên, cháu mới là con cháu tốt nhất, không uống công chúng ta đợi nhiều năm như vậy, nhưng lại không thể giết người, hơi đáng tiếc

“Như vậy sao, cháu hiểu được.” Tôi gật đầu, hai thức thần này là người ta đưa cho, không phải là tự tôi có được, nhưng cuối cùng có thể hù người thì vẫn tốt, ít nhất không cần đánh nhau

“Ừm..... Ông nội và Rin quen nhau sao?” Nghĩ nghĩ, vẫn nên hỏi, tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, không thể bị bán mà không biết ngọn nguồn.

“Còn tưởng rằng cháu không muốn biết,” ôngMaha lấy từ trong tay áo ra một cái ống sáo màu đen tung cho tôi, “Đây là thứ mà vài năm trước Rin gửi đến nhà chúng ta.”

Tôi tiếp nhận cây sáo, thứ này..... nó màu đen thuần nên cũng không biết là tài liệu gì chế thành, một đầu cây sáo có đeo một cái chuông màu vàng, tôi nhớ trong sách có nhắc tới, hình như là thánh vật của tộc, gọi là Dạ Dịch, tác dụng gì thì không thấy nói, nhưng trên chuông lại tồn tại linh lực, không cần nói, chỉ có thể là Rin, theo lời nói của Rin, vài năm trước Rin đã biết trước là tôi sẽ đi vào nơi này, vậy thì, chắc chắn cô cũng nói với bọn họ chuyện gì đó.

“Hắn là bà ấy đã nói gì đó với ngài, đó là chuyện gì vậy?” Tôi hỏi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, liên hệ trước sau đủ kiểu, tôi gần như đã đoán ra tình hình đại khái.

“Đúng là tiện nghi nhà mấy người, xem ra cô nhóc nhà chúng tôi sẽ trở thành người của nhà mấy người.” Nguyên câu, Maha thuật lại, thần sắc còn mang sự tán thưởng nhìn tôi.

Quả nhiên là tính cách của Rin, bà ấy biết rõ tôi sẽ chui đầu vào lưới, còn đem câu nói kia làm tin tức bảo mạng nói cho tôi biết, đúng là chỉ e thiên hạ bất loạn.

“Như vậy, từ giờ trở đi, cháu chính là người của gia tộc Zaoldyeck chúng ta, hiện tại cháu và Illumi ở đây vài ngày, bồi dưỡng cảm tình đi.” Silva lên tiếng tổng kết, mọi người rốt cục tán đi.

Tôi nhìn nhìn chuông trong tay, cảm ứng được linh lực trên nó, lời nói của Rin truyền vào trong óc.

Thì ra, giao ước quái dị này là do ống sáo trên tay, đơn giản mà nói, Rin muốn cầm lại ống sáo này, lại bị gia tộc thích bức người khác làm vợ này nhìn trúng năng lực, lấy nó để áp chế, không biết hồ ly Rin khuyên người ta thế nào lại làm cho người ta ký giao ước kia, cứ như vậy mà bán tôi đi – lúc đó còn chưa sinh ra, thật sự là vô trách nhiệm quá.

Khi hoàn hồn, tôi phát hiện Illumi vẫn ở đây nhìn tôi ‘Ngán người’, thật kiên nhẫn, người như vậy nếu mà đi dạo phố shopping thì sẽ rất tốt.

Nhưng nói lại, để Illumi và tôi? Còn phải ở vài ngày? Illumi lại không hay nói chuyện, nếu tôi phải cùng anh ta ở một phòng cũng không sao, dù sao anh ta im lặng đến mức có thể so sánh với không khí, tôi cũng vui vẻ tự tại, nhưng ở đây..... Bọn họ muốn tôi ở đây là muốn bồi dưỡng tình cảm với anh ta? Thật khó, tôi không phải người giỏi đoán suy nghĩ của người khác, Illumi có tình cảm gì cũng đều dấu ở trong lòng, không câu thông nổi.

Tôi nhìn nhìn Illumi, giờ này tầm mắt của anh ta vẫn dừng ở tôi, thừa dịp bây giờ không lười, giải quyết luôn đi.

“Có thể đi ra ngoài nói chuyện không?”

Vì thế, ở một nơi trong đại hoa viên nhà Zaoldyeck.

“Cô... không cự tuyệt?” Illumi có chút chần chừ hỏi tôi.

“Không phải anh cũng không cự tuyệt sao?” Tôi hỏi lại.

“.....” Không nói gì.

“Illumi cảm thấy tôi có thể tránh thoát ba ngày nhà Zaoldyeck đuổi giết sao?” Lòng tôi không yên, hỏi lại, phỏng chừng anh ta lại trầm mặc mà chống đỡ đi, vốn nghĩ còn có thể nói chuyện.

“Có lẽ có thể.” Thấp giọng thì thảo.

A? Không nghe sai chứ? Illumi quá coi trọng tôi, nể mặt anh có trả lời tôi, vậy thì tôi sẽ tốt bụng nói cho anh vậy, Illumi.

“À, tuy rằng không rõ lắm sao anh lại cho rằng tôi có thể, từ khi sinh ra đến giờ, tôi chưa hề đánh nhau với ai, rất khuyết thiếu kinh nghiệm, hơn nữa.....”

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, là ai?

“Xin chào?”

“Là tớ, là Al-chan đây” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói đã lâu không nghe thấy.

“Al-chan?” Người này đã rất lâu không liên hệ tôi, sao bỗng nhiên lại đi tìm tôi? “Cái tên luôn du lịch xung quanh này sao bỗng nhiên lại liên lạc với tớ?” [tác giả: Mọi người nhớ rõ Al-chan chứ? Không nhớ rõ hãy xem lại

“Vừa rồi tớ về phòng trà, nhân viên cửa hàng nói là cậu không ở đó, không biết đi đâu, nhưng.....” Đầu điện thoại kia, Al-chan đột nhiên đề thấp giọng nói chuyện, “Cậu chọc phải lũ đoàn Ryodan sao? Nghe nhân viên cửa hàng nói, có một cậu bé mặt trẻ con vào tiệm, còn hỏi tại sao cậu không ở đó.”

Mặt trẻ con? Shalnark? Nhưng sao Al-chan lại quen biết bọn họ? Trở về hỏi cô ấy một chút vậy.

“Một người tớ cũng chưa gặp qua đâu!” Khi nào thì gặp? Nghĩ nghĩ, hoàn toàn không có ấn tượng.

“Vậy hiện tại cậu đang ở đâu?”

“Trong nhà Zaoldyeck.” Tôi nhìn Illumi, anh ta đứng ở một bên, bằng thính lực của anh ta, hẳn là nghe rõ nội dung điện thoại của tôi.

“Gi?” Ngữ khí của Al-chan có chút cổ quái.

“Al-chan, không nói với cậu nữa, tớ sẽ mau chóng trở về, rồi chúng ta nói chuyện, cứ như vậy nha”, đã lâu không gặp cô ấy, sau khi trở về phải trừng phạt cái tên rời nhà trốn đi này mới được, hiếm khi tôi có hưng trí như thế.

Tắt điện thoại, cũng không quan ý nghĩ của Illumi, mặt tôi không đổi sắc nói dối, “Có người tìm tôi có việc gấp, cho nên không thể ở đây lâu, xin hãy thay tôi chuyển lời với mọi người trong nhà, tôi phải đi trước.”

“Được.” Illumi thân nhiên nói.

“A, lời nói vừa rồi tôi cũng chưa nói xong, hơn nữa.....” Tôi cười nhẹ, đột nhiên có chút muốn trêu chọc anh ta, “Nghe nói, Ill-chan là người mê tiền, gả cho anh hẳn là không cần lo ăn lo uống, hết ăn lại nằm đến già, cho nên hôn sự này cũng tốt.”

Tôi nghĩ tôi tựa hồ thấy được anh ta hơi ngại ra, hẳn là anh ta không nghĩ tới tôi sẽ nghĩ như vậy đi.

“Tạm biệt.”

Tôi xoay người rời đi, khi đi qua anh ta, tôi dùng thính lực truyền tiếng nói của mình vào đầu anh ta, anh ta hơi cứng đờ, rồi sau đó khi tôi đi xa rồi mới cảm thấy có tâm mất thăng bằng nhìn bóng lưng tôi.....

Tôi nghĩ, muốn nói gì thì nên nói thẳng ra, nhưng khi làm rồi thì kết quả lại bị người trừng mắt như vậy, thật không thoải mái

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngoại truyện của Illumi

Tôi là Illumi, con trai trưởng của gia tộc Zaoldyeck.

Năm hai mươi tuổi, gia tộc sắp xếp vị hôn thê cho tôi, tên là Chitose, tôi đành phải chấp nhận cô ấy, trên thực tế, cho dù tôi phản đối, cũng không có ai quan tâm ý kiến của tôi.

Lúc còn rất nhỏ, tôi đã hiểu được một sự thật, tại gia tộc sát thủ này, nếu không có thực lực, tôi sẽ không có quyền lên tiếng, cái tôi cần làm chỉ là phục tùng, hoàn thành huấn luyện mà bọn họ đặt ra, đạt tới trình độ mà bọn họ kỳ vọng, khi lớn lên chút nữa thì đi theo bọn họ làm nhiệm vụ, không mang bất cứ cảm tình gì giết chết mục tiêu mà bọn họ muốn tôi giết, cho tới bây giờ, phải độc lập hoàn thành nhiệm vụ, hoàn mỹ giết chết mục tiêu mà khách hàng

yêu cầu.

Vì thế, tôi thành đứa con trưởng nghe lời nhất trong lòng gia tộc, cỗ máy lãnh huyết giết người trong miệng người ngoài, chỉ là..... nghe lời cũng không có nghĩa là tôi không có ý muốn gì.

Về vị hôn thê của tôi, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, là khi tôi vâng mệnh lệnh gia tộc âm thầm bảo vệ Killua ở đầu trường trên không. Ngày đó, tôi thuận tiện thực hiện nhiệm vụ, giải quyết mục tiêu gần đó để giết thời gian nhằm chán, lúc trở về đã thấy bên cạnh Killua có một cô bé, ước chừng cũng khoảng năm sáu tuổi, mặc kimono lịch sự tao nhã, trên mặt mang theo nụ cười tràn đầy ấm áp, nếu không phải tôi chú ý tới mỗi bước đi của cô ấy không hề gây tiếng động cùng với bề ngoài giả làm người mù, tôi nhất định sẽ cho rằng cô ấy là một cô gái bình thường, nhưng sự huấn luyện của gia tộc từ nhỏ đã dạy tôi trước tiên phải chú ý những hành động nhỏ nhất của một người để phán đoán thực lực của người đó, vì thế tôi biết cô gái này không tầm thường, dù là như thế, ở trong mắt tôi, cô gái này cũng chỉ là một người có chút thực lực, một người của thế giới ánh sáng.

Gia tộc không cho phép có bạn, nhưng hình như Killua đã coi cô ấy trở thành bạn, tuy cô gái kia thường thường xoa xoa tóc Killua, giống động tác trưởng bối hay làm khiến tôi cảm thấy có chút kỳ quái, dù sao cái này tôi cũng không quan tâm lắm, Killua là người mà gia tộc coi trọng, là người thừa kế gia tộc, nhất cử nhất động đương nhiên sẽ bị gia tộc để ý, mà việc tôi phải làm chính là chờ đợi, chờ đợi tin tức của gia tộc, giết hay không?

Quả nhiên là giết.

Bọn họ cho rằng sự tồn tại của cô ấy sẽ gây trở ngại Killua trưởng thành, tôi nghe theo chỉ thị, chuẩn bị ám sát, nhưng chưa kịp tiến hành thì Killua đột nhiên mất tích, ở ngôi nhà của cô ấy, tôi canh giữ ở bên ngoài, không nhìn thấy bất luận kẻ nào đi ra ngoài, nhưng Killua quả thật đã không còn ở nơi đó, rất kỳ quái, tôi chỉ có thể đi theo cô ấy giống như mọi khi, cô ấy cũng không nhận ra.

Nhưng tôi nghĩ tôi đã nhìn nhầm, cô ấy không phải người chỉ có chút thực lực, trong đêm đen, cô ấy lướt qua từng ngọn cây, tốc độ không chỉ cực nhanh, mà những nơi chân cô ấy chạm đến đều là lá cây, lực chạm của cô ấy cực kỳ nhỏ, chỉ khiến lá cây hơi rung một chút liên lạc, xem ra cô ấy không phải là không nhận ra có người đi theo, mà là...cô ý xem nhẹ.

Nơi mà cô ấy đến là biệt thự gia tộc Greengrass, người nơi đó đã bị toàn diệt, mà cô ấy chỉ đứng ở trên một nhánh cây nơi xa, mười ngón làm động tác như múa, thì thảo những câu không hiểu, sau đó, không khí bốn phía tựa hồ xảy ra biến hóa, có chút áp lực, trầm trọng, rồi sau đó một chút ánh sáng xanh ở bốn phía đi về phía cô ấy, trong những vệt ánh sáng xanh đó ẩn ẩn thấy được những linh hồn, cái này..... từng nghe gia tộc nói qua, có một bộ tộc từ xưa, năng lực của bọn họ là thu dọn linh hồn, vậy cô ấy có thể là người bộ tộc đó.

Chuyện kể tiếp thật ngoài dự đoán của mọi người, cô ấy đột nhiên dừng lại trên đường về, hình như đang chịu đựng thống khổ nào đó, nòng đậm đau thương từ thân thể cô ấy toát ra, hoàn toàn không còn ấm áp vốn có, một khắc đó, tâm của tôi bỗng có chút không thoải mái, muốn lau đi sự đau thương chướng mắt kia.

Quả nhiên cô ấy là người tộc Laress, cô ấy nói cho tôi biết sau khi tôi cứu cô ấy. Tôi bỏ ý định ám sát, gia tộc có quy định, không thể giết người của bộ tộc này. Sau khi tôi hỏi Killua đi đâu, rồi ở luôn nhà cô ấy, về mặt lúc ấy của cô ấy đầy kinh ngạc, trông mắt dị sắc gắt gao nhìn tôi chăm chăm, sau một lát lại khôi phục bình tĩnh vốn có, im lặng ngồi ở trên ghế, hẳn là đang khôi phục năng lực đi.

Rất kỳ quái, rõ ràng cô ấy không phải người mù, sau khi năng lực khôi phục, đôi mắt lại bị che khuất, có chút đáng tiếc, không thể tiếp tục nhìn đôi mắt dị sắc xinh đẹp như vậy, nhưng tôi đã thuận lý thành chương tiếp tục ở nhà cô ấy, ăn đồ ăn cô ấy làm, bỗng nhiên hiểu ra vì sao Killua cho dù bị yêu cầu rửa chén thái rau cũng vẫn thích đến đây, nhà của cô ấy rất giống một gia đình, tuy cô ấy chỉ có một mình nhưng vẫn ấm áp hơn nhiều so với biệt thự ở ngọn núi Kukuroo kia, là đứa trẻ luôn khát cầu ấm áp nhưng lại bị gạt bỏ, thì không thể kháng cự nổi cô ấy, chỉ là nếu muốn theo đuổi ám áp hạnh phúc đó, Killua phải mạnh lên rất nhiều, đến mức có thể bảo vệ những người muốn bảo vệ mà không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi Killua hoàn thành quá trình huấn luyện trong rừng Butoto, nhiệm vụ của tôi cũng đã xong, trong nhà lại truyền đến tin tức, lệnh cho tôi mang cô gái này về nhà, cô ấy chỉ trầm mặc một hồi, liền đồng ý, điều này trong dự kiến của tôi, sau một đoạn thời gian ở chung, tôi đại khái biết được tính cách của cô ấy, đối với chuyện mà cô ấy không đề ý làm thì cô ấy rất bị động.

Tôi thuận lợi mang cô ấy về núi, lúc đối mặt với người nhà, cô ấy không hề có một chút khiếp đảm, đến khi ‘Trao đổi’ hôn sự, tôi mới biết được cô ấy đã mười bốn, thân thể bởi vì nguyên nhân nào đó mà không thể lớn lên, cho nên ngày đó cô ấy mới đau thương như thế sao? Nhưng hôn sự vốn là của Killua nhưng vì tuổi nên rơi xuống người tôi, tôi chỉ đứng yên một bên nghe bọn họ sắp xếp, cũng muốn nhìn xem cô ấy rốt cuộc nhận hay là cự tuyệt.

Hẳn là cự tuyệt, ít nhất tôi cho rằng đối với chuyện bị người khác tự ý an bài, người nào cũng sẽ có ý muốn nghịch phản, đối với cộc hôn sự này, tôi không có quyền lên tiếng, cũng không bài xích cô ấy, nhưng vẫn không thích bị an bài như vậy.

Kết quả cô ấy đồng ý, tôi rất ngoài ý muốn, sau đó khi nói chuyện với cô ấy, tôi hỏi cô ấy tại sao lại đáp ứng, cô ấy kinh ngạc hỏi lại tôi, cuối cùng cô ấy nói nguyên nhân là do cô ấy chưa từng đánh nhau với ai, cho nên thiếu kinh nghiệm, thật sự là làm người ta giật mình, lúc đầu tôi còn nghĩ cô ấy sẽ nói cho tôi là cô ấy lười trốn.

Sau khi bị điện thoại đánh gãy, cô ấy bỗng nhiên cười nói cho tôi biết một nguyên nhân khác, cô ấy đề ý tiền của tôi, aiz, tôi lại có chút vui vẻ, cô ấy mặc dù đối ai cũng ôn hòa có lễ, nhưng giờ lại cười đùa với tôi, không lẽ trong lòng cô ấy, tôi đã không phải là người bình thường xa lạ sao?

Cô ấy lấy cuộc gọi đến kia làm cớ để rời đi nơi này, khi đi qua bên cạnh tôi, đột nhiên trong đầu lại vang lên giọng nói của cô ấy, đó cũng là năng lực đặc thù của cô ấy sao? Năng lực thật tiện.

“Anh... cam nguyện sao?”

Đúng vậy, tôi cam nguyện sao? Tôi biết không phải cô ấy hỏi về cọc hôn sự này, mà là ngôi nhà này, cho tới bây giờ tôi vốn không hề cam nguyện, chỉ có thể chờ đợi trưởng thành để có thể tự do.

Có lẽ..... có vị hôn thê như vậy cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] *Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Gặp lại cố nhân

Đã xong hành trình bay rất dài, tôi rốt cục đến nơi, đứng ở ngã tư đường quen thuộc trong thành thị, chậm rì rì đi, ủa? Đằng trước có một cô bé tóc quần màu đỏ mềm mại, mặc trang phục hề nhạt thoải mái, váy bày phân lộ ra mắt cá chân đeo một cái vòng tinh xảo.

Đó không phải là All-chan sao? Không nghĩ tới lại ở bên ngoài gặp cô ấy, người đàn ông mặt đối mặt với cô ấy bởi vì đứng chắn mặt trời nên không thấy rõ, nghĩ hẳn là bạn bè trên đường gặp được đi, tôi bình thần đi đến, vỗ nhẹ bả vai của cô ấy.....

“Ai nha!”

Sao All-chan hôm nay lại bạo lực như vậy? Cứ nhiên ra một chiêu mạnh hất tôi ngã văng ra ngoài, trước kia thường thường tôi đến gần cô ấy là cô ấy đã biết là ai mà.

“Chú, mượn cái lực.”

Vẫn không thấy rõ diện mạo bạn bè của All-chan, nhưng nhìn hẳn cao như vậy hẳn là rất lớn tuổi đi, gọi chú cũng chưa đủ,[tác giả: con gái nhà của tôi đây là cái logic gì? Bộ dạng cao cùng tuổi thì có quan hệ gì?] tôi ở không trung xoay người, hai chân điểm nhẹ vai của ông chú kia, mượn lực trở lại bên người All-chan, nhưng cơ thể của ông chú kia có chút cứng nhắc.

“All-chan, là tớ mà.”

Tôi có chút oán giận nhìn chằm chằm cô ấy, nhưng là biểu tình bộ mặt của cô ấy rất kỳ quái, tựa hồ đang chịu đựng cái gì rất thống khổ vậy, rốt cục.....

“..... Chú..... Ha ha ha ~~~”

All-chan cười gập thắt lưng, một bàn tay còn có chút run chỉ vào người phía sau tôi vẫn đang có chút hóa đá, tôi quay đầu lại, tôi hơi dịch sang hướng bên cạnh một chút, người này..... mang mặt trẻ con trời sinh mặc trang phục rất bình thường luôn mang theo di động tự chế không rời tay đang cười vụn phần cứng nhắc..... Không phải là Shalnark sao?! Hình như..... đặc tội ‘Bụng đen’ trong truyền thuyết.

“Rất xin lỗi anh.” Tôi xoay người chín mươi độ giải thích, nhân tiện dúm All-chan xuống, lại cười nữa thì cẩn thận người ta then quá thành giận cầm dây anten lên người cô ấy, tôi đây không cứu được đâu.

“Xem ra hôm nay vẫn không thể nói chuyện,” All-chan lau nước mắt cười đi ra, “Vậy thì, lần sau gặp lại.” Lời còn chưa dứt, cô ấy bỗng nhiên giữ chặt tôi còn đang khó hiểu, chạy đi rất nhanh.

“Tôi có già đến thế sao?” Người nào đó bị đã kích nặng, rốt cục phục hồi tinh thần lại, thấp giọng thì thào, nhưng có tố chất tâm lý tốt, hẳn lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười ánh mặt trời, dẫn tới ánh mắt của các thiếu nữ hoa quý mộng ảo mê luyến.

Nhưng vẫn là có thu hoạch, cô bé nghe nói không ở kia cứ nhiên đã trở lại, vậy thì ngày mai đến chỗ cửa hàng đó đi, năng lực của cô ấy rất ngạc nhiên.

“Machi, chuyện gì?” tiếng chuông di động đánh gãy hẳn suy nghĩ.

“Bang chủ bảo tháng 7 ngày 15, chúng ta tập hợp ở núi tuyết Nebaman.” đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói lạnh nhạt.

“Sao? Thật không đúng dịp, tôi biết rồi, đúng giờ đến.” Shalnark có chút buồn bực, lần trước cô bé kia được người khác cứu đi, lần này có cơ hội gặp lại phải đi tập hợp, rất không khéo, xem ra chỉ có thể để lần sau.

“Vậy tắt máy đây.”

“A, chờ một chút, ừm.....” Shalnark dừng một chút, “Nhìn tôi rất giống ông chú sao?”

“Đồ.....” Điện thoại rất rõ ràng bị tắt.

“Tắt điện thoại.” Shalnark bất đắc dĩ nhìn nhìn di động, vấn đề này rất nhàm chán sao? Hẳn rất đáng để đi hỏi mà, Machi thật đúng là lạnh nhạt, thôi vậy, lần sau hỏi bang chủ cũng được. [tác giả: Bang chủ đại nhân nhất định là mỉm cười nhìn cậu sau đó nói một câu: “Shalnark, sao cậu lại hỏi như

vậy?”]

Xoay người, rời khỏi.

Bên kia, tôi cùng All-chan đã chạy tới nhà của tôi.

“Ha ha, không nghĩ tới cậu cư nhiên dám gọi cái Shalnark bụng đen kia là chú, rất là bội phục cậu đấy!” All-chan vẫn không ngừng được cười.

Cách cô ấy hình dung Shalnark có chút quen tai, giống như mấy chương văn xuyên qua Hunter trước kia đã đọc vậy, lại liên tưởng lúc trước quá sơ suất, tuy rằng không biết nơi này có ai là đồng hương không, nhưng có vẻ thế giới bên kia vẫn hay thường dùng các chiêu kinh điển. Tôi còn tưởng trẻ con nơi này tuy rằng tuổi rất nhỏ nhưng thành thực rất sớm, nhưng có vẻ như khi tôi gặp gỡ All-chan, cô ấy mới hơn năm tuổi, bởi vì cao khoảng bằng tôi nên vẫn nghĩ cũng lớn bằng tôi, đột nhiên giờ mới nhớ tới một chuyện mà trước kia bị tôi vô tình xem nhẹ.

“All-chan, năm nay cậu mấy tuổi?” Xác định một chút.

“Tám tuổi.” All-chan kỳ quái nhìn thoáng qua người trước mặt, lần đầu tiên gặp mặt không phải đã nói cho cô ấy rồi sao? Sao lại bây giờ lại hỏi.

“Tớ nhớ rõ tên đầy đủ của cậu. không lẽ cậu là lão Tứ Alluka người mà không biết là nam hay nữ, không biết diện mạo thế nào, chưa bao giờ đi ra khỏi nhà của gia tộc Zaoldyeck trong truyền thuyết đi?” Lần đầu gặp mặt cô ấy nói tên, tôi cũng không để ý, nhưng mà cảm thấy quen tai, hiện tại xem ra người này giống tôi.

“Cậu. A! Không thể nào?!” Alluka đột nhiên trừng lớn hai mắt, người nói như vậy cũng chỉ có người bên kia đến, nhưng sao lại có chuyện như vậy? Vốn nghĩ đến chỉ có một mình cô, lúc trước, khi quen biết Chitose, cô ấy chỉ nói thân thế của cô ấy sẽ vẫn giữ bộ dáng sáu tuổi, nói chuyện cũng giống cô đều siêu việt thành thực hơn tuổi, hại cô nghĩ là tuổi cô ấy là một bố to.

“Tớ là di dân hợp pháp,” Tôi cười tuyên bố thân phận, “Tám năm trước bị người ta ném tới nơi này.”

“Ha ha, cách nói thú vị, hợp pháp hay không hợp pháp thì tớ không biết, dù sao tớ bị tai nạn xe cộ rồi bỗng dưng bị người ta sinh ra, lại là tại cái nhà sát thủ nổi danh nhất kia.” Alluka hưng trí bưng bưng kéo ghế dựa ngồi xuống, “Này, gọi đồ uống thượng hạng nhà cậu đi, chúng ta tán gẫu một chút.”

Đề nghị không tệ! Tôi vỗ nhẹ hai tay, Nguyệt Quế liền bưng lên trà tôi muốn rồi cùng Alluka trò chuyện, liên tiếp mấy giờ, hai người rũ hết tâm sự, kể lại chuyện của mỗi người từ đầu đến cuối.

Cuối cùng mới biết rõ ràng chuyện Alluka, thì ra Alluka là em gái sinh đôi của Killua [tác giả: Căn cứ kịch tính cần đặt ra như vậy], khi sinh ra lại không giống gia tộc Zaoldyeck luôn là tóc đen thuận thẳng hoặc tóc hồng nhạt hơi cuốn, mà là mái tóc lửa đỏ quăn, sinh ra không bao lâu đã bị chị của Zeno mà trước kia nghe cũng chưa nghe qua, chỉ nghe nói là theo bối phận của Zeno, đến mang đi ra ngoài nuôi nấng, nói như vậy con gái của nhà Zaoldyeck không có trách nhiệm giết người, mà là phụ trách công tác tình báo, nhưng lại là cái loại tình báo cực kỳ bí ẩn đẳng cấp cao nhất, phụ trách loại công tác này cho các thành viên trong gia tộc, mà con gái của nhà Zaoldyeck lại luôn rất ít, bình thường cách mấy đời mới ra được một đứa, cho nên Alluka mới vừa sinh ra đã bị vị trưởng bối tuổi rất lớn này mang đi ra ngoài kiến thức thế giới này, để bắt đầu huấn luyện người nối nghiệp, dù sao trưởng bối tuổi lớn, cũng sống không được bao lâu nữa, hơn nữa vị trưởng bối này lại nhìn trúng tư chất của Alluka, quả nhiên, Alluka, người có trí nhớ kiếp trước, cuối cùng lấy danh nghĩa là người ít tuổi nhất trong lịch sử gia tộc Zaoldyeck làm người nối nghiệp tình báo, với trụ cột vốn có, thành lập mạng lưới tình báo của riêng mình, nghe nói còn có hiệp nghị về phương diện nào đó với hiệp hội Hunter. Nhiệm vụ của cô ấy chỉ phụ trách thu thập tình báo cơ mật và truyền lại, hoàn toàn tự do, ngoài với gia quy, quả nhiên là ‘Thần long’ trong truyền thuyết.

Xem ra cũng không phải người phạm

“Aiz, sao cậu lại gặp phải Shalnark?”

Lúc này hai chúng tôi đang lười nhác nằm ở ghế nằm, uống đồ uống ăn điểm tâm thảo luận từng chuyện một, cũng có chuyện một màn trên đường cái vừa rồi kia.

“Này, nói thực ra, tớ chọc phải người của bang Ryodan.” Alluka rút bả vai, tình hình lúc trước còn rất rõ ràng trong đầu, tuy rằng rất may mắn đào thoát, nhưng đã từng tiếp cận với tử vong gần như vậy, hiện tại nghĩ đến vẫn thấy sợ hãi.

“Sao, cậu và bọn họ có xung đột lợi hại gì sao? Nhưng nói lại, bây giờ cậu còn sống đã là rất lợi hại.” Cảm khái, nếu tôi gặp phải thì không biết sẽ ra sao đây. [tác giả: Vừa rồi đã gặp, còn gọi người ta là chú đấy.]

“Nhưng mà tộc Kuruta sao? Rất không đúng dịp, tớ có chạy đến nơi đó, còn ở lại thời gian không ngắn, vốn không muốn phá hỏng lịch sử nơi này, nhưng được người ta nhiệt tình chiêu đãi như vậy, tâm không đành lòng nên mới nghĩ biện pháp giúp người ta tránh họa.” Hại cô bây giờ bị bang Ryodan rất chú ý.

“Không bị diệt tộc sao?” Tôi kinh ngạc, nhớ ngày đó khi xem truyện, luôn hy vọng hai nhà này không có cừ oán, nhìn Kura-chan vì báo thù mà biến thành như vậy, rất đáng thương, hơn nữa tôi cũng không hy vọng Luailua vì cậu ấy mà xung đột với bang Ryodan.

“Ừ. Một nửa, cậu xem bọn họ ở thâm sơn rừng già, rất dễ dàng bị tra ra, cho nên tớ khuyên bọn họ phân tán đi ra ngoài ở, như vậy thì cho dù người ta đến cũng sẽ không bị toàn diệt.”

“Cậu nói đạo lý này cho bọn họ?” Không có khả năng chứ? Bọn họ hiểu không? Hơn nữa khi đó Alluka còn rất nhỏ, cho dù cô ấy nói, người ta cũng

không thể nghe vào.

“Nhưng không có khả năng, nhưng tớ rất thông minh đấy nhé!” Alluka đắc ý ngồi xuống, “Tớ ở trong tộc mỗi năm một lần tỷ thí thắng được mấy người, sau khi thắng còn thấp giọng thì thảo một câu.”

“Cái gì?”

“Đi ra ngoài một chuyến, quả nhiên thực lực tăng cường.”

“Ồ? Bọn họ ngộ ra cái gì?” Chỉ những lời này hẳn là không có ảnh hưởng lớn như vậy đi?

“Ha ha, tộc trưởng bị kích thích, tớ chỉ là một đứa trẻ thôi mà đã thoải mái đả bại những người trẻ tuổi có tiềm lực nhất trong tộc bọn họ.” Ngẫm lại, tộc trưởng kia cũng rất đáng yêu, đáng tiếc bị bang Ryodan giết, Alluka vẫn có chút thương cảm.

“Chuyện này, đến nơi này thì phải quen với việc nhìn thấy tử vong.” Tôi vỗ nhẹ vai của cô ấy an ủi nói, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, một bộ phận người được phái ra đi du lịch, những người còn lại vẫn ở chỗ ẩn cư kia, cha mẹ của Kura bởi vì tuổi của Kura-chan chưa đủ cho nên cũng ở lại trong tộc.” Cô cũng chỉ có thể làm được đến thế, cũng không quá nhiệt tình khuyên bảo người ta, như thế sẽ bị hoài nghi, tóm lại là rất buồn bực.

“Như vậy ngoài những người đang du lịch bên ngoài, tất cả đều bị giết?” Vậy Kura-chan vẫn sẽ đi báo thù, cừu giết cha giết mẹ là thế không đội trời chung.

“Cũng không phải, còn có một biện pháp khác mà.” Alluka nói xong nhìn tôi.

Đề cho tôi đoán? Ha ha, như vậy chỉ có.....

“Cướp.” Nhưng mà như vậy người có thể cứu sẽ rất ít.

“Quả nhiên là bạn tốt của tớ, không mưu mà hợp.” Alluka uống một ngụm nước rồi nói tiếp, “Tớ chỉ biết là chuyện sẽ xảy ra khi Kura-chan mười hai tuổi, thời gian cụ thể lại không rõ ràng lắm, vô luận ra sao cũng đi thử thời vận, cho nên tớ quyết định tại một năm kia đi vào trong đó, gặp ai là cứu, sau đó khi tớ đi vào đến nơi, lại rất trùng hợp gặp bang Ryodan, vì thế hiên hiên ở dưới tay Shalnark cứu đi mẹ của Kura đã trọng thương cùng với Kura-chan đang té xỉu ở một bên rồi lập tức chạy trốn.”

“Cha của Kura đâu?” đã chết sao?

“Đã chết, tớ không kịp cứu.”

“À, vậy hiện tại Kura-chan muốn báo thù sao?” Bỏ bị giết, hẳn là sẽ rất phần nộ đi.

“Không rõ ràng lắm, tớ đưa bọn họ đến đảo Cá Voi, vì phải luôn chăm sóc mẹ của Kura, cho nên không tìm được thời gian nói chuyện với Kura-chan, tóm lại về sau là chuyện của cậu ấy.” Alluka thở dài, đưa đến nơi đó thì có thể quen biết ánh mặt trời là Gon, có lẽ cũng có chút giúp đỡ đi.

Nhưng lại khúc chiết như vậy? Nhưng cuối cùng cũng có người thân sống sót, cừu hận của Kura-chan hẳn là sẽ không quá sâu.

“Sau đó cậu bị họ chú ý.” giọng điệu của tôi đồng tình, ở trong tay bang Ryodan cướp người, nhưng lại thành công cướp, chắc chắn bị chú ý cực kỳ ‘Nhiệt tình’.

“Hừ, năm mươi bước cười một trăm bước, không phải là cậu cũng bị chú ý đấy sao?” Alluka lườm tôi một cái.

“Ha ha, không nói nữa, sao cậu có thể trốn khỏi bang Ryodan nơi đó?” Cực kỳ tò mò, nếu là một mình hẳn là có thể, nhưng mang theo hai người thì nếu không có phương pháp đặc thù thì nhất định không trốn thoát.

“Còn nhớ rõ cái trứng màu sắc rực rỡ kia không?”

“À, một trong bảy đại sắc đẹp, khi lần đầu tiên gặp cậu, hình như cậu có một quả, thế nào, nó nở ra là niệm thú sao?”

“Nhà!” Alluka vron tay, trong lòng bàn tay có một con Hạt Từ đang nằm, lông rất giống màu tóc Alluka, không hề nhúc nhích, hình như..... đang ngủ?

“Hạt Từ?” Sao lại nở ra cái này, không biết có ích lợi gì.

“Là Nhược Nhược nhà tớ, tớ chạy trốn thành công là dựa vào nó, năng lực của nó là dời đi không gian.” Alluka đắc ý vỗ vỗ Hạt Từ Nhược Nhược đang ngủ.

“Chả trách, đúng là năng lực tốt.” Tôi vron một ngón tay sờ sờ đầu Hạt Từ, rất nhỏ, rất sợ lỡ tay sờ mạnh quá làm nó chết, “Aiz, nghe nói loài niệm thú nở ra sẽ theo như chủ nhân muốn, thì ra cậu thích Hạt Từ!” Sở thích rất là kỳ quái, nhỏ như vậy rất khó nuôi.

“Nói đến đây, hình như Nhược Nhược rất thích cậu.” Alluka nói đến đây, giọng nói tràn đầy oán giận, đúng là vì nguyên nhân này mà cô liền gọi là

‘Nhược Nhược’, Hạt Từ gốc mắt kém đến mức yếu nhược.

“Hm?” Không rõ, tôi chưa gặp vật nhỏ này bao giờ mà.

Alluka không nói lời nào, chỉ thả Hạt Từ đến lòng bàn tay của tôi, sau đó ánh sáng trắng hiện lên, trong lòng bàn tay tôi xuất hiện một con mèo trắng, nhìn tôi kêu ‘Meo meo’ một tiếng, dùng cái đầu đầy lông mềm mại cọ cọ lòng bàn tay của tôi.

Hạt Từ đâu?!

“Tớ nhớ rõ lúc ấy cậu cũng ôm cái trứng màu sắc rực rỡ kia nhìn một hồi, khi đó cậu nghĩ cái gì?”

“Không nhớ rõ.” Tôi nhìn con mèo trong tay, đột nhiên hiểu được, “Động vật tớ thích là mèo, hình như khi đó nghĩ có thể là hy vọng nó là mèo đi.”

“Sau đó Nhược Nhược nhà tớ lại có hai hình dáng.” Cô thích Hạt Từ cơ.

“Vậy thì tốt rồi.” Tôi sờ sờ con mèo trắng lúc này đang ngủ say ở trong lòng tôi, vẫn là mèo tốt nhất, bề ngoài đáng yêu lại ấm áp, mà đông lại là ấm lỏ di động.

“A! Cậu nói Shalnark có hỏi tớ, nói thực ra tớ thật không biết là mình từng gặp hắn, cũng đâu có làm chuyện gì khiến hắn cảm thấy hứng thú, ừm. Có lẽ.” Chẳng lẽ là lần câu hồn đó, tôi hoài nghi lần đó là bang Ryodan làm? Lúc ấy Ill-chan cũng ở đó nhưng tôi cũng không nhận ra, vậy thì cũng có khả năng có mặt người khác.

“Sao thế?”

“Nhưng mà đoán thì.” Tôi nói suy nghĩ trong lòng cho cô ấy.

“Có thể nha, xem ra kinh nghiệm giang hồ của cậu không đủ phong phú.”

“Ừ,” Tôi gật đầu, tràn đầy đồng cảm, “Vậy chúng ta rời nhà trốn đi tích lũy giang hồ kinh nghiệm đi.”

“Tớ vừa mới trở về.” Alluka phản đối.

“Coi như du lịch, tớ biết có cái trấn nhỏ có suối nước nóng nhe, chúng ta đến đó tắm suối nước nóng đi.” Tôi đề nghị, con gái đều muốn xinh đẹp, cho nên đến đó ở một năm rưỡi nuôi da thịt, thuận tiện tránh ‘Vận rủi’ gần đây.

“Suối nước nóng sao?!” Mồ All hai mắt sáng lên, “Được, đi.” Địa chỗ đó ở một năm rưỡi nuôi da trắng đi.

“Đúng rồi ChiChi, cái trấn nhỏ kia ở nơi nào?”

“Chân núi tuyết Nebaman.”

“Vậy thì, ngày mai xuất phát, bây giờ thu dọn hành lý đi.”

“Được.”

Bọn tôi vào phòng thu dọn hành lý, vụn vụn không nghĩ tới cái đang chờ đợi bọn tôi lại là một lần vận mệnh gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bang ryodan [1]

Trần Meirra, một trấn nhỏ ở dưới chân núi tuyết Nebaman, là nơi có suối nước nóng, bởi vì ở nơi hẻo lánh, nên trấn nhỏ không nổi tiếng lắm, lúc trước người phát hiện trấn nhỏ này cũng là Hunter, bởi vậy người tới nơi này hơn phân nửa đều có năng lực, tỷ như Hunter.

Đi vào trấn này đã được một tuần, tôi và Alluka sống vô cùng lười nhác, ngày nào tắm rửa suối nước nóng, nhắm nháp mỹ thực, đi chơi núi tuyết, mấy ngày trước đây, khi Alluka thám hiểm núi tuyết, phát hiện một đường đi đến một suối nước nóng lớn, chúng tôi thừa dịp khi đêm dài yên tĩnh đi vài lần, cảm giác tắm suối nước nóng thật sự là tốt, kết quả tôi lại bị cảm, không đi được, thật không hay ho.

Nhưng gần đây Alluka hay chạy đến ngọn núi, hình như là phát hiện cái gì đó, thần thần bí bí không nói với tôi, núi tuyết này có lẽ có cái gì thần bí tồn tại, hừ! Cô ấy không nói với tôi thì tôi sẽ tự mình tra, vì thế tôi vẫn đứng thư viện duy nhất ở trên trấn, sách nơi này không nhiều lắm nhưng mà rất trân quý, có vài quyển xem như bản đơn lẻ, tôi vẫn thích tìm kiếm đáp án trong sách về sự vật thần bí, cho nên chuyện mà Alluka cảm thấy hứng thú cũng có thể tìm ở trong này được.

“Khụ! Khụ!” Tôi cúi đầu khụ khụ, cảm mạo kỳ cuối, ngoài ho khan thì không có bệnh trạng gì nữa, nhưng vẫn không thoải mái, tôi cẩn thận bắt tay vào lật sách, thì thảo theo bản năng, “Không nghĩ tới có truyền thuyết như vậy, có lẽ truyền thuyết vương quốc Hacklueis biến mất thật sự tồn tại cũng không chừng.”

Mấy ngày nay Alluka hứng thú với chuyện này sao?

“Ồ? Không nghĩ tới tiểu thư cũng biết vương quốc Hacklueis.” Một giọng nói trầm thấp tao nhã ở bên cạnh tôi vang lên.

“Cũng chỉ là nghe người ta nói, vốn nghĩ đến chỉ là tin vịt” Tôi đưa tay thả sách sang một bên, hoàn toàn không chú ý tới bên cạnh có một người, vẫn tự lẩm bầm, “Đọc truyền thuyết nơi này mới nhớ tới, hẳn là cùng một nơi.”

Tôi đứng lên, nâng sách lên để lật, đi đến giá sách, aiz, khoan khoan, vừa rồi người cùng tôi nói chuyện là ai, quay đầu lại.

Tạo hình bằng vải buộc đầu kinh điển, một thân áo đen quần đen, giờ phút này đang hoàn mỹ tao nhã cười với tôi, đúng là Kuroro?!

“À!” Hoàn toàn ngốc.

Sau khi biết được bị Shalnark ‘chú ý’, tôi đã nghĩ rất nhiều phản ứng khi gặp bang Ryodan, nhưng mà chuyện tới trước mắt, thì một kiểu cũng chưa dùng tới, tôi vẫn là theo bản năng hoàn toàn ngốc.

“Vị tiểu thư này quen biết tôi sao?” Kuroro nói vẫn bình thản, mặt đầy tươi cười, nhưng mà mơ hồ, tôi đã có thể cảm giác được từ trên người hắn truyền đến áp lực không rõ, tôi nghĩ nếu tôi mà nói cái gì làm hắn cho rằng tồn tại của tôi sẽ uy hiếp đến bang Ryodan, tôi nhất định sẽ bị đuổi giết, cho nên hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Lấy bất biến ứng vạn biến, quan hệ với bang Ryodan thì cần bảo trì cân bằng, nhớ là tôi có nghĩ như vậy quá, hơn nữa không thể làm cho bọn họ cảm thấy cô có hứng thú với bang Ryodan, cũng không thể làm cho bọn họ cảm thấy hứng thú với cô, cần phải làm được như vậy thì thật sự là khó khăn.

Tôi rất vô tội lắc đầu, xoay người, tiếp tục ôm sách của tôi đi đến giá sách, không chút phòng bị với hắn, tôi dám đánh đổ hiện tại hắn nhất định sẽ không xuất thủ với tôi, vô luận ra sao thì vẫn sẽ lấy thái độ bình thường với tôi.

“Tuy rằng không biết anh, nhưng.....” Tôi dừng một chút, thả lại một quyển sách cuối cùng, “Trước kia tôi có gặp qua một người có hơi thờ giống anh.”

“Hơi thờ sao?” Đôi mắt thâm thúy tôi tầm không có chút cảm xúc, thì thảo lập lại lời nói của tôi, cũng đi theo tôi ra thư viện, đi ở trên đường cái.

“Ừ.” Tôi thản nhiên đáp lại, cũng không giải thích, trên thực tế, muốn tôi giải thích thì tôi cũng không nói ra được cái gì, bởi vì đó là lý do tôi nhất thời nghĩ ra, aiz, mặc kệ mặc kệ, hôm nay trước khi Alluka lên núi còn dặn tôi mua chút đặc sản hoa quả nơi này trở về, nghĩ vậy, tôi hơi nghiêng người, nhìn Kuroro vẫn đi theo bên người tôi.

“Tôi muốn đi mua hoa quả, cùng nhau sao?” Nhìn hắn cũng không có ý rời đi, nếu đã bị chú ý, vậy không cần phải né tránh.

“Còn chưa biết tên tiểu thư đâu?” Kuroro có chút hứng thú đi theo, cô gái này ngoài lúc vừa nãy có chút luống cuống khi nhìn thấy hắn ra, hiện tại đã là hoàn toàn bình thản đối mặt hắn, còn mời hắn đi cùng, hơn nữa cách nói năng cùng với bên ngoài không tương xứng, nhìn bề ngoài của cô, hẳn là cô gái mà Shalnark đề cập đến đi, hình như cũng biết hắn.

“Chitose, còn anh?” Tôi cẩn thận chọn hoa quả, rất tự nhiên hỏi lại, tuy rằng đã biết hắn là ai, nhưng là câu này vẫn nên hỏi.

“Kuroro Lucifer.” Kuroro vẫn nhu hòa cười, cực có kiên nhẫn chờ cô gái này cẩn thận chọn hoa quả xong, sau đó cùng cô tản bộ ở ngã tư đường phong cách cổ xưa.

“Kuroro Lucifer?” Tôi dừng lại cước bộ, hơi kinh ngạc nghiêng người nhìn về phía hắn, “Nghe người ta nói tới anh, rằng anh là người rất lợi hại, không nghĩ tới tôi lại gặp được.” Tự hỏi một chút, vẫn là quyết định trả lời như vậy, nghĩ rằng lấy bản lĩnh của Shalnark không khó tra được quá khứ của tôi, như vậy tôi cùng Ging cùng một chỗ sao lại không biết bang Ryodan đâu, tuy rằng trên thực tế là tôi chủ động nhắc tới, Ging mới nói chuyện với tôi một ít chút về bang này.

“Ồ? Nói như vậy, tiểu thư Chitose biết tôi là ai?” Kuroro cũng dừng lại, trên mặt như trước là mỉm cười tao nhã, một người đàn ông lãnh huyết như vậy sao có thể có biểu tình mỉm cười đâu? Coi như là loại ‘Mặt than’ khác đi.

“Bảo tôi Chitose là tốt rồi,” Tôi cười với hắn, bị gọi tiểu thư, tôi không quen chút nào, “Kuroro là bang chủ bang Ryodan đi, lúc trước Ging có nói với tôi.”

“Như vậy cô có ý kiến gì về điều này không?” Vừa rồi Ging được nhắc tới hẳn là Hunter trong truyền thuyết kia đi, chẳng trách khi Shalnark tra về cô gái này nhưng lại chỉ có đôi câu vài lời, thì ra là cùng người như vậy cùng một chỗ.

Thật là một câu hỏi khó trả lời, câu trả lời này cũng không dễ nói bừa, biết đâu chỉ một giây sau là tôi sẽ bị người giết, aiz, tôi đối với mấy người rất không có hứng thú, lòng đầy bất đắc dĩ.

“À.....” Tôi gãi gãi cằm, trầm tư..... Có, tôi quay đầu cười, thốt ra, đáp án này hẳn là sẽ vừa lòng đi.

“Tùy tâm sở dục, làm xằng làm bậy.”

Ờ? Tùy tâm sở dục, làm xằng làm bậy sao? Đúng là cái nhìn như vậy rất thích hợp bọn họ, cô gái này rất thú vị, hôm nay thu hoạch không nhỏ, Kuroro nhìn sắc trời, Shalnark bọn họ vào ngọn núi tìm tòi, hiện tại hẳn cũng đã trở lại, đi xem có kết quả gì thôi.

Oanh!

Một tiếng nổ, ngay cả mặt đất cũng hơi hơi rung động, động đất sao? Tôi nhìn phía rừng núi, núi tuyết cách đó không xa, sương khói đang lan tràn, đỉnh núi tuyết chạy chồm xuống, khí thế mãnh liệt, Alluka đang làm cái gì? Không lẽ cô ấy gây ra chuyện này sao.

“A, đúng là tuyết lở đâu, đã lâu chưa từng có.” Người qua đường gấp cảm khái.

“Đúng vậy, sau tuyết lở liền chặn đường lên núi, phỏng chừng có một thời gian không thể đi săn.” Người qua đường ất phụ họa.

.....

“A? Nhưng lại chặn đường núi.” Tôi lại nhìn ra ngọn núi xa, nếu là Alluka thì hẳn là có thể đi ra, nhưng vẫn là có chút lo lắng.

“Chitose có bạn ở đó sao? Trông cô rất lo lắng.” Kuroro hỏi, thật sự là trùng hợp, sẽ không phải là cô bé kia năm đó đi, cũng là một người rất thú vị đâu, hôm nay bọn họ cũng có người vào ngọn núi đó, có thể sẽ gặp phải.

“A,” Tôi gật đầu, nhưng..... “Hình như cô ấy đã trở lại.”

Tôi nhìn điểm đen xa xa càng ngày càng gần, không rõ sao lại tốc độ nhanh như vậy, chẳng lẽ..... Tôi nhìn Kuroro, hẳn ở đây, như vậy chân con nhện của hắn cũng sẽ có mấy cái ở đây, nói không chừng đã đụng phải, đúng là oan gia.

“ChiChi!” Quả nhiên giọng của Alluka đã truyền đến, “Thay tởm một chút, tởm không được.”

Cái gì? Kinh ngạc hết sức, người đã bị đẩy đi ra ngoài.

Quả nhiên, bạn bè vẫn là phải bán đứng một chút.

Như vậy liền thay một chút đi.

Tốc độ của người đằng sau thật đúng là nhanh, hẳn là Alluka dùng thứ gì cản trở một chút đi, bằng không sẽ không kém nhiều như vậy, tôi thoải mái tránh thoát công kích của người tới, nghĩ người này thật đúng là, liền như vậy chuyển biến đối tượng công kích, nhưng tên tóc xanh đậm có một nửa mặt bị áo che này, không phải là Feitan đây sao?

“Ai nha!” Hiềm hiềm tránh thoát một cước vì thất thần mà thiếu chút nữa không tránh được, thật sự là chán ghét, đối đãi con gái sao lại có thể sử dụng chân đạp, có chút tức giận, lấy ra cây sáo chủ động ngăn hẳn công kích, chuẩn bị tìm khe hở đánh một chút, giải thích một chút, tôi sẽ không thối sáo, nhưng có cây sáo này cũng không dễ dàng, không thể để đó không dùng, nhìn nó rắn chắc như vậy, gõ đánh cũng không sai.[Tại địa phủ, người nào đó đâm ngực đâm chân: Đó là thánh vật mà tôi phải vất vả lấy về!!!!]

Trên đường hai người tiếp tục triển đấu, vốn người đi đường đã không còn, chỉ còn lại có Kuroro vẫn đang ở cùng tôi, cùng với Feitan mà Alluka dẫn tới đánh nhau với tôi, còn cả Shalnark, Machi, Pakunoda vẫn đang bàng quang.

“A, không nghĩ tới lại là cái cô gái kia, xem ra cô ta rất thích ứng với tốc độ của Feitan.” Shalnark nhàn nhã nhìn cuộc chiến, nhân tiện cũng nhìn thoáng qua Alluka vừa gặp gỡ trong núi, cũng may lập tức gặp được hai người mà hẳn vẫn luôn đi tìm, ai bảo tư liệu về hai người đó thiếu đến đáng thương chứ, hại hẳn hiểu không được đầy đủ mà vẫn cực kỳ chú ý.

“Có lẽ không phải.” Kuroro hạ lời bình, nhìn cô ấy còn thành thạo, tựa hồ đang phối hợp tốc độ của đối phương.

“Ừ, ChiChi vẫn bị động như vậy.” lời nói của Alluka chứng minh ý nghĩ của Kuroro.

Tôi đang đánh nhau, mấy người còn ở bên cạnh hạ lời bình, aiz, không đánh nữa.

“Aiz, không đánh nữa.” Nhìn ra tôi còn có thể nhanh hơn so với Feitan, tôi lắc mình một cái về tới bên người Alluka, bên kia Feitan đã bị Kuroro ngăn cản ngừng lại.

“Bạn bè chỉ dùng để bán, hm?” Tôi cực kỳ bình tĩnh nhu hòa hỏi, không thích phát giận không có nghĩa là tôi không mang thù, về sau tìm cơ hội trả đũa.

“Ha ha, tở đã bị hắn đuổi theo hai giờ, mệt chết, không thể nhịn được nữa mới ném một viên bom đi qua, kết quả người ta đuổi theo càng hung hơn.” Alluka vô tội nói, cô cũng không muốn thế mà, ai biết hôm nay khi ngọn núi chuyển động lại gặp phải con ‘sói’ kia, còn một đám đều là có bộ dáng ‘rất cực bất được cô’ nữa.

“Chả trách.” Hiểu, tránh được bom, lại bị tuyết lở này cản, vận khí không phải là kém bình thường đâu.

Tôi nhìn quanh bốn phía, ngẫm lại cũng không tất yếu khổ cùng bọn họ, vậy thì.....

“Nếu không chuyện gì, vậy tạm biệt.” Tôi hạ thấp người chuẩn bị rời đi.

“Hai vị tiểu thư phải đi sao? Như vậy tôi đi đưa hai người đi.” Shalnark nhiệt tình dào dạt mỉm cười, không cho cự tuyệt đứng ở bên cạnh chúng tôi.

“Vây phiền toái rồi.”

Tôi cùng Alluka trăm miệng một lời, trong lòng mặc niệm: mặt da trâu.

“Một người khác là cô gái năm đó từ trong tay Shalnark cướp người đi?” Kuroro thì thảo, không biết năng lực dùng khi đó có phải hay không.

“Bang chủ?” Pakunoda hỏi chỉ thị.

“Chờ Shalnark trở về rồi nói sau.”

“Thì ra lần đó Chitose phải đi bắt quý?” Shalnark mỉm cười ăn com trên bàn.

Thật sự là gặp quý, quả nhiên là người cấp bậc da trâu, vốn chỉ là đưa chúng tôi trở về, kết quả hiện tại lại biến thành ăn bữa tối, lại là một tên phải cần thận.

“Nhưng bình thường sao Chitose lại biết nơi đó có quý?” Tò mò hỏi, ý hỏi ngầm là sao cô lại vừa vặn biết bang Ryodan chúng tôi đêm đó đi giết người.

“Chuyện này sao, rất đơn giản,” Tôi muốn nói là do chiêm tinh, nhưng hẳn là hẳn sẽ không hiểu, đành phải nói thế này, “Là bói toán.”

“Bói toán sao?” Hẳn là không phải năng lực đi?

“Shalnark cũng muốn học sao? Đây là gia truyền nhà ChiChi, người ngoài không thể học được đâu.” Alluka vẫn chuyên tâm ăn com rót cục giúp tôi giải vây, nói cho hẳn thứ này cũng không phải là năng lực, thuận tiện bắt đầu chuyển đề tài.

“Đúng rồi, mấy người tới nơi này làm gì?” Một bộ khẩu khí rất quen thuộc, người không biết còn tưởng rằng chúng tôi là bạn bè tốt lắm đang nhàn thoại việc nhà đâu.

“Tìm vài thứ, mấy người?” Nói không tỉ mỉ.

“Du lịch thôi, suối nước nóng nơi này đôi lần da tốt lắm.” Tôi nói tuyệt đối là sự thật, “Nhưng, All-chan gần đây tựa hồ mê cái gì thì phải.”

“Ừ, tớ phát hiện ra một loại hoa mà tớ vẫn luôn đi tìm, trông chừng đã lâu, phỏng chừng đêm nay sẽ nở hoa.” Nhắc tới đây, vẻ mặt Alluka hưng phấn, loại hoa này nhưng là rất trân quý đâu.

“Thiên Sơn tuyết liên?” Cô ấy vừa nói như vậy, trước tiên tôi nghĩ đến đó là thứ này, trên núi tuyết ngoài nó còn có thể có hoa gì nở được?

“Khụ!” ngã “Nơi này sao lại có thể có? Đâu phải tiểu thuyết võ hiệp chứ, là Thấp Diệp Đàm.”[tác giả: Tên hoa là do nói đùa.]

“À, chả trách nửa đêm lại nở hoa.” Tôi đối thực vật nơi này hoàn toàn không có nghiên cứu, nhưng hoa này dính cái chữ ‘đâm’.

“Sao? Thấp Diệp Đàm sao? Rất khó tìm.” về mặt Shalnark giặt mình.

“Shalnark cũng tìm thứ này sao?” Alluka hí hửng, nếu là đúng, thì cô không ngại lại cướp từ trong tay bọn họ một lần nữa.

“Không phải.” Shalnark mỉm cười, cô gái tên Alluka là người nhà Zaoldyeck đi, thật là thú vị, hiện tại nghĩ cái gì đều viết trên mặt.

“A! Tôi đã biết, là di chỉ của vương quốc Hacklueis đi.” Sợ hẳn nghĩ rằng tôi rất chú ý bọn họ, tôi lại bỏ thương một câu, “Hôm nay ở thư viện đụng tới Kuroro, hẳn cũng có nhắc tới.”

“Chitose đang tìm hiểu về chuyện này?”

“Ừ, xem như vô tình phát hiện đi, ở thư viện lật xem tầng thư lại kết hợp với một ít trước kia nghe nói qua, ngẫm lại đại khái là ở nơi này, cụ thể cũng không rõ ràng.” Lâm sáng tỏ lập trường, tôi không có hứng thú với nó.

“Vương quốc Hacklueis?” Alluka nhìn qua, “Rất nổi tiếng?” Cô mặc kệ mấy cái mộ, đối lịch sử nơi này cũng không nghiên cứu gì.

“Ừ, coi như là vương quốc phù dung sớm nở tối tàn đi, từ khi kiến quốc đến đột nhiên biến mất chỉ có ngắn ngủn một trăm năm, lại có được huy hoàng mà người khác phải mất mấy trăm năm mới có thể sáng tạo, nhưng thần bí tiêu thất, hơn nữa trên chính sử hoàn toàn không ghi lại, chỉ ở dã sử có đôi câu vài lời, người không tin thì cho rằng đó chỉ là cái truyền thuyết, nói trắng ra thì chỉ là cái tin vịt.” Tôi tình tế giải thích.

“Chitose biết nhiều thật, không biết có hứng thú đi cùng chúng tôi không?” Shalnark mời.

Lắc đầu, tôi cùng Alluka nhất trí quyết đoán lắc đầu.

“Tôi không có hứng thú với đất.”

“Tôi không có hứng thú với oán linh trong đất.”

Shalnark cười có chút cứng ngắc, khóe miệng hơi hơi run rẩy một chút, rất muốn nói cho hai người trước mặt, đó là di chỉ, không phải đất..... Ách, lãng mộ, nhưng mà hai người họ lại quay lại với chủ đề Thấp Diệp Đàm.

“Cái kia có ích lợi gì?”

“Đóa hoa Thấp Diệp Đàm có năng lực phản phệ niệm, cho nên tớ muốn thử làm thuốc.” Alluka không hề bận tâm nói ra, nếu Shalnark biết được Thấp Diệp Đàm, đương nhiên không có khả năng không biết tác dụng của nó, nói ra cũng không sao.

“Vậy sao, vậy cậu tốt nhất làm thành trạng thái nước vô sắc vô vị.” Tôi đề nghị.

“Ừ, như vậy sẽ dễ kê đơn.” Alluka đồng ý, cảnh giới độc được cao trong võ hiệp đều là như vậy.

“Như vậy đêm nay cùng nhau chờ hoa nở đi?”

“..... Được.” Ngẫm lại tôi liền gật đầu.

“Như vậy, cảm ơn anh đã chiêu đãi, tạm biệt.” Hai người lễ phép đứng dậy cảm tạ khoản tiền đãi của đối phương, rồi đi ra nhà ăn.

“Ừ, có chút thu hoạch, nhưng là.....” Shalnark nhìn ba phần cơm thượng hạng cùng với bốn cái chén không trên bàn, “Tựa hồ không đáng giá.”

Thanh toán hóa đơn, Shalnark thoải mái về khách sạn.

Như vậy, đêm nay cùng hai người kia cùng nhau hành động đi, quan sát gần, hẳn là bang chủ sẽ đồng ý mới đúng.

Nửa đêm, cửa một gian phòng nhỏ mở ra, một cô gái ngủ mơ mơ màng màng xuất hiện ở cửa, nhìn đến tình cảnh ngoài cửa, ngẩn ngơ, sau đó.....

“Dậy sớm.” Cửa bị ‘Oành’ một tiếng đóng lại.

Người ngoài cửa ngẩn ra, lập tức tươi cười lại hiện lên trên mặt, tựa hồ tin tưởng cửa sẽ lại mở vậy, quả nhiên, cửa lại mở, lần này người đi ra là cô gái tóc hồng kia, trong tay đang túm một cô gái khác còn chưa tỉnh rõ.

“Sao anh lại ở đây?” Alluka cười sáng lạn, nếu không phải hoa nở thì sẽ ngay lập tức lờ hẩn đi rồi, tốt nhất lập tức đá bay hẩn đi, cô cũng rất muốn giống như Chitose nói một câu ‘Chào buổi sáng’ rồi để mặc hẩn ngoài cửa.

“Nghe hai người nói đêm nay Thấp Diệp Đàm nở hoa, chúng tôi cũng muốn nhìn.” Shalnark tươi cười vô tội.

Chúng tôi? Nghe thấy hẩn nói, tôi và Alluka nhìn bốn phía, chỉ có một mình hẩn thôi mà.

“Những người khác lên núi trước rồi,” Shalnark tốt bụng nói cho hai người, “Nhưng nếu không mau chút thì sẽ lỡ mất thời gian nở hoa đấy.”

“Á!” Alluka nhìn đồng hồ trên cổ tay, sắp chết rồi, trong 15 phút mà không đuổi tới nơi thì sẽ bị bỏ lỡ, tốc độ bình thường thì còn được, nhưng mà hôm nay bị cô làm lỡ tuyết, đường lên núi bị chặn, có chút khó khăn.

“Sẽ bị lỡ sao?” Tôi nhìn Alluka, nhìn nhìn lại Shalnark đang ở một bên cười vui vẻ, hẳn đang vui sướng khi người gặp họa thì phải.

“Ừ, có thể sẽ bị.”

“Hiểu được, vậy chắc chắn là Shalnark có biện pháp tự mình đi đúng không?” Tôi xoay người nhìn về phía Shalnark, anh đã vui sướng khi người gặp họa thì tôi đây sẽ không mang anh đi cùng.

“Nhưng mà tôi rất muốn biết hai người đi lên núi như thế nào.” Xem ra hai người có biện pháp đuổi kịp giờ, vậy thì hẩn sao có thể bỏ qua chứ.

“Ha ha,” Tôi cười khê, nhìn thì có thể, nhưng phương pháp tôi tính dùng thì phỏng chừng Shalnark không làm được.

“À, cậu muốn dùng cái kia?” Alluka hưng phấn thấu lại đây, “Bay hay là chạy?”

“Bay.”

Shalnark không hiểu ra sao, không rõ hai người trước mặt đang bí hiểm cái gì.

Tôi lấy trang giấy từ trong tay áo ra, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại, thì thảo đọc chú ngữ.

“Giấy ngẫu, hạc.”

Hai tiên hạc xuất hiện, mỗi con chỉ có chỗ đủ cho một người ngồi, tôi và Alluka ngồi lên hai con, tiên hạc liền bay lên không trung.

“Shalnark, chúng tôi đi trước.” Alluka vẫy vẫy tay nói tạm biệt, với sức nặng của Shalnark ngồi lên thì chắc chắn hạc không bay nổi, vẫn nên để tự hân đi.

Xem ra không thể đi nhờ rồi, Shalnark có chút tiếc nuối, chưa bao giờ ngồi loại sinh vật này đâu, năng lực này của Chitose... tạm thời xem như năng lực đi, rất thú vị, nhưng khả năng gia nhập bang Ryodan tựa hồ không lớn, có nên giết hay không đây, một đạo sát khí hiện lên hai tròng mắt xanh, thật buồn rầu, Shalnark mỉm cười xoay người lên núi.

“Này, ChiChi, cậu nói bọn họ sẽ làm gì chúng ta?” Alluka hỏi, cô ấy đang song song với tôi, cô và Chitose đều bị bang Ryodan chú ý, không biết là sẽ bị mời nhập bang hay là bị giết đây.

“Này..... hân là bọn họ biết chúng ta không phải người cùng một cái thế giới với bọn họ đi,” Tôi nói, tôi và Alluka ở thế giới này chỉ là đứa trẻ bình thường, cho tới bây giờ, linh hồn không hề hắc ám, cho nên gia nhập bang Ryodan chém giết cướp thì có lẽ còn được, nhưng nếu là giết lung tung thì tuyệt đối không thể, vậy thì..... “Có thể bọn họ sẽ giết chúng ta, sợ hãi không?”

“Sợ chứ, bọn họ đều là người rất cực đoan, không thể sử dụng được ai thì sẽ không để người đó sống, nhưng mà nghĩ giết và muốn giết là một chuyện, muốn giết và có thể giết lại là chuyện khác.” Alluka thì thào, cái chết rất đáng sợ, cho nên chỉ có thể cố gắng trở nên mạnh hơn.

Ha ha, suy nghĩ giống nhau.

“Vậy chúng ta cố gắng biến thành người mà bọn họ muốn giết lại không cần giết đi, đó cũng là một loại cân bằng, nhưng còn có một biện pháp khác.”

“Cái gì?”

“Gã cho bang chủ.” Thành vợ của đầu con nhện, thì sợ gì chứ.

“Cái này.....” Alluka mếu máo, vẻ mặt bất đắc dĩ, rất lâu sau mới nghẹn ra một câu, “..... Tớ tình nguyện đi lấy mộ người chết còn hơn.”

“Ha ha.” Tôi biết mà, dù sao muốn người như bang chủ yêu thì so với lên mặt trắng còn khó hơn.

“Nhưng mà này?”

Tôi nhìn hồ, rất kỳ lạ, không có khí nóng như suối nước nóng, nhưng mà ở núi tuyết rét lạnh này lại không có một mảng băng mỏng nào, ánh lam xanh nhạt ở một mảnh tuyết trắng rất xinh đẹp.

“Nhìn mặt nước đi.”

Ồ, nụ hoa màu trắng nở rất giống hoa sen kia là Tháp Diệp Đàm sao? Đếm đếm thấy có bảy cây hoa, nhìn nhìn lại bốn phía.....

“Bọn họ đã đến rồi.” Quả nhiên như lời Shalnark, họ đã lên núi, hiện tại đang đứng ở bên hồ, cúi đầu nói chuyện với nhau gì đó.

“Phát hiện.” Alluka chỉ chỉ phía dưới, bang Ryodan lúc này đã ngừng đầu nhìn hai người, “Đi xuống không?”

“Này, tôi vẫn cảm thấy không phải bọn họ đến ngắm hoa đơn giản như vậy đâu.” Tôi đề thấp giọng nói, Shalnark Kuroro thì còn hiểu được, nhưng Machi, Feitan, Pakunoda thì không nhân hạ thoải mái như thế.

“Quản chuyện đó làm gì, dù sao mục đích của chúng ta là hoa.” Alluka không thèm để ý nói, thuận tiện nhìn thoáng qua hoa trong hồ, “Ai nha, hoa..... hoa nở.”

“Sao?” Cúi đầu, quả nhiên, đóa hoa Tháp Diệp Đàm đã bắt đầu nở ra, “Hái bây giờ chứ?”

“Ừ.” Alluka gật gật đầu, nhưng cô còn chưa chuẩn bị tốt đâu, muốn tới giữa hồ thì phải cần chút công cụ.

“Tớ mang cậu đi.” Vừa lúc tôi có thể thử xem một loại năng lực khác của Thanh Hợp, “Đi thôi.”

“Á!” Alluka hoảng sợ, tiên hạc mà cô ngồi bỗng nhiên không thấy đâu, mà lúc này cô đang bị kéo tay đi về phía giữa hồ, tuy rằng biết Chitose có một thức thần không chế nước, nhưng vẫn có chút khẩn trương, dù thế nào thì cũng đã dừng ở giữa hồ rồi.

“Đến rồi.” Tôi bước chân lên mặt nước, có chút tò mò nhìn mặt hồ dưới chân, thật sự là thần kỳ, mỗi bước đều có một vòng gợn sóng tỏa ra, giống như đang giẫm lên đất bằng, Thanh Hợp thật lợi hại, trong lòng yên lặng khích lệ một phen.

“Có thể buông tay không?” Alluka hỏi, một tay thì không thể hái hoa nha.

“Ừ.....” Nghiêng đầu ngẫm lại, tôi rút từ trong tay áo ra một tia sợi buộc lên cổ tay Alluka, nắm ở trong tay một đầu khác, “Được rồi, đi thôi.”

Nhìn Alluka đi qua, tôi xoay người nhìn về phía bang Ryodan phía sau, lúc này bọn họ cũng đang có hưng trí nhìn chúng tôi, tầm mắt của tôi xẹt qua Pakunoda, năng lực của cô ấy rất phiến toái, rất khó ứng phó, về phần trực giác của Machi, chỉ có thể cầu nguyện cô ấy cảm thấy chúng tôi vô hại với bang Ryodan, còn có..... Ô? Shalnark cũng đến rồi, tốc độ rất nhanh.

“Chào buổi tối.” Tôi và bọn họ không quen, không khúc mắc, hơn nữa luôn cảm thấy mỗi câu tôi nói, bọn họ đều sẽ cẩn thận phân tích một phen, tôi không thích phương thức đối thoại như vậy, cho nên chào bình thường là được.

“Thật lợi hại, Chitose dùng phương pháp gì vậy?” Shalnark vui vẻ hỏi.

“Không chế nước.” Tôi mỉm cười trả lời, sau đó lại có chút nghi hoặc nói, “Hồ này.... hình như có cái gì không tầm thường.”

Tôi ngồi xuống, đặt một tay ở trên mặt hồ, “Trong hồ không có dấu hiệu của sinh mệnh, hơn nữa hình như.....” Ừm, rất quỷ dị.

“Cô Chitose?”

Bởi vì tôi ngồi xổm bên cạnh bờ hồ nước, lúc này đang trầm tư, Pakunoda cách tôi gần nhất lấy một tay đặt lên vai của tôi mà tôi lại hồn nhiên bắt giặc.

“Ừ?” Tôi trả lời, tâm tư vẫn đặt ở hồ nước.

“Có phát hiện gì không?”

“Tôi.....”

Không kịp trả lời, tôi đã bị kéo đến bên cạnh Alluka, mà đoàn người trên bờ tòa sát khí bạo tăng đập vào mặt.....

Sao lại thế này?

“Cậu đang làm cái gì?” Alluka ở bên cạnh tôi cúi đầu nói, may mà cô phản ứng đúng lúc, bằng không đã bị cái ô của Feitan đánh phải.

“Gi?” lúc này tôi mới hoàn hồn, vừa thấy liền hoảng sợ, trong lòng bang chủ đại nhân là Pakunoda, hình như té xỉu, lúc này những người khác đang không chút cố kỵ tấn ra sát khí, không khí lập tức giương cung bạt kiếm, nếu cô không giải thích thì sẽ bị họ vây công.

Thì ra vừa rồi người nói chuyện với tôi là cô ấy, tôi lại cứ tưởng là Shalnark, nhưng nếu là Pakunoda thì dễ giải thích, hết thảy đều là năng lực của cô ấy mà ra.

“Không phải lỗi của tôi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, sát khí càng tăng lên, aiz, tôi bắt đầu cảm thấy nhu nhược huyết thái dương, luôn cảm thấy đám người này giống như trẻ con vậy, tựa như hành động vừa rồi của tôi đã làm hỏng món đồ chơi của bọn họ, lập tức tất cả mọi người biểu hiện giống như con nhím, không chút che dấu dựng lên phòng vệ cứng rắn.

“Không phải cố ý.” Một câu thân nhiên thoáng hòa tan khí thế trước mắt, không hổ là Machi, trực giác thật lợi hại.

“Như lời vị kia, tôi không cố ý.” Tôi lại thờ dãi lần nữa, tôi thề, lần sau nhất định phải trốn vào một cái động để sống ẩn cư an tâm một thời gian, không thể trêu chọc vào họ, cùng bang nhân kia ở chung, chắc chắn sẽ đoán mệnh.

“Tôi là người của tộc Laress,” Tôi thầm yên lặng sắp xếp ngôn ngữ, đồng thời đảo qua biểu tình bí hiểm trên mặt Kuroro cùng sự hiểu rõ trên mặt Shalnark, “Có thể nhìn thấy thế giới bên kia, đồng thời cũng sẽ nuôi một ít linh hồn ở bên người, bình thường, chúng tôi gọi họ là ‘Thức thần’, mà thức thần đều có tính thần cương đại, nhân loại so với họ thật sự rất nhỏ bé, tôi nghĩ vị kia.....” Tôi chỉ chỉ Pakunoda trong lòng Kuroro, “Hắn là cô ấy cũng sẽ có năng lực về phương diện tinh thần, kiểu như thôi miên, độc suy nghĩ, hành động vừa rồi của cô ấy là xảy ra ở tình huống tôi vô ý thức, đối với loại tình huống này, A Thức của nhà tôi sẽ chủ động phòng ngự.”

“Cho nên tôi mới nói không phải tôi sai, nhưng khiến cô ấy hôn mê, vẫn rất xin lỗi.” giọng điệu của tôi thành khẩn đến cực điểm, vô luận ra sao thì đều là do mấy người nghi kỵ mà gây ra, tôi chỉ là phòng vệ.

Trầm mặc ngắn ngủi, bang chủ đại nhân rốt cuộc lên tiếng.

“Khi nào thì tỉnh lại?”

“Lập tức là có thể.” Tôi đi phía trước mấy bước, lại dừng lại, nhìn bọn hắn vẫn đang đề phòng, lười đi qua, vẫn nên để cho cậu ấy đi qua vậy.

“Bạch Ngọc, em đi đi.” Tôi gọi Bạch Ngọc đi ra, yêu cầu cậu ấy biến thành một đứa trẻ ba, bốn tuổi, như thế sẽ làm bọn họ thiếu đi một chút cảnh giác, đồng thời cũng không động tới Bạch Ngọc, “Đây là A Thức nhà tôi, cậu ấy sẽ coi bô.”

“Không được gây chuyện đâu.” Tôi yêu chiều sờ sờ đầu Bạch Ngọc nhà tôi, nhìn ánh mắt sáng lên của cậu ấy là biết cậu ấy rất muốn khoa tay múa chân vài cái với những người kia, tốt nhất cậu đừng gây phiền toái cho mình.

Tôi xoay người, không hề nhìn bọn họ.

Chương 15: Cuộc thi tiền tự

Sau đi rồi đi bang Ryodan, tôi liền chia tay với Alluka, lần này nói cái gì thì tôi cũng muốn sống vài năm thanh tĩnh tại, tôi về tới rừng rậm Butoto, tu thân dưỡng tính hai năm, bình tĩnh sinh hoạt hai năm, sau hai năm tôi rời đi, tìm được ma thú có hệ số nguy hiểm được xếp bài danh thứ nhất trong rừng rậm, liền xông luôn đi vào nó, tôi cần rèn luyện năng lực của tôi, bởi vì từ khi biết mình là hệ cụ hiện hóa, tôi còn chưa quyết định vũ khí mình muốn dùng, đem năng lực này trở thành đồ dùng trong sinh hoạt cũng tốt lắm, vô luận như thế nào thì vũ khí cụ hiện hóa vẫn là thiết yếu, cho nên cần huấn luyện thực chiến.

Vì thế lại qua hai năm, cuộc thi Hunter kì 287 rốt cục sắp bắt đầu.

Tôi đã tu hành xong, rời đi nơi tu hành rồi đến thành thị tổ chức cuộc thi: phố Tsubashi đường 2 số 5 tòa 10, bên cạnh tòa nhà cao ngất trong mây xa hoa là một gian nhà hàng nhỏ, tôi đi rất sớm, khi nhà hàng mở cửa một cái là tôi an vị đến một cái bàn, kiềng chân chờ đợi, tôi đang đợi một người, chờ một người mà từ khi xem phim hoạt hình đã hết sức muốn gặp, người này là — Tonpa.

Rốt cục bóng người quen thuộc đẩy ra cửa lớn nhà hàng, tôi chọn trước lúc hắn cùng với ông chủ trao đổi mật ngữ đi lên nghênh đón.

“Ngài Tonpa sao?” Tôi cười đến ôn hòa vô hại.

“Phải, cô là?” Tonpa đang vì chính mình đến sớm mà mừng thầm bị tiếng nói non nớt gọi lại thân, cúi đầu vừa thấy là một cô bé, khoảng sáu tuổi, mỉm cười ngẩng đầu nhìn hắn, đáng tiếc, là người mù a.[tác giả: Hiển nhiên vị Tonpa ngu ngốc này thật không ngờ một người mù sao lại nhìn thấy hắn vào.]

“La như vậy, tôi có chút chuyện muốn thương lượng với ngài Tonpa một chút, không biết ngài có bằng lòng hay không?”

“..... Được.” Một giọt mồ hôi lạnh từ cái trán Tonpa chảy xuống, hắn bị người uy hiếp, tuy rằng giọng điệu của đứa nhỏ này cực kỳ ôn hòa có lễ, nhưng là bên hông truyền đến đau đớn nói cho hắn giờ phút này hắn đang bị uy hiếp, hắn đây là chọn ai ?

“Bác ơi, tôi cùng vị tiền sinh này đi ra ngoài nói một lát.” Tôi tiếp đón người ra ám hiệu một cái, rồi dẫn Tonpa đi ra ngoài.

Vừa đẩy cửa ra, liền gặp được Alluka cũng tới tham gia cuộc thi, vẫn như trước là tóc quần lửa đỏ, một thân hươu nhàn phục gọn gàng, bốn năm không gặp, cô ấy đã cao như vậy, nhìn khoảng cách hắn là hơn 1.5 thước, rõ ràng cũng mới 12 tuổi, gien của Zaoldyeck gia quả thật là không sai đâu, tôi đều đã sắp 18 a, vẫn là 1.17, khi nào thì tôi mới có thể phá tan phong ấn đây.

“A?” Alluka trừng lớn hai tròng mắt màu vàng, cực kỳ có hứng thú nói, “Thì ra là vị này a.”

“Phải a, có chút việc tư muốn tâm sự với hắn.”

“Ồ?” Sau đó Alluka cười đến cực kỳ sáng lạn, “Vừa vặn tớ cũng có chút chuyện muốn tìm vị này đâu, cùng nhau?”

“Được.”

Lúc này Tonpa đã hoàn toàn ngốc, trong trí nhớ của hắn cũng không có gì về hai vị tiểu sát tinh này, hắn vốn luôn không có trực giác gì nhưng lần này cũng dự cảm được vận mệnh kế tiếp của chính mình.

Vì thế người qua đường chứng kiến, hai cô gái xinh đẹp cùng một người nam tử thấp béo đang quẹo vào một cái ngõ nhỏ, sau đó.....

“Đồng!” Tiếng đánh người.

“Ngô!” Tiếng rên, bởi vì miệng bị che.

“Bàng!” Tiếng vật nặng tập kích.

“Choang!” Tiếng cái chảo đập vào đầu.

.....

Thật lâu sau, trong ngõ nhỏ có hai cô bé xinh đẹp bước ra, hai người đều phải đi trên người tro bụi căn bản không tồn tại, một người cười đến ôn hòa, một người cười đến sáng lạn, làm cho người ta cảm thấy vừa rồi kẻ tạo tạ âm kia chắc chắn là người khác.

“Cuối cùng cũng trút được giận.” Quả nhiên đánh người để phát tiết một chút cảm xúc là quyết định tương đương chính xác.[tác giả: Đứa trẻ ngoan trăm

ngàn không nên học theo.]

“Nhớ ngày đó khi xem nguyên tác cũng rất chán ghét người này, lúc ấy suy nghĩ nếu bị tôi gặp phải, nhất định phải đánh a.” Lúc bực bội nhất là lúc trước xem xong tập Tonpa lừa đảo liền đột phát bệnh tim, nguyên nhân đương nhiên chính là bị tên Tonpa kia, kết quả, thầy thuốc tịch thu mọi bộ sách cùng truyện tranh trong phòng tôi, nửa năm sau tôi mới được tiếp cầm chúng nó, sau chuyện đó, tôi mới dần dần dưỡng thành tính cách vô hi vô lo, nhưng từ khi đến thế giới này, không bị trái tim hạn chế, cảm xúc của tôi cũng so với kiếp trước hơn rất nhiều.

“Bây giờ, cuộc thi Hunter sẽ thuận mắt hơn, sẽ không có Tonpa phiền toái kia.” Alluka và tôi lại ngồi trở lại cái bàn ở nhà hàng nhỏ, xét thấy vận động kịch liệt vừa rồi, chúng tôi đều mua com, cũng không vội vã tới sân cuộc thi, không hẹn mà cùng xem nhẹ ông chủ nhà hàng kinh ngạc thoáng nhìn, thẳng tắp gấu cuộc sống bốn năm qua.

“A, thì ra cậu về nhà a.” Tôi uống đồ uống, thanh thần vung vẩy nhẹ chân ngắn hoàn toàn với không tới mặt đất.

“Ha ha, nghỉ vài năm.” Alluka cười cười, trên thực tế cô là sợ lại không cẩn thận gặp phải bang Ryodan, thể xác và tinh thần đều bị tổn thất a, vẫn là về Zaoldyeck gia trước nghỉ vài năm rồi nói sau.

“Về nhà cùng Lua-chan chơi đùa vài năm, nhưng lần này tớ tới đây sớm hơn cậu ta một bước, phỏng chừng thằng nhóc này sẽ sinh khí.” Alluka cười vui vẻ, nói thực ra cô rất thích bắt nạt cậu ta, ai bảo cậu ta sinh ra sớm sớm hơn cô, sau đó cô bị biến thành em gái.

“Vậy người nhà các cậu lần này tham gia cuộc thi thật đúng là nhiều.” tính cả Illumi thì là ba người.

“Đình linh!” cửa nhà hàng bị đẩy ra, chúng tôi liền nhìn về phía cửa.

Trang phục tên hề, mặt vẽ một ngôi sao một giọt nước cho dù thành heo cũng không che dấu được mị hoặc chúng sinh kia, đại khái chỉ dùng keo xịt tóc để cố định tóc màu lam dựng ngược, lúc này một đôi mắt xé rách bán mị tà tà nhìn lại đây, định trụ, con ngươi màu xám bỗng sáng lên, người này, trừ bỏ Hisoka còn có thể có ai.

“Hắn đang nhìn chúng ta?”

“Ngoài ý muốn, nhất định là ngoài ý muốn.” Hai cái đầu một đỏ một bụi dưới cái nhìn chăm chú chúc vào nhau, khe khẽ nói nhỏ.

“Nga ha ha ha a.....★, quả thực ngây ngô a.....◆” tiếng cười bt đặc hữu của Hisoka đại nhân vang lên, kích thích hai cái đầu bàn bên cạnh cửa lại đến gần chút.

“Khi nào thi?” Tôi hỏi, lời ngầm là chúng tôi lúc nào chỗ nào làm gì khiến vị đại nhân cuồng chiến đấu này chú ý tới?

“Không rõ ràng lắm” Alluka lắc đầu, cũng bị chú ý cũng nên là trong quá trình cuộc thi a, sao lại là hiện tại?

“Ồ, vậy thì uống đồ uống.” Hai cái đầu lại lần nữa tách ra, tôi mặt không chút thay đổi thẳng người lên, liền uống đồ uống trong cái chén.

“Ha ha a.....#9824;.” Hisoka liếm liếm môi, che đầy hưng phấn trong con ngươi không biểu lộ lên mặt, vừa rồi một màn ở ngõ tối kia, hắn toàn bộ đã nhìn thấy, thật sự là hai cái quả thực ngây ngô a, nhưng còn chưa đến lúc, hiện tại việc hắn phải làm là chờ đợi, hắn tiếp tục đi về phía trước, trao đổi mặt khẩu rồi xuống thang máy, đi đến hội trường cuộc thi.

“Này,” Người kia đi vào cửa, sau đó hai cái đầu lại chụm lại một chỗ, “Hắn là số 44, Lua là 99, còn phải chờ rất lâu nữa.”

“Đúng vậy,” Alluka mặt nhăn nhu mày, Killua sao không đi nhanh chút a, “Aiz, lại nói, giữa Hisoka và bang Ryodan, cậu sợ người nào hơn?”

“Này a,” Tôi nghĩ nghĩ, “Cảm thấy Hisoka so với bang Ryodan thì đơn thuần hơn nhiều, vô luận ra sao, hai người tôi đều sợ cả, gặp phải đều là phiền toái.”

Alluka một đầu mặt đen, thì ra người này không phải sợ chết, mà là sợ hai đại boss này rước lấy phiền toái, quả nhiên là tính cách chỉ thiên tuế mới có.

“Nhưng tớ cũng rất ngạc nhiên, không biết vì sao Hisoka và Illumi lại là đồng bạn được, Illumi sao có thể ở chung với hắn nhỉ, lại không bị hắn đuổi theo đánh nhau?”

Illumi sao? Nghe đến cái tên đó, Alluka cúi đầu bật cười, “Nói đến hắn sao, cậu liền ngoan ngoãn chờ làm chị dâu nhà của tớ đi, tớ sẽ giao phó anh trai thân mến mà tớ thích nhất cho cậu.”

“A?” Tôi khó hiểu, tuy rằng thân phận trước mắt của tôi đúng là vị hôn thê của Zaoldyeck gia, nhưng từ khi rời khỏi nơi đó, tôi chưa hề liên hệ với Illumi a, chúng tôi hiện tại căn bản không giống như là vị hôn phu hôn thê, tôi cũng không cảm thấy Illumi sẽ thích tôi đâu, nhưng sao Alluka lại nói..... Ái muội như vậy? Ủ, cô ấy sẽ không ở sau lưng làm chuyện gì đi?

“Ha ha, tớ giúp đỡ cậu a, dù sao cậu cũng không chán ghét anh trai nhà của tớ mà.” Alluka cười hi hi ngất lòi, ngăn cản của tôi bảo căn hỏi để.

Aiz, không hỏi thì không hỏi, chuyện nhỏ không nên quá câu chấp.

“Aiz, người chúng ta chờ đã đến rồi.”

Quả nhiên, tiếng chuông cửa vang lên, rốt cục Killua đã xuất hiện .

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cuộc thi bắt đầu

“Lualua!”

“Kil-chan!”

Đứa trẻ tóc hồng nhặt quay đầu lại, nhìn hai cô gái bên kia nhiệt tình phát tay, không nghĩ tới lúc này là lúc đáng lẽ nên sung sướng ôm nhau cười mà Killua lại... cảm tức.

Cảm tức? Muốn trừng thì cậu nên trừng Alluka nha, dù sao em gái lừa anh trai song bào thai là cậu ta cùng nhau rời nhà, tôi thì chẳng làm gì cả, tôi nghiêng nghiêng đầu, nhìn Killua đi đến.

“Chỉ từng tới nhà em?” Ngờ khí rất khẳng định, giống như hợp tình hợp lý: Tại sao không đi gặp cậu ta? Hm..... Cũng có thể là tại sao không mang kẹo cho cậu ta? Nghĩ nghĩ, tình huống sau có khả năng hơn.

“Chuyện này sao, vội vàng đến vội vàng đi, Lualua, bồi thường” Tôi đưa cho cậu ta một túi kẹo, may mắn sớm đã chuẩn bị, thằng nhóc này khẳng định sẽ hết giận.

Quả nhiên kẹo còn có sức quyến rũ hơn tôi, Killua lập tức đoạt lấy, một chút oán niệm vừa rồi đã sớm biến bay đi mất, thế này mới giống đứa trẻ mười hai tuổi chứ

“Muốn ăn cái gì?” Người đã đến đủ, chúng tôi liền đi tìm ông chủ trao đổi ám hiệu.

“Món ăn bò nướng” Alluto nói, lại bỏ sung, “Ba phần.”

Ba phần? Ánh mắt ông chủ tìm tôi nghiêng cứu nhìn tôi, tôi không lên tiếng đưa ‘thủ dụ’ của Ging cho anh ta, ai bảo Ging là người nổi tiếng chứ, anh ta là người chứng minh tôi có thể tham gia cuộc thi, nhưng trời biết tôi vì chuyện này mà truy chặn đường anh ta bao lâu, anh ta luôn luôn chạy nhảy khắp nơi, đi động cũng thường xuyên tắt máy, hơn nữa đồ đệ anh ta là Kate còn đang truy đuổi chặn đường anh ta, nên càng ngày càng khó tìm anh ta.

“Muốn nấu như thế nào?” Ông chủ nhận lấy ‘Thủ dụ’, đương nhiên biết chúng tôi tới để làm gì, nhưng trình tự thì vẫn phải làm xong.

“Lửa nhỏ, chậm nướng.”

Rốt cục chúng tôi vào thang máy, Killua là số 99, Alluka là số 100, tôi là số 101, chúng tôi tới sớm, nên tùy tiện tìm cái góc ngồi xuống, tôi và Alluka mỗi người một bên ngồi cạnh Killua, rồi đi gặp Chu Công*.

(*Chu Công: đi ngủ)

Hắn là phải chờ rất lâu.....

“Linh linh linh linh—” Vang lên bốn tiếng, tiếng chuông quái dị chói tai biến thái tới cực điểm này bởi vì nhân tố bên ngoài mà gián đoạn, mọi người phát hiện không biết khi nào cái đồng hồ báo thức kia bị cắm hai thanh dao, ách, cụ thể mà nói là hai cái dao nhỏ, một cái lưỡi dao, một cái cắm ở giữa, một cái khác cắm ở đầu lưỡi phun ra, cứ như vậy, đồng hồ báo thức bị phá hỏng, đại bộ phận người không phát hiện ra hai thứ này là lúc nào có.

“A, có hai thanh dao!” giọng nói thanh thúy ở đại sảnh yên tĩnh vang lên, sau đó lại có chút nghi hoặc nói, “Hình như là người kia..... Úm!”

Không cần phải nói, người nọ là Gon, mà người che miệng rộng của cậu ta là Kurapika, ách, đương nhiên còn có Leorio với diện mạo thành thực hơn tuổi.

Tuy rằng Gon chưa nói ra là ai, nhưng ánh mắt cậu ta vẫn là nói cho mọi người hai cái ‘Đầu sỏ gây nên’ này ở nơi nào, mà một bên góc sáng sủa, ánh mắt sát khí của Killua đảo qua mọi người, kích thích mọi người nhất gan vội vàng thu lại ánh mắt, Alluka đang ngủ cũng tỉnh lại, nhìn đồng hồ trong tay đại nhân giám khảo, không chút thành ý cười cười tỏ vẻ xin lỗi, mà tôi vẫn ngủ, không quá thoải mái nín quần áo của Killua.

“A ha ha ha ha ~~~~” tiếng cười độc đáo của Hisoka-sama lại lần nữa tràn ngập toàn bộ không gian, dẫn tới từng trận tiếng vang.

“Thật ồn ào!” Tôi ngái ngủ than thở, giờ tay.....

Một bên, Alluka vội vàng xông lên, một phen đề tay của tôi xuống, nói đùa sao, lần này kẻ tạo tiếng ồn là Hisoka, nếu ném một phi đao qua, sát khí của hắn nhất định sẽ dây dưa lấy mình không dứt, tuy rằng hai cô tựa hồ đã bị hắn chú ý rồi, nhưng ở trong mắt hắn vẫn là trái quả ngây ngô mới đúng, nếu làm hắn tức giận, chắc chắn sẽ bị giết luôn

“Khụ!” Đại nhân giám khảo ho một tiếng, nhắc nhở mọi người, “Tiếng chuông vừa rồi báo thời gian báo danh chấm dứt, cuộc thi Hunter chính thức bắt đầu.....”

Nghe giám khảo Satotz vừa đi vừa nói một đồng chuyện vô nghĩa, chúng tôi đều đứng lên, tôi chưa hết buồn ngủ, cả người nhìn qua có chút uể oải, đầu thường thường cúi xuống, lại nâng lên.

“Hay là để Lua-chan công cậu?” Alluka thấy tôi không tỉnh táo, đề nghị.

“Lười!” Killua bắt màn hừ nói, đưa trẻ khẩu thị tâm phi, tuy rằng nói như vậy, nhưng cậu ta lại đứng lại, nếu tôi cần cậu ta giúp, cậu ta sẽ không mặc kệ, chỉ là không thể thiếu kẹo hầu hạ.

“Không cần đâu, mmpiiyy người chạy trước đi, tớ sẽ đi theo sau đội ngũ là được rồi.” Tôi cự tuyệt, nếu mà công tôi, thì sao Killua có thể chơi ván trượt rồi quen biết Gon chứ, về phần tôi, loại vận mệnh gặp nhau này từ lúc trong hoạt hình đã xem qua, không tất yếu phải đi xem nào nhiệt, vẫn nên ở phía sau điệu thấp chút.

“Chúng tớ đi trước vậy,” Alluka túm Killua chạy đi.

Nhìn Killua rút cục cùng Gon ‘chấp đầu’, hai người hưng phấn tán gẫu, tôi lại có loại cảm khái rút cục gặp được thầy, đưa trẻ đáng thương như Killua có lẽ thật sự chỉ có thể chơi với Gon mới có thể được sống thoải mái.

Tôi yên tâm bay ở sau đội ngũ, tiếp tục ngủ gật, hai năm sống trong rừng rậm ma thú, tôi cố ý làm cho bạch ngọc thanh hợp không phòng bị bốn phía quanh tôi, tôi muốn rèn luyện tính cảnh giác, không thể cứ ý vào bọn họ, cho dù gặp phải tình huống nguy hiểm, phản ứng của tôi sẽ chậm nửa nhịp, nửa nhịp này nếu gặp phải cao thủ thì chắc chắn đã chết mấy lần rồi, cho nên nương cuộc sống rừng rậm và không được bảo vệ, tôi muốn mở rộng phản ứng bản năng đến mức lớn nhất có thể.

Tôi xê dịch sang một bên, bên cạnh tôi đột nhiên xuất hiện một người, hơi thở này không quen thuộc, nhưng rất cường đại, tôi nên cách xa vẫn tốt hơn, nếu va chạm thì lại phải giải thích, rất phiền phức, nhưng đối phương thấy tôi trốn xa, lại có thứ gì đó mang theo một chút sát khí đập vào mặt, tôi rất nhanh tiếp được.

“Ai? Làm phiền người khác ngủ không nói, còn ném rác lung tung nữa.” ngủ bị quấy rầy, tôi đương nhiên không tức giận, chỉ bắt đầu ồn ào, chỉ tiếc tôi có giọng trẻ con nên không có hiệu quả gì, ngược lại nghe còn có ý làm nũng

“Ha ha..... Quả táo nhỏ tức giận không nhớ~~ Vừa rồi đang ngủ sao?” Hisoka đặt pocker trong tay lên khoe môi, đáy mắt hiện lên ánh sáng khó dò, hắn nhìn lầm rồi, trái quả này không hề ngây ngô đâu.

Là Hisoka? Aiz, không phải là lúc trước đã bị theo dõi trong ngõ nhỏ rồi sao? Giờ còn thử cái gì? Dù là thử thì cũng không nên lập tức ném cho tôi mấy lá bài nha, đối với điểm giác ngộ trở thành trái quả trong miệng hắn ấy thì tôi vẫn là có, nhưng hắn cũng không tất yếu nhanh bón phân cho tôi như vậy chứ, tôi tốt bụng trả lại pocker cho hắn, miễn cho hắn đến lúc đó giết người lại không đủ dùng.

“Tôi tên là Chitose, không tên là quả táo nhỏ.” Nếu hắn là Newton, tôi rất nguyện ý biến thành quả táo hung hăng đập vào đầu hắn.

“À..... Thì ra là To To-chan #9829;.”

Trời! Hắn lại còn cho tôi cái nickname như vậy, thôi vậy, hiện tại tôi không muốn dây dưa với hắn, phòng chừng nếu tôi tranh luận với hắn vấn đề nickname này, hắn cũng sẽ không để ý, nếu đã biết là vô công, vậy thì không cần làm.

“Nếu không có việc gì.....” Ngụ ý anh có thể rút.

“Ừ?◆ To To-chan muốn nói cái gì nha?#9824;” Chỉ tiếc người nào đó hoàn toàn bỏ qua ngụ ý của tôi.

Quá âm ngoan! Đối với anh, tôi có biện pháp đối phó, tôi nhìn quanh bốn phía.....! Tìm được rồi, Illumi hoá trang thành cái đầu cái đỉnh kia, tuy rằng hiện tại diện mạo này thập phần ‘Ngai đất nước’, nhưng trông cũng được.

“Ôm, 500 vạn.” Tôi mở cái giá lớn, lần trước đến nhà anh ấy, anh ấy ôm tôi là kết quả do tôi bị mời đến nhà anh ấy, lần này thì là tôi nhờ người ta, chỉ cần trả thù lao, Illumi sẽ làm và không ý kiến.

Quả nhiên Illumi tham tiền, tôi vừa nói xong giá, tôi đã được công lên, hoàn toàn bỏ qua Hisoka, tôi rúc vào người Illumi thỏa mãn ngủ, trước khi hoàn toàn ngủ tựa hồ còn nói gì đó với anh ấy thì phải, càng kỳ lạ là anh ta cư nhiên trả lời tôi chữ “được”, sau đó ngấm lại, có lẽ là mơ mơ màng màng nhớ nhầm đi.

Nhưng Illumi quả nhiên là người tốt, một đường sau đó tôi ngủ rất yên ổn, xem ra Hisoka không còn đến quấy rầy.

Ừ, đi chung đường thật vui vẻ nha.

Chương 17: Đàm lầy Lừa Đảo

Lại tỉnh lại lần nữa, quanh mình toàn sương mù mênh mông, đã ra khỏi con đường hầm kia, tôi rốt cục cũng ngủ no, có chút tiếc hận vì không được thấy chuyện giám khảo thật giả, dù sao mặt tên kia đúng là rất giống Satotz, tôi vẫn muốn tận mắt nhìn, nhưng bỏ lỡ rồi thì thôi vậy

“Đến đàm lầy Lừa Đảo rồi à” tôi có chút ngơ ngác đứng, sau đó thiếu chút nữa quên mất “Ài nha, thiếu chút nữa quên mất nhiệm vụ”

“Thu linh hồn?” giọng nói thanh lương của Illumi vang lên bên tai, anh còn nhớ rõ cô ấy từng thu linh hồn, hình như đây là công tác của cô ấy

“Đúng vậy, tôi vô tư lấy tờ giấy có ghi ý chỉ của đại nhân Minh Vương ra đưa cho anh ấy xem, rất kỳ lạ, chẳng lẽ là bởi vì anh ấy là vị hôn phu của tôi sao? Sao tôi lại hoàn toàn không phòng vệ anh ấy, ừ, rất kì lạ, không kịp nghĩ rồi, anh ấy đã mở miệng

“Hisoka...” Anh ấy dừng một chút “Hắn rất nguy hiểm”

“Tôi biết, nhưng đã nhận nhiệm vụ này rồi, phải hoàn thành thôi” Đúng là một nhiệm vụ bức mình, trên mặt giấy có ghi là muốn tôi thu toàn bộ linh hồn của những người mà Hisoka giết chết, trên thực tế, nghe nói số người chết trong thế giới này rất lớn, hàng năm khi đến cuối năm, nhóm Hắc Bạch Vô Thường đều tụ lại rút thăm, xác định ra người đi theo ba nhân vật đặc thù, đó là Hisoka, bang Ryodan, cùng với gia tộc Zaoldyeck, bình thường, những người bốc thăm phải một trong ba tên này đều cực kỳ bận rộn vất vả, suốt một năm cũng không có lúc thành thoi, mà lần này công tác của tôi là thay thế họ đi theo Hisoka, nghe nói hai vị Hắc Bạch Vô Thường này là tay mới, nhưng lại có quan hệ gì đó với đại nhân Diêm Vương, mới muốn tôi hỗ trợ ở trong cuộc thi thay bọn họ làm công tác, hẳn là cho bọn họ thời gian học tập, nhưng nếu có thể thu gấp đôi tiền lương, thì tôi vẫn nhận công tác này

Illumi thấy tôi nói như vậy, cũng không nói gì nữa, chỉ thả tôi xuống dưới

“Không biết hắn đang ở đâu nữa?” Tôi thì thảo lắm bầm, muốn tìm ra phải phí chút sức.

“Tây nam”

A? Illumi biết? Lại cẩn thận nghĩ lại, hình như trong cuộc thi Hunter, anh ấy gọi điện thoại nói cho Hisoka đường đi đến địa điểm thi kế tiếp, xem ra giữa bọn họ có quan hệ gì đó đặc biệt.

“Ừ, cảm ơn.”

Tôi cười xoay người bước vào màn sương mù dày đặc.....

Lúc tìm được Hisoka đúng là lúc hán phi bài poker giết người, tôi nghĩ cũng không nghĩ, lập tức trốn sang một bên, sử dụng phép Ẩn, giấu kín hơi thở và sự hiện diện của mình.

Sau đó nhìn Leorio, Kurapika phân công nhau chạy đi, sau đó Leorio nóng đầu lại chạy về không biết tự lượng sức mình chiến đấu, Gon đứng lúc xuất hiện v.v..., hết thấy theo nguyên tắc tiến hành, rốt cục đến lúc Illumi gọi điện thoại nhắc nhở Hisoka nên đến địa điểm cuộc thi, hẳn đứng dậy, nói với Gon vài câu, liền khiêng Leorio đi mất, trước khi đi còn có chút nghi hoặc nhìn hướng tôi ẩn thân, tuy rằng tôi rất tin tưởng thuật ẩn thân của mình, nhưng trực giác bồi dưỡng ra từ chiến đấu của người kia cũng không thể khinh thường, không uổng công tôi gọi hắn là tên cuồng chiến đấu.

Hồ! Rốt cục đi rồi, tôi đi ra khỏi nơi ẩn thân, nhìn hồn phách vẫn đang quanh quẩn bốn phía, khó trách nhóm Vô Thường đều dùng rút thăm quyết định ai theo dõi mấy người này, quả nhiên là tên mà ngay cả quỷ cũng không gặp, lượng công việc thật sự là siêu lớn.

“A! Cậu là bạn của Killua đúng không?” Gon mắt sắc phát hiện ra tôi, sớm xem nhẹ cảm khái sống sót sau tai nạn, khoái hoạt chào tôi, quả nhiên là thiếu niên phái yên vui.

“Chị là Chitose, chị của Lua.” Tôi mỉm cười gật gật đầu.

“Nhưng trông chị nhỏ hơn em mà.” Quả nhiên đứa trẻ ngoan ăn ngay nói thật.

“Ne, Gon, chị đã 18 rồi, cho nên đừng nên nhìn bề ngoài để phán đoán một người nhé.” Cho một lời khuyên nho nhỏ, nhưng tiểu gia hỏa này có hiểu rõ hay không thì không biết, dù sao cậu ấy là hệ cường hóa, lại còn là một đứa trẻ đơn thuần mà chấp nhất.

“À,” Gon gật gật đầu, lại tò mò hỏi, “Chị.....”

“Gon!” Tiếng của Kurapika truyền đến, cậu ấy từ trong sương mù dày đặc chạy ra, gương mặt tinh xảo như trẻ con mang sự lo lắng rõ ràng, “Em không sao chứ?”

“Kurapika!” Gon xoay người vẫy tay, “Em không sao.”

“Người này là?” ánh mắt Kurapika có chút nghi hoặc lại có chút đề phòng nhìn tôi.

“Đây là Chitose, là chị Killua, chị ấy đã 18 tuổi rồi.” Gon giới thiệu thay tôi, tôi vẫn mỉm cười gật gật đầu, nhìn trang phục bình thường trên người Kurapika, ngẩn ngơ, nhớ rõ trong nguyên tác, cậu ấy mặc trang phục truyền thống của Kuruta, nhưng lúc này lại không mặc, có lẽ Alluka đã giúp cậu ấy giảm bớt một chút cừu hận.

Tôi nhìn Gon nói chuyện với Kurapika về cảm giác của mình khi đối đầu với Hisoka, xoay người, thừa dịp lúc này nhanh chóng thu linh hồn, triệu tập ra bướm địa phủ để nó đưa những linh hồn kia đến địa phủ, tôi không muốn cứ mang theo những linh hồn này bên cạnh, âm khí của chúng dày đặc.

“Chị đang làm gì vậy?” cục cưng tò mò Gon vừa hỏi xong, cậu ấy đã cảm thấy một vài thứ không tốt gì đó xuất hiện lại biến mất.

“Bị muộn rồi, vừa đi vừa nói chuyện đi.” Tôi đẩy Gon lên phía trước, cái mũi linh mẫn của cậu ấy rất dễ dàng giúp chúng tôi tìm được đường đi đến địa điểm thi thứ hai, tôi cũng bay theo phía sau bọn họ.

“Bất quy?” Gon nghe xong câu trả lời của tôi, kinh ngạc lên tiếng, ngẫm lại tình cảnh vừa rồi không khỏi hơi lạnh cả người.

“Ha ha, đừng lo lắng, mấy thứ này đối với những người có ý chí kiên định như các em mà nói không ảnh hưởng đâu.” Tôi cười an ủi cậu ấy, còn Kurapika ngoài lúc mới đầu chào hỏi, không còn nói gì với tôi nữa, đại khái là vì còn chưa quen thuộc nhau.

“Đúng rồi, sao chị lại biết tên của em?” Gon hỏi vấn đề vừa rồi bị Kurapika ngắt lời.

“Bởi vì Ging có đề cập đến em, bề ngoài của em lại giống Ging đến thế.” Thấy cậu ấy đáng thương có ông bố quái đản chạy loạn khắp nơi vô trách nhiệm như Ging, tôi tốt bụng nói cho cậu ấy một vài chuyện vặt về Ging.

.....

Thời gian kế tiếp, tôi nói hết cho Gon chuyện thám hiểm với Ging, kết quả hai mắt đứa trẻ này tỏa sáng, xem ra đời này cậu ấy sẽ sùng bái ông bố mình, nhưng cũng do Ging, Gon thân thiết với tôi hơn một chút, tựa hồ thật sự coi tôi là chị mình, như vậy cũng không tệ.

Sau đó tôi lại hỏi Kurapika Alluka đi đâu, lúc bắt đầu cuộc thi, tôi nhớ rõ có nhìn thấy Killua và Alluka chào bọn họ, đáy mắt Kurapika hiện ra kích động và thân thiết, không cần nói, khẳng định là Kurapika nhớ rõ Alluka.

Cậu ấy chỉ nói bị lạc nhau, đại khái là đang ở phía trước, giờ tôi mới nhìn kỹ Kurapika, đúng là không nhìn thì không biết, vừa thấy là bị dọa nhảy dựng, cậu ấy đã học được Niệm rồi, ai dạy? Là mẹ cậu ấy sao? Ừm. Cũng có khả năng, nhớ rõ trong nguyên tác, Ubogin từng nói bộ tộc bọn họ rất mạnh, có lẽ cũng biết Niệm, xem ra lịch sử do chúng tôi tham gia mà thay đổi rồi, không biết Kurapika sẽ dùng Niệm làm ra vũ khí gì, tôi hơi liếc tay cậu ấy, không có gì cả, có chút tò mò, không biết cậu ấy có làm ra cái xiềng xích khóa tim mình hay không?

Lúc tôi miên man suy nghĩ, chúng tôi đã chạy tới hội trường cuộc thi phần thứ hai, số người thông qua trận đầu cuộc thi là 149, tôi và Alluka, một trong hai chúng tôi thay thế Tonpa vốn đã sớm bị knockout, một tên khác tất nhiên là người nào đó thêm vào.

Tôi cảm nhận được sự thân thiết của Illumi. Ách, tôi nghĩ đại khái là tôi nhìn lầm rồi, nói ngắn gọn, là ánh mắt đến từ Illumi và ánh mắt tìm tôi nghiên cứu của Hisoka, tôi vẫn cười với nhóm Gon, cùng với Killua vừa đến và Alluka đứng chung một chỗ.

Cửa kho hàng mở, trận thứ hai của cuộc thi cũng sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chương bị nhảy nguồn. Mời các bạn đọc chương kế tiếp nhé !

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nhạc đệm nhỏ

Chúng tôi dù tư cách đi lên tàu bay, khi đến buổi tối, Gon cùng Killua vẫn tỉnh thần trần đầy ở tàu bay khám phá, sớm đã chạy mất, Kurapika cùng Leorio đã sớm mệt chết khiếp, lúc này đang ở khoang thuyền nghỉ ngơi dưỡng sức, về phần tôi cùng Alluka đều lấy một quyển sách thanh thần ngồi ở sofa, uống trà dung nham nổi danh, đọc sách.

“A, thì ra phải chú ý nhiều như vậy a, thật khó.” Alluka oán giận.

“Đúng vậy, phải làm cái này để ý cái kia, nhưng đáng yêu như vậy lại không muốn bỏ cuộc a.”

“Ừ, nếu không chúng ta cũng đừng quản nhiều như vậy, biết chút thương thức là có thể.”

“Cũng phải, phòng chừng người ta còn yên tâm chúng ta lộng đâu.”

.....

“Chị, hai người đang đọc gì vậy?” Gon cùng Killua đã sớm ‘thăm hiểm’ xong, đang ngồi xuống đối diện chúng tôi nghe chúng tôi nói gì đó không hiểu nên rất cục không nhịn được liền hỏi, mà đứa bé gọi là chị cũng chỉ có bé ngoan là Gon kia, còn Killua lại có chút không yên lòng.

Không yên lòng? A, đúng rồi, hình như trên thuyền có kẻ tìm đến cậu ta để báo thù, đứa nhỏ này quả nhiên vẫn còn là đứa trẻ.

“Nuôi trẻ bách khoa toàn thư.”

“Phụt!”

“Nuôi trẻ bách khoa toàn thư?!!!”

Tôi cùng Alluka phản xạ giật nảy mình, có cần kinh ngạc như vậy sao? Sao lại Gon cùng Killua đều phun nước hươu chúng tôi, còn rồng lớn? Nhìn nhìn chung quanh, có vẻ như lúc này tất cả mọi người trong nhà ăn bị tiếng hô này dẫn tới ánh mắt.

“Rồng cái gì?” Alluka lấy mấy hạt dẻ gỗ này đầu hai thằng nhóc, “Chị cùng Thiên Thiên phải làm mẹ đỡ đầu của người ta, xem sách này thì có kỳ quái gì.” Lúc này, con nuôi hẳn là đã sinh ra rồi, cũng nên đi thăm.

Nói xong, ánh mắt mọi người càng kỳ quái.

“Là chị thì không sao, nhưng Alluka chỉ có mười hai tuổi a.” Gon ôm đầu hô đau, rất ủy khuất nói, cậu chỉ nói lớn tiếng chút thôi, cứ nhiên bị gỗ.

“Mười hai tuổi thì không được?” Alluka khó thở, lại đánh, ăn đứa trẻ ngoan ngay nói thật lại bị chịu thiệt, nhưng hạt dẻ vẫn còn ăn được.

Từ một nơi bí mật gần đó, kẻ báo thù né rất lâu rốt cục xuất hiện, hình như là gọi Anita đi, hình như là vì báo thù cho cha mà đến, đáng tiếc, ngay cả rốt cuộc là người nào thuê gia tộc Zaoldyeck đi giết người cũng không biết, chỉ biết lần cuộc thi này có người nhà Zaoldyeck tham gia, nhưng ngay cả lần phần thứ hai của cuộc thi lại không đỗ, người như vậy thật đáng buồn, nhưng mà dù sao tôi cũng chưa trải qua bao giờ, nên cũng không thể nói gì được cho ta.

Nguyên bản Leorio cùng Kurapika đang nghỉ ngơi giờ cũng đi ra, đều là muốn bảo vệ bạn bè.

Nghe vị tiểu thư Anita này oán giận kẻ ngôi nhà đang hạnh phúc của mình, về phụ thân mà cô ta trân trọng, chỉ trích Zaoldyeck gia đã phá hủy hết thái hạnh phúc của cô ta, loại chuyện này, tôi không muốn quản, dù sao là việc nhà Alluka, cô ấy xử lý là được rồi.

“Nói như vậy là cô muốn báo thù,” Alluka không chút để ý nhìn cô ta, dùng ánh mắt ngăn lại Killua, ý báo cho cậu ta chuyện này cô ra mặt là tốt rồi, “Nhưng ngay cả phần thứ hai cuộc thi cũng chưa thông qua, cô dựa vào cái gì mà đi báo thù?”

Ngữ khí thanh nhiên, nhưng lại ẩn ẩn lộ ra sát khí, theo tôi biết, Alluka luôn rất thương yêu Killua, mà Anita lần này tuyển đối đã chọn sai đối tượng, quả nhiên, bóng người chợt lóe, Alluka vốn đang ở bên cạnh tôi chỉ một giây sau đã lấy tay bóp cổ Anita, ở giữa hai ngón tay mang theo lưỡi dao, tôi nhìn thấy đã có máu nhẹ ảm áp chảy xuống, Gon bọn họ cũng ngây người, hẳn là bọn họ chưa thấy qua Alluka như vậy đi, mà thân thể vị tiểu thư Anita kia cũng đang run lên.

“Sợ chết sao?” Alluka khẽ nhắc khoe miệng phối hợp động tác của cô, làm cho người ta nhìn rõ hàn ý dày đặc, Alluka quả nhiên cũng có tư cách làm người xấu a, nhưng giây sau, cô đã ngồi trở lại chỗ cũ, trên mặt như trước là nắng tươi cười.

“Nghe nói đá Gia Vị mà nhà các người bán cũng không phải là cái thứ tốt gì, sẽ làm nhân nghiệm a, cô không biết nguồn cho cô hạnh phúc khoái hoạt lại là hòn đá hại người này đi, xem ra cha cô đã bảo vệ cô thật tốt,” Tươi cười như trước, lời nói ra lại làm cho Anita nhắm mắt mặt trắng như tờ giấy, quả nhiên là một đứa trẻ được bảo vệ siêu tốt, lần đá kích này không nhỏ đi, xem ra tôi vẫn phải hảo tâm khuyên nhủ người ta, miễn cho luẩn quẩn trong lòng tìm chết, tôi lại phải bận việc thu hồn a.

“Ba đã chết thì cô cũng phải sống thôi, chỉ là một đứa trẻ, báo cái thù gì, giết rồi, thì thân nhân cô có thể sống lại sao, cô nói bọn họ chết không nhắm mắt, nhưng cô có biết bọn họ khi chết đến tội cùng như thế nào sao? Bọn họ trước khi chết muốn cô báo thù sao? Cô chỉ là lấy suy tưởng của chính cô đến đoán bọn họ thôi phải không, báo thù chỉ là vì tâm an thôi phải không, hoặc là vì tìm kiếm an ủi, đột nhiên từ thiên đường hạnh phúc ngã xuống địa ngục hẳn là chịu khổ sở đi, cô muốn tìm cái gì đó để bỏ khuyết tình thần hư không của chính mình phải không, hay là nếu không đi báo thù thì cô sẽ không tìm thấy động lực sống sót?” Tôi nói rất nhiều, nhìn ánh mắt của cô ta vẫn đầy không đồng ý cùng phản nộ, “Cô xem, hiện tại tôi chẳng phải là

đang lấy suy nghĩ của tôi để đoán cô sao, tựa hồ cô rất bất mãn a, không sao, tôi cũng chỉ là nói mà thôi, về phần báo thù, chúng tôi tùy thời hoan nghênh cô xuất hiện, cho nên a.....” Tôi đánh cái vang chỉ, “Trước khi cô đi, tôi cho cô xem cái này.”

“..... Ba?”

Đúng vậy, tôi gọi hồn cha của vị tiểu thư này đại ra, thân nhân thì câu thông dễ hơn, ít nhất là cô thấy như vậy, còn trên thực tế, đây chỉ là ảo thuật, linh hồn đã vào địa phủ thì sao lại có thể lại bị tôi kéo lên, nói không chừng lúc này phụ thân của cô ta sớm đã chuyển thế, tôi tìm thế nào được.

“Nga ha ha ha ha a, thì ra đã tìm được rồi a.” Xem xong diễn, hội trưởng Netero hiện thân, cười giống như cúc hoa vậy, huy phát tay làm cho người ta mang đi Anita còn đang trầm tư, đồng thời lại đưa ra lời đề nghị trò chơi cướp cầu.

Tôi cùng Alluka đồng thời lắc đầu, ở trong mắt Alluka, tôi hiểu cô ấy thả rằng đi cuộc thi cũng không bởi lão hồ li lừa, như tôi suy nghĩ, xem ra là di chứng năm đó cùng lão hồ li này ký kết không ít hiệp ước không bình đẳng lưu lại đi, tránh được thì nên tránh luôn, mà Gon cùng Killua đương nhiên là đi.

Ban ngày ngủ sung túc, buổi tối không mệt nhọc, Alluka sớm rời đi để đi khoang thuyền tìm chỗ ngủ đi, mà tôi vẫn ở sô pha đọc sách, buổi tối còn có hai hồn phách a, aiz, vẫn là Killua giết.

Tính tính thời gian không sai biệt lắm, tôi khép lại sách, đi đến địa điểm chờ.

“.....” Hiển nhiên Killua không dự đoán được tôi sẽ xuất hiện ở đây, vừa giết người xong, trên tay còn có giọt máu tươi ẩm áp, hấn bất tự giác rớt lui ra sau.

“Aiz, đúng là một đứa trẻ không ngoan.” Tôi tiến lên, lấy ra khăn tay cẩn thận lau tay cho cậu ta, lau xong, tôi ném tay khăn luôn, tôi vẫn không có hứng thú cảm thấy thứ dính máu.

“Em a,” Tôi ấn cậu ta ngồi lên ghế một bên, lấy tay ôm lấy cậu ta, cảm nhận được trong nháy mắt cậu ta cứng ngắc, “Sát thủ với chị mà nói thì cũng không có gì không tốt, giống như đồ tể vậy, nhưng mà sát thủ giết là người, đồng loại mà thôi, cho nên Lualua không cần chịu đựng chính mình như thế, nhưng lần sau đừng tùy tiện giết người như vậy.”

“Chị, thực xin lỗi.” thanh âm rầu rĩ của Killua truyền đến.

“Lualua phải nhớ kỹ, sát thủ chỉ là chức nghiệp, nhưng mà khi có người thuê em thì em mới có thể đi giết người nha, nhưng mà nếu Lualua không thích, thì không làm sát thủ nữa, hết thấy tùy tâm đi.” Tôi nhu nhu mái tóc hồng nhạt mềm mại của cậu, nếu là đứa trẻ bình thường thì ở tuổi như vậy đã được hạnh phúc sống rồi.

“Em.....có thể chứ?”

“Có thể nha, vô luận ra sao thì chỉ cần em có khát vọng tự do là được.” Tôi ôm cậu ta sát hơn, aiz, đứa trẻ này thật khiến làm lòng người đau a.

.....

Thật lâu sau, cậu ta không có phản ứng gì, tôi cúi đầu nhìn, đúng là đang ngủ, ha ha, mùi trên người tôi có công hiệu khiến người ta thả lỏng, thẳng nhóc kia lúc này hoàn toàn thả lỏng đầu.

“Xuất hiện đi.” Tôi cúi đầu nói nhỏ.

Kurapika từ chỗ tối đi ra, hai tròng mắt màu lam bình tĩnh nhìn chăm chăm tôi, xem ra hôm nay một màn Anita kia cũng có ảnh hưởng với cậu ta a, cậu ta..... đã dễ xuống cừu hận sao?

“Chiêu hồn vừa rồi là giả.” Tôi biết cậu ta muốn hỏi cái gì.

“Giả?” Cậu ta rất kinh ngạc, dù sao chuyện đó thoát nhìn rất chân thật không phải sao?

“Hồn xuống địa phủ, hết thấy liên không quan hệ với trần thế, sao có thể trở ra?” Tôi cười hỏi lại, “Nhưng Kura-chan, đừng làm All-chan làm vô ích.”

Kurapika ngăn ra, thông minh như cậu ta lập tức là hiểu ra, nhưng mà về mặt lại vẫn không thể thoải mái, hấn là.....hấn vẫn không bỏ xuống được.

“Ai, tùy cậu thôi, hiện tại giúp tôi ôm Lualua vào được không?”

Đến lúc đó rồi nói sau, tuy rằng không muốn quản chuyện cừu hận của cậu ta, nhưng là y theo tính tình của Gon Killua, đằng nào thì tôi cũng sẽ bị cuốn đi vào.

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tháp cạm bẫy

Phần cuộc thi thứ ba: Tháp cạm bẫy, hạn trong bảy mươi hai giờ còn sống đi ra tháp.

“Đá kéo đám” Nhỏ giọng chơi oản tù tì.

Không có Tonpa, tôi cùng Alluka một trong hai người đương nhiên chỉ có thể có một người đi cùng với Gon bọn họ, vấn đề là chúng tôi đều muốn đi cùng, cho nên chỉ có thể chơi oản tù tì.

“A? Thật đáng tiếc a.” Kéo bị đá của Alluka đánh bại, nhưng không sao, chỉ cần cách Hisoka xa một chút, phỏng chừng cũng không tệ, nghĩ vậy, tôi ở tháp đỉnh nhẹ nhàng đứng lên, nhìn khoảng cách với Hisoka là đường kính của tháp, đủ xa, tôi an tâm tìm được một cái cửa vào, nhảy xuống.

Có lầm lẫn không? Bất nạt tôi là người mù sao? Tôi nhìn trái nhìn phải, xác định nơi này ngoài tôi ra thì không có người nào hết, như vậy đề này là nghĩ sai rồi.

“Giám khảo đại nhân, ngài xác định đây là đường hữu nghị sao? Hay là tôi có đồng bạn chưa xuống dưới?” Tôi hỏi cái camera nhỏ, đường hữu nghị này cũng không có chỉ dẫn gì cả sao? Hay đây là một cái đường hữu nghị giữa giám khảo và thí sinh, cho nên không thiết kế cơ quan cần vượt qua gì cả?

“thí sinh số 101, không ai sẽ xuống, mời tiếp tục đi tiếp, phía trước sẽ có chỉ thị cho cô.” Nói xong liền đóng luôn camera.

Làm cái gì? Cứ như là một chút cũng không nguyên ý nói nhiều chút với tôi vậy, tôi rất đáng sợ sao? Tôi rất nhanh đi về phía trước, đi bằng chân thì một chet đi, một đường này tôi đều là mượn bạch ngọc để bay, một đường tường an vô sự, nhẹ nhàng vài giờ, không có cạm bẫy cơ quan cùng với tù phạm gì, chẳng lẽ thật sự là may mắn sao? Tôi không khỏi nhớ tới đoán mò lúc trước.

Quả nhiên là mơ mộng hảo huyền, nhìn chỉ thị trước cửa này, tôi đột nhiên hiểu được vì cái gì bọn họ đóng camera nhanh như vậy, tôi hiện tại cũng có ham muốn mãnh liệt muốn chỉ vào cái mũi của mõ giám khảo hỏi hắn có phải ăn no không có việc gì hay không ăn không tiêu mà đi ra cái đề thi vớ vẩn như vậy.

Trên cửa dùng văn tự Hunter viết mấy chữ: Kế tiếp ngài muốn thông qua bốn cánh cửa, cùng bốn vị thí sinh đi trước một đoạn thẳng đến khi ngài gặp được cửa kế tiếp, đồng thời có thể phát triển một chút hữu nghị, điều kiện tiên quyết là làm cho bọn họ đồng ý đồng hành cùng ngài.

Này gọi là đường hữu nghị sao? Tôi nên may mắn là mặt trên không viết không cho phép nhúc nhích dùng võ lực khiến người khuất phục, như vậy là tốt rồi, tôi nghĩ trừ bỏ Hisoka là tôi không có biện pháp gì ra, thì những người khác hẳn là đều có biện pháp ứng phó.

Tôi đẩy ra phiên cửa thứ nhất, phía sau cửa sẽ là thí sinh nào?

Cửa mở, tôi trúng giải thưởng lớn.

“Ngạ ha ha a..... #9824; Thì ra là Tuế Tuế -chan a, như vậy giám khảo làm cho tôi chờ cô làm cái gì a.....◆”

Thật sự là nhân họa, gặp gỡ kẻ thứ nhất lại là hắn?! Khó đối phó.

“Tôi muốn cùng anh đồng hành một đoạn đường.” Tôi có chút ừ ừ mở miệng.

“A?..... Không muốn sao?#9829;” Quả nhiên là Hisoka đại nhân, vừa hỏi cái là hỏi trúng yếu hại.

“Không phải.” Lắc đầu, tôi đoán hắn đã sớm biết đây không phải là chuyện muốn hay không, nếu là phải, giám khảo sẽ nói với hắn rồi, còn đừng tôi lên sân khấu làm gì.

“Tuế Tuế-chan tính làm sao để làm tôi đồng ý?..... #9824;” Hisoka một tay chống nạnh một tay gãi cằm, rất hứng thú nhìn tôi.

“Anh muốn thế nào?” Tôi cười mở miệng, đơn giản là muốn đánh một trận với tôi đi, nhưng là thông đạo này rất hẹp a, hẳn là không thi triển ra nổi, tuy rằng muốn đánh cũng là có thể, đơn giản chỉ là phá hư tường này mà thôi.

“Àn..... Thực thông minh nha,◆ Tuế Tuế -chan không phải người mù đi?..... #9829;” Hisoka rất khẳng định đang hỏi tôi.

“Không phải.” Lại lắc đầu lần nữa, hắn cảm thấy hứng thú với mắt của tôi sao?

Đang lúc thần du, một đạo bóng đen bao phủ, Hisoka trên cao nhìn xuống nhìn tôi, mà tôi sớm bị hắn áp đến trên tường, nếu tôi cao cái mấy chục cm nữa thì tư thế này nhất định sẽ rất áy náy, chỉ tiếc hiện tại xem ra có vẻ như là hắn đang bắt nạt trẻ con, hắn tựa hồ cũng ý thức được điểm này, từ đứng liền đổi thành bán ngồi, nhưng mà vẫn cao hơn tôi một cái đầu a.

“Vậy vì cái gì lại giả làm người mù?.....◆” đầu ngón tay của Hisoka đại nhân xoa mảnh vải mà tôi băng ở mắt, cơ thể của tôi theo bản năng cứng ngắc lại, tôi không quen bị người xa lạ đụng chạm, thậm chí có chút bài xích rất nhỏ, trước mắt mới thôi tôi thân mật tiếp xúc quá cũng chỉ có Ging, Alluka, Illumi cùng với Killua, với cả lúc ở tích tôi tiếp xúc với Shalnark, đến nay mới thôi, tôi vẫn không hiểu được vì cái gì tôi lại không bài xích hắn.

“Cái kia, tôi không giả bộ, mà là cần phải làm như vậy,” Tôi trả lời đại khái một chút, “Hisoka đại nhân đến tột cùng muốn thế nào mới đồng ý đồng hành với tôi một đoạn?” Tôi mỉm cười, dù sao anh cũng cần đi xuống dưới a, không phải chỉ là hơn một cái là tôi đi theo thôi sao, anh có thể hoàn toàn bỏ qua, làm gì mà nhỏ nhen như vậy, đến bây giờ còn không đáp ứng.

“Như vậy ♦.....” ngón tay hấn ở trên mặt tôi nhẹ nhàng quệt một cái, mảnh vải từ mắt tuột xuống, “Để tôi nhìn mắt của cô đi #9829;.....”

“..... Được.” Tôi cười đáp ứng, nếu là vài ngày trước đó, linh lực của tôi còn không đủ để áp chế hai đôi mắt này của tôi, à, cụ thể mà nói thì hẳn là mắt trái của tôi – “Tử vong chi mắt” trời sinh tộc tương truyền của Laress.

Tôi chậm rãi mở hai mắt, rất lâu chưa từng dùng mắt nhìn vật, dần dần tôi mới thích ứng được, đập vào mắt là mặt phóng đại của Hisoka, hai tròng mắt màu xám có một chút thất vọng.

“Tuế Tuế -chan nhẹ nhàng thở ra a..... #9824;” Hisoka đứng thẳng dậy, bắt đầu hướng phía trước bước đi, “Ánh mắt có bí mật gì a ♦.....”

“Cũng không phải bí mật gì” Hisoka quả nhiên sâu sắc, cho dù hấn đoán được, tôi cũng không thể bẩm báo toàn bộ, “Nhưng mà tương truyền ánh mắt của chúng tôi có thể biết được người trước mặt chết lúc nào.”

“Mắt bên nào? #9829;”

“Mắt trái.” Vì là dị sắc song đồng, chỉ có mắt trái bằng lam kế thừa loại năng lực này, mắt phải hẳn là giống nhan sắc với vị phụ thân chưa từng gặp mặt kia đi.

“Như vậy kết quả đâu? ~~~ #9824;” Hisoka hưng trí đặt câu hỏi.

“Năng lực bị tôi áp chế, cho nên.....” Tôi một lần nữa từ trong tay áo rút ra một mảnh vải, buộc lên mắt, “Hiện tại cái gì cũng không thấy được.”

“Thật đáng tiếc a ~~~ #9827;”

Tôi không nói gì, chẳng lẽ hẳn rất muốn biết chính mình là chết như thế nào sao? Quả nhiên tư duy không phải là chuyện mà tôi có thể lý giải.

Dọc theo đường đi, tôi đi bên cạnh Hisoka, nguyên bản là muốn ở phía sau, có thể tránh né ám tiễn, nhưng vị Hisoka đại nhân này không thương hương tiếc ngọc, kết quả liền biến thành tôi cùng hấn đi song song, tránh thoát một loạt hố, động, tên, tảng đá, hơn nữa còn nhân nhả nói chuyện.

Một giờ sau, tôi rốt cục thấy hy vọng ánh rạng đông — cửa, tôi kiệt lực vẫn duy trì bộ pháp tảo nhả về phía cửa, ách, không phải, là đi qua, mở cửa, hướng Hisoka nói tiếng tạm biệt sau liền rất nhanh trốn vào cửa, sau đó đóng lại.

Cùng đi với hấn một đoạn đường dài như vậy, tôi cùng hấn thoải mái vượt qua cạm bẫy, điểm này tựa hồ làm cho hấn hưng phấn, tôi có thể cảm giác được sát khí trên người hấn đang không ngừng tăng lên, nếu tôi không chạy lấy người thì xác định vững chắc là sẽ bị bách đánh một trận với hấn, tôi không nguyện ý chút nào, nhưng mà tôi có nhớ rõ sau đó hấn có giết chết một kẻ báo thù, cái hồn phách kia..... Ừ, bảo thanh hợp hỗ trợ thu là được.

Nói lại, lúc này gặp phải ai đây? Nhưng giờ gặp ai thì tôi cũng không sợ.

“Anh trai, người mà chúng ta chờ lại chỉ là đứa trẻ a.”

Thanh âm này, tôi nhìn đi qua, đúng là cái ba anh em tên gì đó, ha ha, lúc này tôi không cần trung cầu người ta đồng ý, tôi chỉ cần tùy tay cụ hiện hóa ra một cái dây thừng, thuận thực trôi ba người này thành một chuỗi bánh chưng, cuối cùng vẫn không quên nói cho người ta một tiếng.

“Từ giờ trở đi, nhiệm vụ của mấy người là theo giúp tôi đi một đoạn đường, như vậy hiện tại bắt đầu đi.”

Hoàn toàn không năng lực phản kháng, ba anh em ngoan ngoãn đi theo sau tôi, dọc theo đường đi như cũ là cạm bẫy không chút mới mẻ, nhưng ba người kia tựa hồ quá yếu, từ bắt rồi đến bây giờ đã bị thương mấy lần, tôi nhìn dây thừng triền ở trên người bọn họ, rất rộng thùng thình, bọn họ hoàn toàn có thể tránh né, như vậy, bọn họ thật là quá yếu.

“thí sinh số 101, nếu một đoạn lộ trình này đồng hành của cô bị tử vong, như vậy coi như cô là không thông qua.” Camera lại lần nữa truyền đến thanh âm giám khảo.

Tôi sửng sốt, cố nhớ lại giám khảo này là ai?

Đúng rồi, tóc dựng thẳng lên trời giống củ hành, hình như là Rippo.

Rốt cục đi xong rồi

Tôi rất không vui bảo vệ ba kẻ tha du bình đi qua khu cạm bẫy phiền toái, sau đó tôi đi tới trước cửa thứ ba, trực giác nói cho tôi biết sau cửa này không phải là thứ tốt, đẩy ra, quả thực..... không phải thứ tốt gì.

Ông chú Babon này hình như là cao thủ chơi rắn đi, tôi..... không sợ xà, trên thực tế tôi sợ là giun, cái loại động vật đen tuyền bản hễ hễ vừa đến trời mưa là đầy dất đều là hình dài ngoẻo nguây này, nhưng là, tôi đẩy cửa nhìn thấy là một con rắn, cũng là đen tuyền nhưng không bản hễ hễ nhưng lại trườn

qua trường lại thành một mảnh đầy rấn.

Ác! Tôi bất tự giác xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, độ cao cách mặt đất nguyên bản là một cm giờ bay lên tới mười cm, tôi bình định một chút cảm xúc sau, bắt đầu hỏi ý kiến của Babon, nếu không có đám rấn kia, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ đối đãi hần giống như ba anh em kia.

“Xin hỏi có thể cùng ông đồng hành một đoạn sao? Một đoạn đường này chúng ta có thể hỗ trợ nhau không ít, chỉ là thuần túy hai người xa lạ đang đi một đoạn đường giống nhau, như vậy có thể chứ?” Tôi rất lễ phép hỏi.

“.....” Babon không nói gì, nhưng suy tư một hồi, liền gật đầu, có thể hần cho rằng một cái đứa trẻ như tôi thì cũng không có ảnh hưởng gì với hần.

Tóm lại, một đoạn đường này chúng tôi tương an vô sự, hần đi của hần, tôi bay của tôi, nếu hần thu hồi đôi xà kia thì tôi nhất định sẽ rất cảm kích, đáng tiếc từ đầu đến cuối chúng nó luôn luôn ở dưới chân tôi bỏ, tôi một đường nhân đến phiên cửa cuối cùng, khi tôi làm đến nơi đến chốn đứng ở trước cửa, trong lòng lại lần nữa đối vị đại nhân tóc củ hành kia nổi lên oán niệm thật sâu.

Một tổ cuối cùng, tôi rã rời đẩy cửa.

“Chị!”

“Thiên Thiên!”

“Thiên tuế!”

Đi? Đúng là năm người bọn họ! Xem ra tôi vẫn là có chút vận khí.

“Hi!” Tôi miễn cưỡng nhấc tay đánh cái tiếp đón, đã mất đi hứng thú tiếp tục đi xuống dưới, tôi bắt đầu có chút mệt rã rời, vừa rồi gặp gỡ những người đó là song trọng tra tấn tinh thần cùng thể lực nha.

“Tinh thần của Thiên Thiên không tốt a.” Alluka lập tức nhìn ra trạng thái tinh thần của tôi.

“Nếu cậu đi đường cùng chị, tình huống có thể sẽ đỡ nhiều a,” Tôi dựa vào bên người Killua, “Lualua, công chị đi.”

Killua ngoài dự đoán mọi người nghe lời, ngoan ngoãn công tôi lên, thẳng nhóc này hiểu ý thương người a.

“A? Gặp phải cái gì?” Alluka ý bảo đoàn người tiếp tục đi, bọn họ đã qua đoạn tù phạm quyết đấu với thí sinh kia, có cô ở, sai lầm này không có phát sinh, tỉ số là 3-0, toàn thắng ghi lại tiếp tục đi xuống, không lãng phí thời gian a.

“Hisoka, ba anh em đã quên gọi là gì, còn có Babon.” Tôi mơ mơ màng màng nói xong, rồi quên mất là nói tiếp cái gì, dù sao tôi đang ngủ.

“Phanh!”

Một tiếng nổ làm tôi bừng tỉnh, ngẩng đầu thấy, đúng là đã đến đường cuối cùng, đoạn năm người đi hoặc là ba người đi, thực hiển nhiên bọn họ chọn đường năm người đi, hiện tại đang dùng bom tạc tường.

“Ai nha, tường này thực rấn chắc, cư nhiên khó phá như vậy.” Alluka tránh ra rất xa đang nói.

“Không còn bom.” Killua không còn tồn kho.

“Bom a,” Tôi nghĩ hình như tôi ở đầm lầy Lừa Đảo cầm nhiều, “Cái bom nắm kia có thể được không?”

“Thiên tuế cô thế nhưng lấy cái kia ?!” Leorio rống to, bộ dáng giật mình.

“Tôi nghĩ có thể hữu dụng nên đi lấy, ne, Leorio cậu muốn sao?”

“Không cần không cần.” Leorio xua tay, hình như thấy tôi không có gọi hần là chú, liền hiện ra biểu tình gấp gáp tri âm.

“Thiên Thiên không phải gọi anh, là vì cậu ấy cùng tuổi với anh a, gọi anh là chú thì rất chịu thiệt.” Alluka rất không phúc hậu ác độc nói một câu, người nào đó lại ù rừ lần nữa.

Tôi ném vài cái cái nắm pháo đi, mục tiêu là cái tường đã bị phá một chút kia, tiếng nổ mạnh kịch liệt, động trên tường rốt cục có thể chứa người.

Quả nhiên là đường ngắn mà đơn giản, chỉ vài phút sau, đoàn người chúng tôi đã đến cửa ra, là nhóm thứ ba tới sau Hisoka, Illumi, thật sự là quá sớm, tôi đều có thể cảm giác được áp lực sát khí rục rịch đến từ trên người Hisoka, tới sớm như vậy quả nhiên lại kích thích đến hần, trong mắt hần thì Gon bọn họ hần là vị ngon hơn đi, về phần tôi..... Tôi nhìn hướng Hisoka bên kia, tựa hồ bởi vì tôi nhìn chăm chú, sát khí của Hisoka càng hưng phấn, hần là tôi ở trong mắt hần không phải tiêu quả thực ngây ngô đi, nhưng sát khí của hần còn chưa tiếp tục tăng, ngược lại đột nhiên tiêu thất, không phải hần chủ động ức chế, mà là bị chặn đứt, lại là Illumi, rất kỳ quái? Tôi dùng tới chữ ‘lại’, liền tưởng lúc trước đủ loại bị tôi xem nhẹ, tôi nghĩ tôi đã lâu không hảo hảo tự hỏi một phen.

Tôi vỗ nhẹ Killua vì sát khí vừa rồi mà đề phòng, “Thả lỏng, hần sẽ không làm gì.” Rồi sau đó tôi từ trên lưng cậu ta xuống dưới, tìm cái góc thanh tĩnh

dựa vào tường ngồi, nhắm mắt trầm tư đi.

“Chỉ làm sao vậy?” Gon kỳ quái nhìn một loạt động tác của tôi.

“Cậu ta có chuyện nghĩ không ra, hiện tại đang tự hỏi.” Alluka giải thích, trong lòng cười thầm, vừa rồi hồ động này cô đều biết, còn tưởng rằng Thiên Thiên sẽ lại lần nữa xem nhẹ hành động của Illumi, không nghĩ tới rốt cục cũng có chút thông suốt .

“Chuyện không nghĩ ra sao?” Gon nhiệt tâm đề nghị, “Vậy nói ra cho mọi người cùng nhau ngẫm biện pháp nha.”

“Ai nha!”

Lại là một hạt dẻ, Gon ôm đầu hô đau.

“Trẻ con đừng động tới chuyện người lớn.” Alluka ngiên ném hạt dẻ rồi.

Gon khinh thủ khinh cước thối lui về phía sau, đi đến bên cạnh Killua, thấp giọng nói chuyện.

“Killua, cô ấy thật là em gái song bào thai của cậu?” Lời nói sao lại giống người lớn vậy.

“Trong nhà đều nói thế.” Killua cho đáp án này, cậu cũng rất muốn biết vì cái gì rõ ràng là sinh muộn hơn cậu mà lại thích quần cậu như vậy, mà cậu lại vẫn chết tiệt nghe lời, không nghĩ ra , có lẽ bọn họ cũng nên tìm cái góc hào hào tự hỏi đi.

.....

Bảy mươi hai giờ sau khi đi qua, quan chủ khảo rút cục đi ra , tuyên bố phần thứ ba cuộc thi chấm dứt, kế tiếp mọi người nên ngồi tàu bay đến đảo Quần Hạm nghỉ ngơi.

Nhưng mà cái đảo kia sẽ bị bão táp làm trầm a, tự hỏi xong, tôi nghe Rippo lên tiếng, nhất tưởng đến cái đường mà tôi ở trong tháp đi kia, oán niệm bị tôi hóa thành sát khí lao thẳng tới đầu sỏ gây nên, không hồ là Hunter , sắc mặt Rippo không thay đổi hấn tiếp tục nói, ai cũng không có chú ý tới cái của hấn ót chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng này là sát khí hàng thật giá nhằm vào hấn, là ai nói cô gái ôn nhu này chứ?

Một bên Alluka chọc chọc ta, tôi thế này mới chú ý tới bốn phía, Gon bọn họ đều là vẻ mặt kinh ngạc, bị dọa đến?

“Bọn họ hấn là không nghĩ tới cậu nhưng lại lợi hại như vậy, ngoài dự đoán mọi người , xem ra cậu đối với vị giám khảo này oán niệm thật sự là không nhỏ,” Alluka thấp giọng nói với tôi, hoàn toàn mặc kệ giám khảo phía trước, dù sao cũng đã biết chuyện tình tiết, “Aiz, vừa rồi tự hỏi lại có kết quả không?”

Tự hỏi? Tuy rằng còn chưa có cụ thể mình xác đáp án, nhưng có thể khả như vậy , tôi không quá hiểu được là vì cái gì, cho nên đối với kết luận của mình còn chưa chắc chắn, lúc này, nhìn mặt Alluka hưng trí dạt dào, tôi nghĩ tôi vẫn nên trả đũa.

“Àn..... Không có .” Tôi có chút hoang mang lắc đầu.

Ha! Quả nhiên thấy vẻ mặt cô ấy thất vọng, nhưng mà không thể cười ra thì không biết có bị ghen nội thương hay không, lần sau vẫn nên đối phương thức, cứ thế này không tốt với thân thể.

Sau đó một đám chúng tôi đi lên tàu bay, tôi đi phía sau Alluka, phát hiện cô ấy còn đang ngây ra, tựa hồ đáp án của tôi làm cô ấy bị đá kích không nhỏ, hình như sau đó tôi còn nghe được cái gì mà thêm sức lực a, hạ thuốc nặng gì đó.

Chỉ mong là tôi nghe nhầm.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đảo quân hạm

Nghe được trên đảo nhỏ chỉ có một nhà khách sạn thu phí cao tới một trăm ngàn, mọi người lại ồn ào, khách sạn bà bà nói là ngoài nhận lấy tiền mặt ra thì có một phương pháp khác, vì thế mọi người phân tán tìm kiếm bảo vật trong đồng thuyền trầm.

Bởi vì có đứa trẻ chịu khó như Gon, tôi cùng Alluka chỉ ngồi ở một cái đầu thuyền trầm khoa tay múa chân, thuận tiện bắt đầu tán gẫu chuyện Kurapika.

“Thiên Thiên, thế nào, cậu nói tớ nên làm gì với Kura-chan đây?” Alluka buồn rầu hỏi.

“Cậu ta vẫn muốn báo thù sao?” Có lẽ lúc trước diệt tộc mới là lựa chọn tốt nhất đi, ít nhất sẽ không một nhiều người phí sức lao động phiền não như

vậy rồi.

“Tớ có về đảo Cá Voi thăm mẹ của Kura, bà ấy sống bình thường, hơn nữa cũng không muốn báo thù, chỉ hy vọng có thể tìm về mất lửa đỏ của tộc nhân, về phần Kura-chan, cậu ta muốn báo thù, chuyện cha của Kura chết ở trước mặt cậu ta ảnh hưởng với cậu ta rất sâu, nếu không phải có mẹ của Kura kiềm chế, cậu ta hẳn là hoàn toàn lâm vào vực sâu báo thù đi.”

“Tớ thấy cậu ta đã học xong nhiệm, nhưng mà còn chưa cụ hiện ra xiềng xích, hoặc là cậu ta đã lựa chọn vũ khí khác.” Nếu là cậu ta thật sự muốn báo thù thì nên làm cái gì bây giờ? Giết cậu ta? Tựa hồ không có khả năng làm được, chớ nói hiện tại bên ngoài còn có tộc nhân đang phân tán của cậu ta, chỉ là mẹ của Kura bên kia, Alluka cũng không biết nói thế nào, vấn đề này thật đau đầu.

“A! Thật phiền toái!” Alluka ngửa mặt lên trời một tiếng rống to, cả kinh đến Gon Killua đang ở trong nước vội vàng nhô đầu lên.

“Alluka làm sao vậy?” ánh mắt Gon phiêu hướng tới, hẳn là người nào đó đang buồn rầu làm cho cậu ta không dám đi hỏi.

“Không có gì, này, các cậu bơi hướng tây thiên khoảng 200 thước, nơi đó có vài thứ tốt.” Tội chuyển sang chuyện khác.

“All-chan, nếu là Kura-chan muốn chống lại bang Ryodan, cậu giúp ai?” Tội tiếp xúc với bang Ryodan không nhiều lắm, nếu Kura-chan thật muốn làm như vậy, tội cũng sẽ không ngăn cản, không đi quân với điều kiện duy nhất là Gon Killua sẽ không bơi vì cậu ta mà toi mạng, nhưng là Alluka vì cái gì sẽ vì chuyện báo thù này buồn rầu như vậy a, là không muốn để Kura-chan trầm luân như vậy, hay là..... Vì bang Ryodan, mấy chuyện này đều đáng giá theo đuổi một mẻ.

“Giúp ai? Đương nhiên là giúp.....” Thanh âm đang nhanh bỗng dừng, Alluka lâm vào hoang mang.

Hoang mang, xem ra sự ràng buộc giữa Alluka và bang Ryodan không phải thâm bình thường, một lần tội cùng cô ấy gặp phải bang Ryodan kia tựa hồ còn chưa có gì, xem ra bốn năm này cũng không đúng như theo như lời cô ấy là hoàn toàn sống ở núi Kukuroo tệ nạn đi, tuy rằng không rõ ràng lắm rồi cuộc phát sinh cái gì, nhưng nếu cô ấy muốn giúp bang Ryodan, thì đã có thể phí chút tâm tư hóa giải cừu hận này.

“Hào hào ngắm lại đi, dù sao cách ngày gặp họ còn có một đoạn thời gian,” Tội vỗ cô ấy từ trầm tư tỉnh lại, “Lualua bọn họ mò được rất nhiều, chúng ta nhanh nhận phòng đi thôi, về phần chuyện Kura-chan, không cần vội a.”

Từ chỗ bà bà nhận được cái chìa khóa của tội và Alluka, tội lập tức phái Thanh Hợp đi tìm hiểu tình huống hai cái phòng kia, dù sao cũng là phòng hai người ở, trừ bỏ Hisoka cùng Babon ra, những người khác đều có thể.

“Tốt lắm, cho cậu cái chìa khóa.” Tội đưa một cái cho Alluka, ha ha, Alluka a, tôi là người có chồng, cho nên này Hisoka – một trong tam đại cảnh đẹp tắm rửa liền cho cậu thưởng thức đi, tôi vẫn nên ngoan ngoãn về phòng mình ngủ thôi, một tuần kế tiếp đều com gió ăn ngủ, hiện tại là cơ hội cuối cùng được thân mật tiếp xúc với cái giường êm, không thể buông tha.

Tội mở ra phòng không có một bóng người, không có một bóng người? Đúng vậy, hình như người cùng phòng của tội còn chưa đến, tùy tiện chọn cái giường sau tội liền ngủ, nếu có người vào, tội nhất định sẽ tỉnh lại.

Tội ngủ không an ổn, bởi vì yêu cầu đối giường rất cao, giường khách sạn này rất cứng, hoàn toàn không thể so với giường đồng ấm hạ lạnh trong nhà của tội kia, mơ mơ màng màng cảm giác được có người đứng ở bên giường của tội, thì ra bạn cùng phòng của tội là Illumi a.

“Giường rất cứng, cùng nhau ngủ?” Nhìn anh ta khôi phục gương mặt cảnh đẹp ý vui kia, tội bất tự giác hỏi, tội nghĩ tội nhất định là ngủ hồ đồ, xem ra đều là sắc đẹp gây họa nha.

Kết quả liền biến thành tội ngủ ở trong lòng Illumi, quả nhiên ấm áp và thoải mái hơn so với giường, tội ngủ rất ngon.

.....

Lúc tỉnh lại, không thấy bóng dáng Illumi đâu, tội sờ sờ bên giường còn có chút nhiệt độ cơ thể còn sót lại, chắc là chưa đi được bao lâu, bên ngoài một mảnh ồn ào, xem ra cái đại gió lốc trong truyền thuyết kia sắp tới.

Đi đến mạn thuyền, đại hải bên ngoài đã ba đào mãnh liệt, sóng biển tung ra bốn phía, bên mạn thuyền có một đám người đang ra sức lôi kéo dây thừng trong biển đúng là Gon đang đi cứu người, cùng với người phụ trợ cậu ta, nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng Illumi, Hisoka cùng Alluka cũng không biết đi đâu, tội đây nên làm cái gì?

“Không tốt!” Mọi người kinh hô.

A? Dây thừng này sẽ đứt sao? Không phải là vốn rất rắn chắc sao? Không kịp nghĩ kỹ, tội đã phi thân bổ nhào vào biển cứu người, hiện tại tội muốn làm có hai chuyện, một là khống chế thủy diện thuyền phụ cận, không cho thuyền chìm hoặc là bị cuốn đi, thứ hai đó là cứu sáu người trên thuyền.

Tội đứng ở giữa hai chiếc thuyền, tạm thời đã khống chế dòng nước mãnh liệt, tội khẽ nhủ mảy, loại chuyện này nếu là Thanh Hợp đến làm tuyệt đối thích hợp, nhưng mà tại trước mắt bao người, tội vẫn không muốn gọi cậu ta ra, mà như vậy linh lực trả giá nếu ở bình thường thì không sao, nhưng mà hiện tại phần lớn bộ phận linh lực của tội đều bị tội khóa lại để chuẩn bị cuộc thi đối kháng, cho nên phải cố hết sức, tốc chiến tốc thắng.

“Đừng phản kháng.”

Nói xong, tôi liền phi bạch lăng ra đưa sáu người về thuyền, bạch lăng là vũ khí tôi cụ hiện hóa, là vật nhỏ rất tiện dụng.

Nước lại khôi phục mãnh liệt, tôi lợi dụng linh lực không phải rất nhiều trong cơ thể bay trở về thuyền, sắc mặt tái nhợt, có chút thoát lực, cơ thể của tôi rất kỳ quái, mặc dù có linh lực cùng niệm lực tồn tại, nhưng hình như bởi vì linh lực trời sinh, một khi không đủ, tôi sẽ trở nên suy yếu, dù là trong cơ thể đang có nhiều niệm lực cũng không được, đây là nhược điểm.

Người được tôi cứu phát hiện tôi không bình thường liền bắt đầu nhao nhao lên, quan tâm hỏi tôi, đặc biệt là Hanzo, thật sự là ồn ào, tôi không kiên nhẫn đi chuyển vài bước, giây sau tôi bị bay lên không ôm lấy.

Illumi đã trở lại, khôi phục tạo hình anh ta cái đầu đỉnh, tựa hồ tôi có thể cảm giác được anh ta đang tức giận, là đang trách tôi sao?

Tôi quay đầu đánh tiếng tiếp đón với Killua bọn họ đang kinh ngạc, rồi bị Illumi ôm trở về cái phòng vừa rời đi không bao lâu.

“Sao lại thế này?” thanh âm dễ nghe của Illumi ở bên tai vang lên.

“Tĩnh ngữ, tôi đi ra bên ngoài thì thấy bọn họ ở biển cứu những người đó, nhưng dây thừng đột nhiên bị đứt, tôi liền nhảy xuống biển đi cứu người.” không khí quay chung quanh tôi có chút lạnh, tôi nhanh chóng giải thích.

“Sắc mặt tái nhợt.” Illumi đang trần thuật sự thật.

“Linh lực của tôi không đủ, nghỉ ngơi một hồi là được,” Không khí vẫn có chút lạnh, tôi bắt đầu nói sang chuyện khác, “Anh vừa rồi đi đâu?”

“Alluka cùng Hisoka ở sâu trong đảo đánh nhau.” Anh ta đi nhìn, Alluka cũng là người nhà Zaoldyeck, không thể có nguy hiểm gì.

“A?” Tôi hơi há hốc mồm, nguyên nhân chẳng biết bọn họ đi đâu lại là bọn họ đang đánh nhau, “Kết quả?” Tôi không quá lo lắng Alluka, nếu cô ấy dám ứng chiến, thì thực lực cũng sẽ không kém đi.

“Không rõ ràng lắm.” Illumi ăn ngay nói thật, anh nhìn một hồi xác định Hisoka sẽ không làm hành động gì quá khích rồi trở lại luôn, trở về thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt, làm anh lo lắng.

Sau đó tôi lại bị đuổi về phòng, bị Illumi giám thị, bắt đầu hồi phục linh lực của tôi, thí sinh bên ngoài đã bắt đầu công việc lu bù lên, chuẩn bị vượt qua gió lốc thoát đi tiểu đảo này.

.....

Rốt cục, trong tiếng chấn mình của đại pháo, tôi cảm giác được thân thuyền rung mạnh, phía sau, Hisoka hẳn là đi cứu Gon thiếu chút nữa chìm xuống biển, mà Illumi..... A? Sao Illumi còn ở trong phòng.

“Mau đi cùng tôi.”

Tôi kéo anh ta chạy hướng phòng điều khiển, trong nguyên tắc, anh ta thấy Kurapika té xỉu rồi tiếp nhận công tác lái thuyền, chúng tôi vội vàng chạy đến cửa phòng điều khiển, thiếu chút nữa va phải Alluka đang từ bên trong đi ra.

“Ai nha, may mắn là hai người đã đến đây, tôi không biết lái thuyền.”

“Tôi cũng thế, Ill-chan nhanh đi!” Tôi kéo Illumi, bảo anh ta nhanh chóng lái thuyền, nếu không thuyền sẽ đổ, chúng ta đều sẽ chìm xuống nước.

Tôi cũng không chú ý tới mình gọi Illumi đã đổi thành Ill-chan, vì chỉ có lúc tôi ở Zaoldyeck gia đưa anh ta mới gọi anh ta như vậy, mà Alluka lại chú ý tới nên cười vui vẻ.

“Thắng Hisoka?” Tôi hỏi không xác định, nếu không sao cô ấy lại vui vẻ như vậy?

“Sao lại có thể?” Alluka phản bác, đến bây giờ vết thương trên người cô vẫn còn đau, Hisoka chết tiệt, nói cái gì mà bòn phân, hẳn không biết cô là người sao?

Tóm lại, chúng tôi vượt qua được gió lốc, nghênh đón một mảnh ánh sáng mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Hunter]* Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đảo zevil

An toàn vượt qua gió lốc, chúng tôi bị đưa đến đảo nhỏ diễn ra phần thi thứ bốn của cuộc thi, ở trong này, chúng tôi sắp sửa tiến hành một hồi trò chơi

sẵn và bị sẵn.

Tôi nhìn dây số trên trang giấy trong lòng bàn tay, số 281, ai nha? Đại khái là cái vật hi sinh chưa xuất hiện đã bị người nào đó sẵn mất đi, nếu thật sự tìm không thấy thì phải tùy tiện đi tìm ba người khác đi.

Tìm Alluka trao đổi tình báo một chút, không có biến hóa gì lớn, biến hóa nhỏ cũng không hay ho, chưa nói đến tôi không biết số 281 này là ai; Alluka thì phải sẵn người là Illumi, vận rút thăm rất không hay ho; Gon vẫn bốc phải Hisoka, vận rút thăm càng không hay ho, mà Killua bốc phải tờ giấy ghi rõ ràng là số 101, dĩ nhiên là ta? Cái này thì tôi nên thấy mình không hay ho, hay là Killua không hay ho ?

Nhưng mỗi đứa trẻ vẫn rất khó phách nói cho tôi biết là tự cậu ta sẽ tìm ba kẻ khác, một khi đã như vậy tôi đây liền cung cấp chút tình báo mà tôi biết nói cho cậu ta đi.

“Này, cậu có nhìn thấy ba anh em luôn luôn chụm cùng nhau kia không?” Tôi không dấu vết chỉ mục tiêu nhân vật, “Trong bọn họ có một người có con mồi là cậu nha, cho nên cậu lập tức có thể lấy được ba bằng điểm a.” Đêm liền thấu đủ như vậy, Killua nếu lại soát người thì nói không chừng còn có thể lấy đến bằng điểm con mồi của bọn họ, ta có nhớ rõ là con mồi của Hanzo cũng là một người trong bọn họ, thế thì sẽ ...? Ân..... tôi không xen vào.

“Vậy sao chị lại không biết con mồi của chính chị là ai?” Killua dám thề cậu ta chỉ thuần túy là tò mò, không có chút giọng điệu trào phúng nào ở bên trong, kết quả cậu vẫn là bị mỗi nữ nhân ghi hận gỗ một cái rất đau.

Sau đó một đám mọi người theo thứ tự đi ra tháp cạm bẫy đi vào rừng rậm.

Ngày đầu tiên, tôi không gặp kẻ nào.

Ngày hôm sau, như trước tôi vẫn không gặp người.

Chẳng lẽ mỗi người đều đi vòng quanh tôi sao? Tôi còn muốn lấy đủ bằng điểm sớm một chút, sau đó tìm cái nơi nghỉ ngơi, giờ thì tốt rồi, ngay cả bong người cũng không thấy đến.

Ngày thứ ba, ban ngày tôi vẫn không gặp người, lúc bóng đêm thâm trầm, tôi bắt đầu ở trong rừng rậm tìm chút thực vật cho đỡ đói, rốt cục tôi gặp được người.

Người này có chút quen thuộc, vóc dáng rất thấp, mặc một thân áo choàng, có lông mi dài cùng cái mũi to, nhìn không ra là nam hay là nữ, thật sự là càng nhìn càng quen.

Đáng tiếc đối phương không chào hỏi với tôi, liền tấn công tôi, dĩ? Con mồi của anh ta không có khả năng là tôi a? Nhìn ánh mắt anh ta một chút cũng không rời nhìn chăm chăm bằng điểm trước ngực tôi, nói như vậy anh ta muốn tùy tiện tìm người cướp bằng điểm? Đáng tiếc, tôi muốn thông qua thí nghiệm, cho nên..... Tôi nhanh chóng bay tới một quyền, ngón trở điểm cái trán đối phương, sau đó người này liền hôn mê, phòng chừng phải ngủ vài ngày đi, công kích tinh thần này là tôi từ A thức học được, đối phó tinh thần dùng tốt lắm.

Tôi lấy bài từ trên người anh ta, thật sự là may mắn, số 281, vừa vặn là con mồi của tôi, nhưng mà tôi còn không kịp may mắn, một cổ sát khí bá đạo từ xa tôi xông tới, tôi nhanh chóng xoay người, tầm mắt nhìn thấy Hisoka lấy tốc độ nhanh điên cuồng vọt tới, trên mặt đúng là thần sắc điên cuồng.

Tôi nghĩ tôi biết người này là ai, chính là vật hi sinh không hoa lệ lúc trước ở nguyên tác chết ở sát ý điên cuồng của Hisoka, xem tình huống trước mắt, tôi thay thế anh ta, trở thành mục tiêu của Hisoka, hy vọng không nên cũng thành vật hi sinh mới tốt nha, còn nhớ rõ Gon lợi dụng khi công kích Hisoka trong nháy mắt kia cướp lấy bằng điểm, hiện tại bởi vì tôi tham gia, cũng không biết cậu ta sẽ làm thế nào.

Tựa hồ bởi vì phát hiện là tôi, sát khí trên người Hisoka mang theo niệm áp khổng lồ hướng tôi xâm nhập, bắt đầu dĩ, tôi dựa vào niệm lực không tính dây trên người đánh trả, dưới tình huống song trọng niệm áp, Gon hẳn là rất khó hành động đi, a? Bây giờ tôi còn quan tâm người khác làm cái gì, tôi vội vàng thu hồi suy nghĩ dao động, chuyên tâm đối phó hắn.

Lúc Hisoka đến gần, tôi nhìn thấy giữa ngón tay hắn đã chuẩn bị tốt poker.

“Điều từ ngắn,” Tôi cụ hiện hóa vũ khí bạch lăng, có được tự tên cùng ý nghĩ, có được công năng hoặc chuyển hay cứng rắn cùng với biến ảo các loại hình dạng, “Vĩ thuật.”

Điều từ ngắn nháy mắt biến cứng rắn ngăn trở công kích đầu tiên của Hisoka, chúng tôi cách thật sự gần, Hisoka nhất kích thất bại liền thuận thế tung một cước, điều từ ngắn lại lần nữa ngăn trở, Hisoka lại công kích, vài hiệp sau, tôi chỉ tránh né, tôi nhìn Kimono trên người đã bị rất nhiều lỗ hồng, đó đều là hiểm hiểm né mà thôi, cũng không bị vết thương gì lớn, không được, cứ tiếp tục như vậy sẽ rất chịu thiệt, tôi phải chủ động công kích, poker của Hisoka mang theo sát khí bay lại đây, tôi phi thân một cước đạp là bài ở không trung, mượn lực phóng về phía trước đi, điều từ ngắn ở trong tay tôi đã muốn hóa thành kiếm, vô cùng sắc bén lướt qua trước ngực Hisoka, hắn hơi lui về phía sau một chút, tránh được chỗ yếu hại, một kiếm này chỉ phá chút da thịt, tôi không kịp đắc ý khi có thể làm Hisoka bị thương, người đã đánh tới hướng hắn, kinh nghiệm của tôi quả nhiên không đủ, đồng thời khi kiếm của tôi cắt qua hắn, ‘Keo dính bungee’ kia của hắn đã bò lên thắt lưng của tôi, tôi lại quên mất hắn là có chút khuynh hướng tự ngược, khi đánh nhau luôn sẽ mượn chính mình bị thương để đạt mục tiêu, cái này.....

Chấn! Một quyền của hắn đánh vào bụng của tôi, điều từ ngắn chắn không ngăn kịp, nhện khí huyết từ hầu trung dâng lên xuống, điều từ ngắn hóa kiếm chặt đứt thứ trên lưng tôi, khi tôi còn không kịp bứt ra thân thể, lại là một quyền, tốc độ của hắn rất nhanh, lúc này là cực rắn chắc thực đánh vào bụng, tôi cắn răng, máu tươi từ trong miệng tràn ra, đau! Trong đầu nháy mắt trống rỗng, chỉ có đau bị đánh trúng bụng lúc này đến rõ ràng vô cùng, ngay cả như vậy tôi vẫn là bản năng chém ra bạch lăng, cuốn lấy đại thụ xa xa, người cũng hướng xa khỏi hắn.

“Hắn đến đây!” Bạch Ngọc Thanh Hợp có chút lo lắng nhắc nhở.

Đã biết, tôi cố xem nhẹ bụng đau, vẫn là ngênh đón, hai bóng người bắt đầu ở không trung kịch chiến, niệm lực của tôi bị vây ở nhược thế lại lần nữa bị thương, mà điên cuồng trên mặt Hisoka chưa lui, tôi tựa hồ còn phải bồi hắn chơi một đoạn thời gian, nhưng mà thân thể đối tôi tăng trưởng linh lực không hữu hạn, mà niệm lực của tôi tự luyện đến giai đoạn nhất định sau sẽ không lại tăng cường quá, có lẽ hết thấy đều là bị thân thể này giới hạn, xem ra..... coi bỏ phong ấn, lợi dụng năng lượng một đoạn ngắn còn tồn tại thời gian kia, từ trong tay của hắn đào thoát.

“Giải phong!”

Tôi thì thảo phun ra hai chữ, linh lực chứa đựng ở trong cơ thể trong nháy mắt xâm nhập khóa tại phong ấn ở chỗ sâu trong thân thể, phong ấn phá giải, từng cái tế bào trong thân thể tựa hồ đều đang kêu gào phân liệt, mà Bạch Ngọc cùng Thanh Hợp cũng nhờ phong ấn coi bỏ mà hoàn toàn trưởng thành, sau đó ba người chúng tôi tụ tập đầy đủ cường đại linh áp trong nháy mắt bao phủ cả tòa đảo Zevil, sinh vật trên đảo kinh bay loạn nhảy, mà mọi người ở trên đảo vì xảy ra dị biến cũng đều ngừng lại, mặt nghi hoặc, là ai?

Trong một mảnh hào quang màu trắng bao phủ, cơ thể của tôi rốt cục tràn ngập năng lượng, mà Hisoka đang điên cuồng lúc này cũng ngừng lại, ánh mắt hưng phấn như trước, nhưng lý trí cũng đã khôi phục

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lớn lên

“Quả táo nhỏ còn dấu một tay a.....#9824;”

“Nếu có thể, tôi cũng muốn đâu.” Cho nên kính nhờ anh không cần hưng phấn nhìn tôi như vậy, tôi không giấu một tay, tôi cũng không thích đánh nhau, vì rất sợ đau.

Tôi liếc bảng điểm từ đầu đến cuối vẫn luôn được đeo ở trước ngực hắn, Gon định muốn bảng điểm a, đáng tiếc ngay từ đầu đã bị tôi quấy rầy kế hoạch của cậu ta, hiện tại cậu ta còn bị tôi phân phó Thanh Hợp đi áp chế ở một bên, đứa trẻ này lúc thấy tôi bị thương đã muốn lao tới, cậu ta còn chưa đủ cường đâu, tôi không thể xác định dưới tình trạng này Hisoka có giết cậu ta hay không nha.

“Mục tiêu của Tuế Tuế -chan là thứ này sao?.....◆” Hisoka chỉ vào bảng điểm trước ngực, có chút thị huyết liếm liếm môi, “Vậy thì..... đánh một hồi nữa đi #9827;”

“Không đánh.” Tôi lắc đầu, thân thể lại nhanh chóng bay lên không hướng Hisoka bay đến, tốc độ so với vừa nãy nhanh hơn.

“Nói chuyện không giữ lời a.....◆” Hisoka hí lên, cẩn thận phòng bị, sẽ xảy ra chuyện gì đây? Hắn có chút chờ mong.

“Bạch Ngọc, giao cho cậu.” Trong nháy mắt đến gần, thân hình của tôi lập tức thấp xuống, Bạch Ngọc đột nhiên hiện hình tung ra phong nhận chặn công kích của Hisoka, về phần tôi, thừa dịp chiến lược đánh bất ngờ này làm Hisoka nửa giây thất thần, tôi đánh cắp bảng điểm trước ngực hắn, sau đó lập tức chạy xa.

Năng lượng này quả nhiên đến rất ngắn ngủi, còn không chờ tôi tìm được chỗ dừng lại, tôi đã từ không trung thẳng tắp rơi xuống, cái này cũng tốt, ít nhất cũng không cần dùng khẩu khí mệnh lệnh bảo tên siêu yêu chiến đấu Bạch Ngọc này trở lại, bởi vì cậu ta đã kịp đỡ lấy tôi.

“Cho nên tôi mới nói là không đánh,” Tôi nói khẽ với Hisoka đuổi tới nơi lại dừng lại, “Về phần bảng điểm, tôi muốn cầm đi.”

Tôi dùng linh lực còn sót lại duy trì Bạch Ngọc thực thể hóa, để cậu ta trong hình người thường không sai biệt lắm mang theo tôi tìm một chỗ tránh né, đương nhiên, tôi cũng không quên còn có Gon, hiện tại tôi đã không có bao nhiêu linh lực dư thừa để có thể thông tri cho Alluka, Gon cũng có thể bảo vệ ta một chút, nhưng mà thân thể này từ bộ dạng 6 tuổi lập tức trưởng thành đến 18 tuổi, sẽ không có vấn đề gì chứ? Tôi không rõ ràng lắm, nhưng quá trình này có thể sẽ phải chịu khổ đi, có lẽ chỉ có một mình Gon vẫn chưa đủ.

Tôi nghĩ đến cái di động bị tôi xem nhẹ đã lâu, trước cuộc thi tôi có xem mấy báo chí về chuyện mang thai sau giờ ngọc trà phường, lúc ấy vì bức mình cái tên chồng trong bài báo mà gần bị hết pin, hiện tại..... chỉ mong còn có thể sử dụng a.

Chạy đi không xa, linh lực của tôi liên biến mất hầu như không còn, Bạch Ngọc Thanh Hợp đương nhiên cũng mất đi liên hệ với tôi, cuối cùng vẫn là Gon cống tôi tìm chỗ bí ẩn nghỉ ngơi, tôi tìm điện thoại bảo Gon gọi cho Alluka, lúc này tôi đã cả người vô lực tựa vào một bên, thân mình bắt đầu run run.

“Chị, chị bị sốt,” tiếng của Gon tràn đầy lo lắng, “Giá mà tìm được Leorio.”

“Không cần đâu, cơ thể của tôi cần lớn lên, thế này là phản ứng tất nhiên,” tôi sắp không còn khí lực nữa, thừa dịp hiện tại nói hết chính sự đi, “Thứ này cho em.”

Tôi mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay là bảng điểm của Hisoka.

“Đây là của chị, em không nên lấy.” Gon cự tuyệt rất rõ ràng.

“Nếu không phải là chị xuất hiện ở đó, thì em đã không mất thời cơ săn bảng điểm, sao em có thể mất trương bảng điểm này đâu?” Tôi khuyên.

“Nhưng đây là chị lấy được, em không thể.” Cậu ta vẫn cự tuyệt, tựa hồ vẫn muốn tự mình lấy.

“Vậy em tính làm sao bây giờ? Hiện tại em hoàn toàn không phải đối thủ của Hisoka,” con của Ging sao lại quật cường như vậy? “Em sẽ đi tìm những người khác sao?” Nếu là cậu ta muốn thế, thì lúc trước đã không cố chấp muốn săn bảng điểm của Hisoka dù biết rõ lực lượng chênh lệch cách xa.

“Em...không biết,” Không có đáp án, Gon vô lực trả lời, “Nhưng hẳn là sẽ có biện pháp.” một câu này lại trung khí mười phần.

“Như vậy, chị sẽ nói cho em biết giải quyết biện pháp” Tôi đề nghị, điểm cố chấp này của Gon quả thật khiến tôi không thích, nhưng nguyên tắc thì vẫn phải tiếp tục không phải sao? Dù sao cũng phải làm cho cậu ta thông qua cuộc thi này nha, “Bảng điểm này chị tạm thời cho em mượn, theo chị được biết, sau khi cuộc thi kết thúc Hisoka sẽ đến đầu trường thiên không một thời gian, ở đó em có thể khiêu chiến hắn a, chỉ cần em có thể đánh trúng ngực hắn một quyền, vậy là chứng minh em có tư cách có được trương bảng điểm này, em cũng có thể đi nói với Hisoka như vậy nha.” Nguyên bản muốn đưa nhóc này đem trả bảng điểm cho Hisoka, rồi nói với Hisoka là hắn là con mồi của cậu ta, nhưng thế này không phải là tuyên chiến tới của sao, ngấm lại vẫn là đề nghị luôn thế này.

“.....” Gon không nói gì, tựa hồ vẫn có khúc mắc.

“Thăng thân là ưu điểm của em nha, nhưng cố chấp thì cũng không phải luôn tốt đâu.”

Vết thương cũ trên người vì té bào cấp tốc sinh trưởng phân liệt này thống khổ đã hiển hiện ra, tôi bất giác khiến giọng điệu hơi nặng, đầu óc còn không mang nổi mình óc, mặc kệ cậu ta.

“Vậy..... tùy em.” Nói xong tôi đã thống khổ cuộn mình trên mặt đất, mồ hôi lạnh từ toàn thân toát ra, không bao lâu sau liền hân thấp chỉnh kiện Kimono, tôi bắt đầu cầu nguyện sớm té xỉu đi, tôi không thích nhận thống khổ như vậy, rốt cục ông trời đồng ý thỉnh cầu của tôi, ý thức của tôi bắt đầu tan rã, trong mộng lung tựa hồ thấy bóng tóc hồng xuất hiện, Alluka đã tới, có cô ấy ở là tốt rồi.

.....

Tựa hồ ngủ rất lâu, toàn thân như là bị lột xác vậy, mệt mỏi đến cực điểm, ngay cả khí lực nhấc ngón tay tôi cũng không có, giờ thì tốt rồi, thành cái ‘toàn thân’.

“All-chan?” Tôi cúi đầu gọi, tiếng của tôi..... không phải là đồng âm non nớt, tuy rằng mang theo một chút khàn khàn, nhưng tôi xác định tôi đã trưởng thành.

“Tớ đây tớ đây,” Đợi hồi lâu, Alluka thấy Thiên Tuế rốt cục đã tỉnh, liền vui vẻ không thôi, mấy ngày nay cô ấy hôn mê, cô đều mỗi ngày ở bên cạnh, Gon cũng vậy, hại cô đến bây giờ đều còn chưa kiểm đủ điểm, nếu kính nhờ anh trai thì cho dù là người nhà cũng phải trả tiền a, giờ đổi cái phương pháp gọi hắn đến, nói không chừng còn có thể kiểm tiền a.

“Ngủ ba ngày, giờ là ngày cuối của cuộc thi a.” Alluka nói ra tình huống trước mắt.

Cư nhiên lâu như vậy, khó trách không thấy thoải mái, may mắn là ngất đi, nhưng hiện tại thật đúng là như phế nhân vậy, muốn khôi phục sức khỏe chỉ sợ cũng phải đợi khoảng hai ngày.

“Gon đâu?” Tôi hỏi.

“Ở bên ngoài,” Alluka đột nhiên đề thấp tiếng hỏi tôi, “Cậu mắng cậu ta ? Nhìn cậu ta ỉu xiu.”

“Chỉ là nói một chút lời nói thật.” Tôi đâu có mắng cậu ta a.

“Chị.” Bị điểm danh, Gon mới tiến vào, vẫn ỉu xiu.

“Nghĩ thông suốt sao?” Tôi vừa thấy cậu ta như vậy, nghĩ là cậu ta vẫn không nghĩ thông suốt, trong lòng có chút tức giận, nhưng đây là quyền của cậu ta, tôi làm thế nào được.

“Vâng.” Gon gật đầu.

“Vậy cậu ỉu xiu cái gì?” Alluka trực tiếp hỏi.

“Chị không sao chứ ?” Gon hỏi, trong giọng nói tựa hồ còn có chút tự trách.

Tự trách? Chẳng lẽ cậu ta nghĩ là cậu ta đã chọc tôi tức giận, sau đó tôi mới biến thành như bây giờ, nhóc này thật sự nghĩ thế?!

“Không sao, em không thấy chị trưởng thành sao? Đây là phản ứng bình thường.”

“Chị không sao là tốt rồi.” Cuối cùng là hồi phục bộ dáng bình thường.

“Gon,” Tôi đột nhiên gọi cậu ta “Chị là chị đúng hay không?”

“Là.” Gon trả lời, cảm thấy chị Thiên Tuế cười đến ôn hòa trước mặt này tựa hồ đang đánh chủ ý gì đó.

“Lời chị nói có phải là nên nghe hay không?”

“..... Đúng.” Chân chờ một chút nhưng vẫn trả lời.

“Vậy thì.....” Tôi mỉm cười, nói ra chuyện mà trước lúc hôn mê tôi muốn làm lại không làm được, “Giờ tay lên, tự đánh đầu mình một cái.”

“A?” Ngốc luôn.

“Thằng nhóc ngốc này!” Alluka tiến lên gõ đầu hắn một cái, “Về sau phải thông minh lên chút đi! Không nên chọc người khác tức giận.”

“Tốt lắm, có All-chan ở là được rồi, Gon đi xem Kura-chan bọn họ đi, có thể bọn họ cần giúp a.” Tôi đề nghị, Kura-chan bọn họ hẳn là còn đang tìm con mồ của Leorio đi.

“Vâng.”

Alluka mặt mang mỉm cười đưa Gon đi, thuận tiện đánh cái điện thoại.

“Địa chỉ, năm trăm ngàn.”

Hồng nương làm như vậy, thật sự là thích a!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] *Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thông suốt

“Ill-chan?!”

Ngẩn ngừ kinh ngạc sau, tôi liền cười, tôi biết là tên Alluka kia đi ra ngoài lâu như vậy chắc chắn là không làm chuyện tốt gì, nhưng nếu cô ấy gọi Illumi đến, vậy tôi có nên thuận theo cô ấy mong muốn là cùng anh ta bồi dưỡng chút cảm tình?

“Sao lại thế này?” Anh cảm giác được cô lực lượng cường đại kia, rất quen thuộc, rất giống lực lượng mà cô thả ra rồi bị té xỉu lúc lần đầu gặp, chỉ là không có đau thương, nhưng mà lực lượng này biến mất nhanh chóng, hoàn toàn không kịp tìm ngọn nguồn, trực giác nói cho anh là có liên quan đến Hisoka, dù sao Hisoka đã rời đi không bao lâu.

Khi thanh âm trầm thấp dễ nghe của Illumi vang lên, tôi lại có một loại cảm giác đã lâu, lúc này cảm giác ảm áp trong lòng chậm rãi tràn ra này gọi là hạnh phúc đi? Đến tận cùng là lúc nào tôi đã để anh vào trong lòng? Rõ ràng thời gian ở chung cùng anh rất ngắn không phải sao? Illumi thuộc tuýp người yên lặng, không giống Kuroro luôn gây cho tôi áp lực, không giống Hisoka coi tôi là quả thực luôn khát vọng chiến đấu gây áp lực cho tôi, Illumi tựa như không khí vậy, vậy mà không ngờ tôi lại quen có anh ở cạnh, quen với chuyện anh luôn luôn lặng yên không một tiếng động, quen với im lặng hài hòa khi cùng anh ở chung, có lẽ..... không rời đi anh được đâu.

“Đã lâu không thấy.” Muốn nói cuối cùng nhưng lại hóa thành này lạc đề một câu, tôi giả vờ suy nghĩ yếu đuối đứng lên, đáng tiếc lực bất tòng tâm, nhưng cuối cùng tôi còn là bị unction vào cái kia ôm ấp, tôi chậm rãi thân thủ hoàn trả anh thất lung, cảm giác được anh hơi hơi chấn động, này vẫn là tôi lần đầu tiên như vậy dựa vào anh đâu.

“Em trưởng thành rồi.” Tôi cúi đầu khẽ, bỗng nhiên cảm thấy lớn lên rất tốt a, tôi có thể ôm lấy anh.....

“Đau!”

Ai nha! Đang muốn đứng lên cho anh nhìn rõ bộ dáng tôi lớn lên, lại quên mất trên người còn có vết thương do poker của Hisoka lưu lại, vì trên người tôi là quần áo của Alluka, hơi ngắn chút cũng hơi hở, rất nhiều da thịt bị lộ ra, miệng vết thương đỏ tươi trên làn da hết sức rõ ràng, rất hoài niệm Kimono của tôi a, quần áo như vậy sẽ che lại được hết các miệng vết thương.

“Gặp phải Hisoka.” Illumi giúp tôi ngồi xuống, lấy ra một lọ thuốc không biết từ đâu bắt đầu bôi thuốc giúp tôi, tôi ngoan ngoãn phối hợp, nhưng mà đau đớn mang đến khi thuốc bôi lên miệng vết thương vẫn làm tôi bất tự giác rụt lại, là tôi quá nhạy cảm sao? Không hiểu sao lại cứ cảm thấy không khí có

chút trầm trọng a.

“Ừ, đại khái là hắn bị quả thực kích thích dục vọng giết người đi, lại không đúng dịp là em lại đánh bất tỉnh mục tiêu mà nguyên bản muốn giết hắn, kết quả liền biến thành em và hắn đánh nhau.” Tôi bắt đầu giải thích, nói đến đoạn sau, giọng điệu lại có chút oán giận làm nũng, “Anh biết là em không thích đánh nhau mà, không đủ kinh nghiệm chiến đấu, đánh đứng đắn với người có thực lực cường hơn em như vậy vẫn là lần đầu tiên, không bị đánh tàn phế thì là.....”

“Đau! Đau! Đau!” Tôi kinh hô, hiện tại Illumi đang bôi thuốc vào bụng của tôi, nơi bị Hisoka đánh hai quyền, không cần xem, tôi cũng biết nơi đó xác định là bị tụ máu, nhưng chỗ này không cần bôi thuốc cũng sẽ tốt, chỉ là chậm chút mà thôi, nhưng Illumi là đang trả đũa tôi đánh nhau với người khác sao? Nếu không thì sao bôi nặng như vậy a.

“Bôi một chút vẫn tốt hơn.” Illumi không để ý tới tôi kinh hô, nhưng mà độ mạnh yếu so với vừa rồi nhẹ hơn, nhưng vẫn là rất đau a, kiếp trước tôi đâu sợ đau như vậy, dù là khi phát bệnh thống khổ hay là thống khổ sau khi giải phẫu được hiệu lui, tôi đều tự mình chịu đựng, lẳng lặng, không ồn không nháo, là cái đứa nhỏ rất ngoan a, tôi nhìn Illumi vẫn đang bôi thuốc giúp tôi, động tác của anh có chút ngốc, anh hẳn là không thường làm chuyện này với ai đi, nhưng bộ dáng của anh rất chuyên chú, đột nhiên ta lại rất muốn khóc.

Thì ra là bởi vì luôn chỉ một mình, cho nên tôi mới cố kiên cường.

Thì ra có một người ở bên cạnh mình, tôi liền đánh mất đi kiên cường.

Thì ra có thể ý lại một người lại hạnh phúc như thế.

Thì ra tình yêu cũng có thể đơn giản như vậy, thích cũng có thể bình thản như vậy.

Tôi lấy nắm lấy tay anh, bàn tay mảnh khảnh của tôi nằm lòng bàn tay anh, có thể cảm giác được vết sần nơi đó, một ít vết thương rất nhỏ cùng với độ ấm áp của anh, hết thấy đều rất tự nhiên, giống như chúng tôi đã là vợ chồng già 80 vậy, không khí bình thản ấm áp vây quanh chúng tôi.

“Ill-chan, anh tới khảo Hunter làm gì?” Tôi đương nhiên biết là anh tới làm gì, hỏi như vậy là bởi vì tôi có ý này.

“Có nhiệm vụ cần giấy phép Hunter.” Illumi ngẩng đầu nhìn ta.

“A, vậy sao, em có thể đi cùng anh không?” Đột nhiên rất muốn cùng anh ở chung một thời gian.

“..... Anh đi giết người.” Illumi chần chờ một chút rồi nói.

“Em biết, nhưng mà em rất muốn đi.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm, “Cam đoan sẽ không quấy rầy công tác của anh.”

“Được.”

“Còn nữa” Tôi lấy cái hộp nhỏ tinh xảo vẫn luôn để trong Kimono, “Thứ này cho anh.”

Illumi tiếp nhận, mở ra nghiên cứu một chút, sau đó ánh mắt như trên châu đen lại nhìn ta.

“Đây là phù truyền âm, có thể liên hệ đến em,” Tôi nói cho anh phương pháp sử dụng, lại nghĩ đến chuyện vừa rồi, chu miệng nói, “Lần sau không nên lại bị All-chan lợi dụng a.”

“Được.”

A? Áo giáp sao? Tôi tựa hồ nghe thấy trong tiếng của Illumi có ý cười a, lúc ngẩng đầu nhìn lại vẫn thấy mặt anh không chút thay đổi, có chút thất vọng a, nhưng Illumi tươi cười còn đáng giá hơn Mona Lisa mỉm cười, không thể tùy tiện là có thể nhìn thấy a.

“Đúng rồi, Ill-chan muốn dẫn Lualua trở về phải không?” Tôi bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề trọng yếu, Illumi vẫn sẽ chọn phương thức kia sao?

“Mệnh lệnh của cha.” Illumi không thấy kỳ quái chuyện Thiên Tuế sẽ hỏi anh chuyện này, cô luôn quan tâm Killua, tuy rằng..... tuy rằng không quá muốn thừa nhận, nhưng quả thật chuyện này làm anh có chút ghen tị.

“Phải trở về sao, em tới khuyên cậu ấy trở về có thể chứ?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, “Hiện tại Lualua tựa hồ có bạn bè, em nghĩ nếu Ill-chan tới dẫn cậu ấy trở về, có thể sẽ hung hăng đá kích cậu ấy một phen, em không hy vọng như vậy.” Tôi không hy vọng Illumi sắm vai cái tên xấu xa này đâu.

“Vi cái gì?”

A? Cái gì là cái gì?

“Vi cái gì quan tâm Killua như vậy?” Illumi hỏi ra nghi vấn đáy lòng.

“Cái này.....” Tôi cúi đầu suy tư một chút, “Lualua rất đáng yêu, bất giác liền coi cậu ấy là em trai, rất muốn chiều đứa trẻ này.”

“Vi sao Ill-chan lại hỏi như vậy?” Tôi có chút kỳ quái, anh không giống như người hay quan tâm mấy chuyện đó.

“Không sao,” Illumi tránh đi vấn đề của tôi “Thân thể của em khi nào thì khôi phục?”

“Không rõ lắm, hiện tại trong thân thể hoàn toàn không có năng lượng, có thể mất vài ngày.”

Một ngày đi qua, tôi mới nhớ tới Illumi không trả lời tôi chuyện khuyên Killua trở về, có lẽ..... hẳn là anh có ý nghĩ của chính mình đi, nên tôi không cần lo nữa? Có lẽ làm Killua nếm chút khổ sở cũng không sao, sẽ giúp tâm lý trưởng thành.

Phần cuộc thi thứ bốn dưới tiếng chuông khuếch đại âm thanh vang vọng toàn bộ rừng rậm rốt cục đã xong, những người còn sống ở rừng rậm nghe theo chỉ thị đi tới bờ biển, tôi dưới ánh mắt tò mò hoặc kinh ngạc hoặc quý dị của mọi người lại lần nữa đi lên tàu bay của hiệp hội Hunter kia.

Phần cuộc thi này, những người đủ tư cách là mười một người.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phần thi cuối cùng

Hiện tại tiến hành phỏng vấn làm cho một đám thí sinh thiếu chút nữa người ngã ngựa đổ, sau Alluka, tôi bị gọi đi vào, vừa vào cửa liền bị hồ ly hội trưởng đánh giá từ đầu đến chân khiến một thân tôi nổi da gà.

“Truyền thuyết, mắt băng lam của tộc Laress hẳn là có đặc biệt năng lực đi?” ánh mắt của tôi bởi vì tạm thời linh lực hao hết mà hoàn toàn không có năng lực, cho nên tôi cũng không cần giả bộ làm người mù.

“Phải, hiện tại tôi chỉ là người thường.” Cho nên tôi cũng không nhìn thấy cái gì, còn nữa hội trưởng đại nhân, nụ cười của ông thật sự là..... Ừ, dụng tâm kín đáo.

“À” Netero sờ sờ râu, rồi cười nói, “Vây vì sao cô muốn làm Hunter?” Không nói chuyện tào lao nữa, tiến vào phỏng vấn chính đề.

“Có thể hưởng thụ rất nhiều quyền lợi nha.” Tôi nói rất đương nhiên, ai cũng nhìn trúng chức nghiệp phiêu lưu cao này, tuy rằng tôi cũng không muốn nó trở thành một nghề nghiệp, chỉ muốn lấy giấy phép để hưởng thụ ưu đãi mà thôi.

“..... Thì ra là thế,” Netero từ chối cho ý kiến, sau đó lại để lên bàn một loạt ảnh chụp, “Như vậy, trừ cô ra thì người mà cô để ý nhất là ai?”

“À..... Hẳn là Hisoka đi, bởi vì vừa giao thủ với hắn xong.” Tôi rất để ý có bị đầu với hắn nữa không, tôi không thích bị thương.

“Vây thì một vấn đề cuối cùng, trong những người này, người mà cô không nghĩ giao thủ là ai?”

“Có thể chọn nhiều người sao?” Tôi hỏi.

“Có thể.”

“Từ bỏ Bodoro cùng Pokkle ra, những người khác tôi đều không muốn đánh.” Quả hồng đương nhiên phải chọn nhuyển mới niết được, nhưng hiện tại tình huống thân thể tôi phỏng chừng hai cái quả hồng nhuyển này không niết nổi đâu.

“A..... Tôi đã biết.”

Sau khi phỏng vấn xong mọi người, chúng tôi có thời gian ba ngày nghỉ ngơi, trong ba ngày này, tôi cũng gia tăng thời gian khôi phục linh lực của tôi lần nữa, vừa vận tốt, thời gian ba ngày, năng lực khôi phục xong, mà chuyện ngoài dự kiến là mấy năm qua này, niệm lực mà tôi vẫn đang tu luyện vốn không tăng trưởng quá giờ lại đột nhiên tăng mạnh, xem ra không phải không tăng trưởng, chỉ là ẩn tàng mà thôi. Với cả từ lúc linh lực của tôi khôi phục thì ‘Từ vong chi mất’ cũng khôi phục theo, nhưng tôi cũng không cần bận tâm nữa, linh lực của tôi đã đủ dùng để áp chế năng lực này.

Cuộc thi cuối cùng bắt đầu, biểu đồ phân tổ cũng đã được treo lên đại sảnh, tôi cùng Alluka đều ở tổ Gon bọn họ, đại thể trình tự trận đấu vẫn không thay đổi, như trước Gon là đứa nhỏ có tiềm lực nhất, nhưng mà trận đấu biến thành cậu ta đấu với Alluka, sau đó là tôi đánh với Alluka, sau đó hết thấy cũng không thay đổi.

Hiệp thứ nhất, Gon vs Alluka

“Không nghĩ tôi là đánh với Alluka đâu, vậy thì thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.” Gon mang theo tràn đầy ý chí chiến đấu hướng về phía Alluka ‘Tuyên chiến’, cậu ta luôn là đứa nhỏ gặp được tình huống gì cũng sẽ không lùi bước.

“Không cần chỉ giáo,” Alluka vội vàng xua tay, cô mới không muốn đánh với Gon đâu, rõ ràng cậu ta đánh không lại cô, khẳng định sẽ không nhận thua, cho nên một vấn đề này vẫn nên do cô chủ động chút, “Tôi nhận thua.”

“Vi cái gì?”

Ầm! Vừa nghe lời này, dây thần kinh trong óc Alluka thiếu chút nữa là đứt mất, cô đã chủ động nhận thua rồi mà, đứa trẻ này còn mặt mũi hỏi cô vì cái gì, A..... Quên đi, không cần cân não đi biện luận cái gì.

Nhấc tay.

“Trọng tài, tôi nhận thua, phiền toái tiến hành trận đấu tiếp theo đi.”

“Nhưng mà... Alluka.....” tiếng thắng thán của Gon lại vang lên lần nữa.

Ầm! Dây thần kinh rốt cục bị cắt đứt, vì thế trong ánh mắt, mọi người Alluka chỉ còn tàn ảnh, lập tức liền đứng ở trước mặt Gon, sau đó một tay bóp ở cằm cậu ta, tay kia thì vỗ, sau đó..... Gon ngã xuống.

“Tốt lắm, có thể tiếp tục trận đấu tiếp theo.” Alluka vỗ vỗ hai tay, sớm biết thế thì lúc vừa bắt đầu đã dùng loại phương pháp này rồi, hiện tại cũng sẽ không lãng phí nhiều thời gian thế này.

“A, xem tình huống này thì hẳn là sẽ hôn mê một ngày đi, cậu cho cậu ta ăn cái gì?” một câu của tôi giảm đi không khí ở đây, dù sao bởi vì Gon đột nhiên ngã xuống khiến rất nhiều người đang hoang mang.

“Thuốc mê.” Alluka cười tủm tỉm bỏ lại cái chai trong tay, đó là thứ cô đặc chế a, hoàn toàn là trạng thái dịch.

Về phần Gon, cậu ta được Leorio bế đi xuống.

Hiệp thứ hai, Kurapika vs Hisoka

Sau khi Hisoka cười rồi thì thăm với Kurapika, Hisoka liền nhận thua, Hisoka hẳn là nói về chuyện có liên quan với bang Ryodan đi, nhìn trong mắt Kurapika hiện lên một tia giãy dụa, cuối cùng vẫn cam chịu kết quả này, cậu ta vẫn muốn báo thù, Alluka sẽ làm sao?

Hiệp thứ ba, tôi vs Alluka

“Quy tắc cũ?” Tôi hỏi, tôi và cậu ấy là không có khả năng đánh nhau, chúng tôi đều là người theo chủ nghĩa hòa bình.

“OK,” Alluka vui vẻ đáp ứng.

Vì thế trong ánh mắt mọi người, hai cô gái bay nhanh ra quyền.

“đá!”

“kéo!”

“A, lại thua rồi.” Tôi hoàn toàn không nhìn mọi người mặt đen, nói tôi thua rồi xuống, dù sao người ta lại không quy định phương thức đánh nhau không phải sao? Như vậy thắng kiểu nào cũng ok, giờ thì trực tiếp đánh thắng Pokkle hay là chống lại Illumi a? Ủ..... Vẫn là đánh thắng Pokkle đi, mặc kệ chuyện Illumi vs Killua đi.

“Tốt lắm, tớ phải đi đây, kính nhờ cậu một chuyện nhé?” Alluka đột nhiên cũng học Hisoka thì thăm với tôi, mọi người lại lần nữa vron dài cái lỗ tai.

“A?” Tôi kinh ngạc, thì ra Alluka bị Netero làm nhiệm vụ a, tựa hồ là trong hiệp nghị với hiệp hội Hunter a, nhưng lại là phần công tác mà cậu ấy không thích nhất, nhưng mà vì cái gì lại phò thác Kurapika cho tôi a, cậu ta có chỗ nào cần tôi chiếu cố sao? Hơn nữa thoát nhìn cậu ta sẽ nghe tôi sao?

“Hết thầy chờ tớ trở lại rồi nói sau, trong khoảng thời gian này kính nhờ cậu a.” Alluka có chút lo lắng nhìn thoáng qua Kurapika, cô nghĩ thấy ở trên người cậu ta một loại mùi, rất quen thuộc, nhất thời nghĩ không ra, nhưng lại có dự cảm không hề tốt.

“Được rồi.” Tôi gật đầu, dù sao cuộc thi xong rồi tôi muốn cùng Illumi cùng đi làm nhiệm vụ, về phần Kurapika, tạm thời phóng vào trong cửa hàng bên kia đi, cái đứa nhỏ kia khi Edwin sinh ra đứa trẻ, Kurapika có thể giúp họ chăm sóc đứa trẻ a.

Sau đó Alluka rời đi.

Hiệp thứ bốn, tôi vs Hanzo

Hanzo vừa lên sân liền nói rất nhiều với trọng tài, sau đó mới bắt đầu nghiêm trang nhìn tôi, hơi thở trầm tĩnh, lập tức thay đổi khí thế.

Dù sao anh ta cũng đủ tư cách, vậy thì tôi liền nhận thua đi.

“Tôi.....” Thịnh linh điện thoại kêu làm cho tôi nuốt vào lời nói “Xin chờ chút.”

“Chuyện gì?” A Thứ ở nhà liên hệ với tôi, tôi có chút kinh ngạc hỏi.

Nghe A Thức nói, thần sắc của tôi dần dần trầm trọng lên, không khí chung quanh tôi bắt đầu phát ra khí thể ngưng trệ, tại sao có thể như vậy? Tôi lâm vào trạng thái thất thần.

Mà Hanzo vẫn bị vây trạng thái chuẩn bị chiến đấu hiển nhiên bị linh lực mà tôi phát ra kích thích phải, cho là tôi bắt đầu công kích, hoàn toàn đã quên ba chữ tôi vừa nói ‘Xin chờ chút’ này, chủy thủ vẫn bị giấu ở trên cánh tay anh ta công kích hướng tôi đâm tới.

“Không nên đánh lên.” Chủy thủ cách tôi trên trán 1 li thước ngừng lại, điệu tử ngấn của tôi chia làm ba đoạn chĩa vào trán Hanzo, bụng cùng với đùi, cạnh sắc bén đã cắt qua da anh ta, ần ần như sắp đâm vào sâu hơn, thân thể theo bản năng phản ứng cũng không cần ý thức của tôi duy trì, điểm này là rèn luyện đi ra từ vài năm trong rừng rậm ma thú kia, động vật nơi đó giáo hoạt rất thích đánh lên, đối với tôi – luôn thích ngăn người thất thần không hay phòng bị – là rèn luyện tốt lắm.

“Tôi nhận thua.” Hiển nhiên Hanzo cho rằng thực lực của mình còn chưa đủ cấp bậc bằng cô gái trước mắt này, hơn nữa giọng điệu của cô đã có khí thể bức người, anh ta chắc chắn sẽ thua.

Tiếng của anh ta giống như từ nơi rất xa truyền đến, giờ khắc này tôi mới lấy lại tinh thần, nước mắt lại từ trong mắt chảy xuống.

“Này! Cô khóc cái gì?! Cô thắng rồi mà!” Hanzo thiếu chút nữa phát điên, là hấn thua a, sao lại khóc a, cứ như là hấn bắt nạt cô vậy.

“Il-chan!” Hoàn toàn bỏ qua Hanzo, tôi bỏ nhào vào trong lòng Illumi, hiện tại anh vẫn là một thân giả dạng cái đinh kia, cử động của tôi hiển nhiên làm không ít người sợ hãi, mà Killua nghe được tôi xưng hô liền cả người cứng đờ, anh trai?!

Lần đầu tiên tôi ôm chặt lấy Illumi như thế, nhưng lý do lại là.

Bọn họ đã chết?!

“Đã chết. Edwin đã chết. Serge cũng đã chết.” Tôi thấp giọng thì thào.

A thức mang đến tin tức là Serge cùng Edwin vừa sinh sản xong lại bị người giết, về phần song bào thai mà bọn họ mới ra sinh cũng bị chúng mang đi, Edwin là nhân viên công tác đầu tiên trong cửa hàng của tôi, là người rất ôn nhu sẵn sàng, cho tới nay luôn coi tôi là em gái chiều chuộng, mà Serge là Hunter mỹ thực, một Hunter không quá lợi hại, lúc trước mục đích đến cửa hàng là hưởng thụ bánh ngọt của cửa hàng, sau đó yêu Edwin, vì thế hai người phụ xướng phụ tùy vẫn luôn giúp tôi quản lý cửa hàng nhỏ kia, cũng luôn cười gọi tôi là ‘bà chủ nhỏ’, bọn họ khiến tôi thể nghiệm được rằng ở trong cuộc sống này cũng có thể có thứ bình thường, nhưng hiện tại bọn họ đã chết, đứa bé lại bị cướp đi, hơn nữa kẻ mang bọn họ đi tự xưng là đến từ Meteorcity, ai tới nói cho tôi biết đây là chuyện gì?

Illumi luôn luôn ở một bên lặng lẽ ôm ta, không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi bình phục một chút cảm xúc, từ trong lòng anh đi ra.

“Em không thể đi cùng anh rồi.” Nguyên bản kế hoạch sau cuộc thi đồng hành với anh lại bị phá sản, thật đúng là cảm không nổi kế hoạch biến hóa a “Meteorcity ở đâu?”

Meteorcity?! ba chữ này trong tai người chưa từng nghe qua hẳn là chỉ cảm thấy đó chỉ là cái tên kỳ quái không biết đi, mà những người ở đây có hiểu biết hoặc nhiều hoặc ít về nó, hiểu được ba chữ này che giấu hàm nghĩa rất lớn, nơi này. là khu cấm

“Sao vậy?” Illumi hơi hơi nhíu mày, sao cô lại có liên quan đến cái nơi kia?

“Có người giết vợ chồng nhân viên cửa hàng của em, đứa bé bọn họ mới ra sinh cũng là con nuôi của em và Alluka bị mang đi, chỉ lưu lại mấy chữ là.” Tôi nhìn mắt Illumi, gần từng chữ, “Em — đi — đôi — người.”

Hai đứa bé kia tôi nhất định phải mang về, tôi kỳ quái người đàn ông tên Morris là ai? Có gì liên quan với tôi? Kẻ xuất thân từ Meteorcity mà tôi biết chỉ có bang Ryodan những người đó, cả. Hisoka? Tựa hồ có thể hẳn cũng từ nơi đó đi ra, nhưng tôi hoàn toàn không có hiềm nghi về Hisoka, hiện tại hẳn vẫn ở trong cái đại sảnh mà, về phần bang Ryodan, nói thực ra tôi có hoài nghi trong nháy mắt, nhưng nhất tưởng đến bang Ryodan bọn họ đều là trắng trợn làm chuyện xấu, sao lại có thể bày mưu đặt kế người khác đi tìm tôi phiền toái? Cho nên cũng phủ quyết, vậy thì đến tốt cùng là nguyên nhân gì? Tôi có cái gì đáng giá làm cho một kẻ thân ở Meteorcity muốn cướp lấy?

“Tuế Tuế -chan muốn đi nơi đó sao?~~~~~#9827;” tiếng của Hisoka vang lên, đánh vỡ không khí trầm mặc, trẻ con sao, loại sinh mệnh yếu ớt này có thể sống sót ở cái nơi kia sao?

“Tôi, phải đi.” sao lại có thể muốn đi chứ? Một nơi như vậy, tuân lệnh hắc ám rất mệt mỏi.

“Ha ha ha ha ~~~~~#9824;” Trong tiếng cười, poker đã muốn nghênh diện bay đến.

Là nơi đó sao? Tôi nhìn bài poker, mặt trên còn có dấu vết niệm Hisoka lưu lại, nhưng mà khi nào thì hẳn tốt tâm như vậy? Hay là hẳn muốn nhìn một chút xem tôi có còn sống không sau khi tới Meteorcity bị người uy hiếp? Ừ. Tôi nghĩ có khả năng đó rất lớn.

Ai, mặc kệ, hiện tại trọng yếu nhất là nhanh đi mới đúng, nhưng mà sẽ rất thảm sao? Tôi nghĩ có chút không xác định, tôi không biết thực lực của đối phương, mục đích, thậm chí căn bản không biết hẳn trông như thế nào, có lẽ sẽ rất khó đâu, có lẽ. sẽ phải vận dụng đến cái lực lượng kia cũng không chừng

“Em đi trước.” Tôi gấp gấp nói lời từ biệt với Illumi, căn cứ địa điểm mà Hisoka cung cấp, vô luận ra sao thì tôi phải về nhà của tôi trước đã, xuất phát từ nơi đó sẽ gần hơn.

Mới cất bước tôi lại bị giữ chặt, nhìn thẳng vào song đồng màu đen của Illumi, thường thì tôi không dễ đọc được ánh mắt hay che giấu cảm xúc của anh, nên đây là lần đầu tôi đọc được trong mắt luôn luôn bình tĩnh của anh thấy được sự quan tâm, đúng a, không phải là đã biết anh cũng thích tôi sao?

“sẽ không bị thương.” Tôi hướng anh mỉm cười, để lại cam đoan, rồi vội vàng chạy ra đại sảnh, về phần chúng Hunter tôi mặc kệ, dù tư cách thì chắc chắn sẽ có người chuyển cho ta.

“Thiên Tuế!”

Phía sau truyền đến tiếng gọi, là Kurapika, cậu ta đuổi theo làm gì?

“Có chuyện gì?” Tôi dừng lại.

“Đưa nhỏ kia, Alluka rất dễ ý phải không.” Kurapika nói, “Tôi có thể cùng đi sao?”

Thì ra đuổi theo để hỏi chuyện này a, tuy rằng chúng tôi cũng chưa gặp qua hai cái hài tử kia, hơn nữa lúc trước chúng tôi nói muốn làm mẹ nuôi cũng chỉ là muốn vui chơi thành phần chiếm đa số, dù sao đưa nhỏ còn chưa sinh hạ ra, chúng tôi cũng vụng trộm lười nhơ nhỏ làm trách nhiệm mẹ nuôi một chút đi, nhưng mà hiện tại, Edwin cùng Serge đều đã chết, chúng tôi xem như thân nhân duy nhất của bọn trẻ, thân nhân thì làm sao có thể không thêm để ý?

Nhưng mà nơi Meteorcity này, thực lực của Kurapika như vậy đi vào có thể chứ? Hay là nói cậu ta như vậy trừ bỏ cừu hận ra vẫn là rất thiện lương tính thuần sẽ thích ứng nơi đó sao?

“Cậu không.” Nói gần đến bên miệng, tôi lại sửa lại chủ ý, “Như vậy cùng nhau đi.”

Có lẽ cũng nên làm cho cậu ta trông thấy nơi đó tàn khốc, lạnh lùng, lừa gạt, cùng với coi thường với sinh mệnh người khác, mặt cực kỳ hắc ám ở đó bị vô hạn phóng đại, cũng chỉ có thể giới như vậy mới có thể dưỡng thành tác phong của bang Ryodan như vậy, tính cách thành viên của bang như vậy đi, tuy rằng không trông cậy vào Kurapika sẽ không báo thù, nhưng hẳn là cậu ta cũng sẽ có ý nghĩ khác đi, aiz, đoán tâm, đoán tâm, thật sự là khó đầu, không nghĩ cũng thể, tóm lại, mang Kurapika theo cũng tốt, dù sao cũng có tới hai đứa bé, một tôi mình không ôm được hết.

Tôi phát tay, một đạo bạch quang hiện lên, bóng dáng chúng tôi biến mất tại chỗ, về linh lực Truyền Tống Trận này, tôi chỉ thiết kế ở cửa hang và nhà gỗ rừng rậm Bototo lý, cho nên dù ở đâu tôi đều có thể truyền tống về hai nơi cố định này, chỉ có thể là hai nơi này.

Vội vàng trở lại căn nhà nhỏ, tôi bảo Kurapika chờ ở dưới lầu, tự mình chạy lên lầu thay quần áo, quần áo hẳn là có thể thể hiện tâm tình chính mình đi, tôi nhìn lướt qua tủ quần áo — Kimono, như vậy. cái này đi.

Xuống lầu, tôi một thân Kimono đen, một phen liêm đao từ thân màu bạc từ ngực trái dọc đến sau lưng vạt áo quần áo, cổ tay áo rộng thùng thình cũng tú suốt một vòng liêm đao, đó là thứ mà năm đó nhất thời quật khởi về hình thức Kimono, đi làm sau luôn luôn tại để trong tủ quần áo, tôi nhìn thấy trong mắt Kurapika một tia đại ra, tôi mặc thành như vậy hẳn là đại biểu là giết chóc đi, đáng tiếc tôi không thể giết người, nhưng đối với kẻ ở Meteorcity tôi cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, giết người cũng không nhất định cần tự mình động thủ, không phải sao?

Về phần cuộc thi, đương nhiên là sau khi tôi đi tiếp tục tiến hành, Illumi chống lại Killua, rồi sau đó Killua giết chết Bodoro, hết thấy ấn theo kịch tình, nhưng mà Illumi lấy đến chúng Hunter sau không nghe giải thích về nó, trực tiếp rời đi hội trường.

Về phần sau khi Gon tỉnh lại biết được tình huống của Killua, khi muốn tìm Illumi thì không thấy người đâu, nhưng mà Zaoldyeck gia rất nổi tiếng, tùy tiện hỏi Netero hoặc là Satotz, bọn họ cũng đều biết, cho nên Gon đương nhiên sẽ đi đón Killua, nhưng mà chỉ có Leorio cùng đi mà thôi, thiếu Kurapika cũng sẽ không chịu cái gì ảnh hưởng.

Cuối cùng, Cuộc thi Hunter đã xong rồi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Meteorcity

Meteorcity, khu có 1500 năm lịch sử, rác rưởi, vũ khí, thi thể, trẻ mới sinh. chỉ cần là thứ bị thế giới này từ bỏ, thì cư dân nơi này toàn bộ tiếp nhận.

Chỉ là nghĩ tới nơi này sẽ rác rưởi thành núi, chỉ là nghĩ tới nơi này sẽ một mảnh hỗn loạn, chỉ là nghĩ tới nơi này sẽ hoàn toàn không giống với thế giới bên ngoài, nhưng mà không nghĩ tới khi tôi chân thật bước lên phiến thổ địa này, cảm giác so với trong tưởng tượng còn giật mình.

Đồng rác thành núi, một đám núi nhỏ có tiểu sinh vật bay vòng quanh vô số thức ăn hư thối, đôi núi nhỏ cách đó không xa còn chất thi thể vừa mới chết không lâu, xem thế kia hẳn là kẻ cướp đoạt thức ăn bị thua đi, không khí nơi này. Không nói cũng thể, có lẽ mang theo cái đường khí sẽ đỡ hơn.

Đây là nơi mà tôi chạy bốn ngày mới vào được a, lại nhìn Kurapika, cậu ta bị giật mình còn hơn tôi, sợ là nơi này sẽ đảo điên cái nhìn vốn có đối với thế giới của cậu ta đi, mà ánh mắt hiện tại của cậu ta đang dừng ở bên chân cậu ta nơi đó sinh vật đang nằm được vài bọc lại, đó là..... trẻ con?!

“Kura-chan.” Tôi ra tiếng ngăn lại cậu ta đang định đi lên, cậu ta muốn cứu cái trẻ con kia sao?

“.....” Kurapika nghi hoặc nhìn về phía tôi, hiển nhiên không rõ vì cái gì.

“Nó sắp chết.” Tôi nhìn đứa trẻ chỉ còn một chút hơi thở, hơi thở từ vong đã bắt đầu lan ra, nhóm vô thường câu hồn cũng nhanh đến rồi.

“Kura-chan, từ giờ trở đi tôi sẽ không giải thích gì với cậu về nơi này,” Tôi xoay người nhìn về phía cậu ta nghiêm trang, “Bởi vì tôi đối với nơi này hoàn toàn không biết, không thể nói rõ cái gì với cậu, mà từ giờ trở đi cái cậu phải làm là chỉ nhìn chỉ nghe không hỏi không làm, cậu có thể làm được không?”

Tôi không rõ rằng lắm cư dân nơi này có thói quen kiểu gì, kiêng kỵ gì, nhưng rõ ràng là nơi này không chào đón chúng tôi hai cái ngoại nhân, hơn nữa lại là người mặc quần áo sạch sẽ, trước mắt mới thôi, phía sau chúng tôi đã có không dưới mười tám người đi theo, bất luận là kẻ có kỹ thuật vụng về hay là kẻ có che dấu xảo diệu, đều không thiếu, bọn họ đều mang theo ý đối địch đi, tôi chỉ là tới nơi này tìm người mà thôi, chỉ là muốn lấy lại thứ nguyên bản không thuộc nơi này lại bị kẻ khác đoạt lấy đi mà thôi.

Kurapika nghe xong lời của tôi liền không nói nữa, ánh mắt lóe lóe, liền đi theo cước bộ của tôi, một đường chỉ bình tĩnh quan sát.

Nhưng là, Morris kia đến tột cùng ở nơi nào của Meteorcity? Hẳn chỉ lưu lại cái tên rồi bước đi, hẳn chắc chắn là tôi nhất định sẽ biết hắn ở trong Meteorcity là sao? Vì cái gì? Tôi có quen biết với hắn? Cho dù là đại khái thì cũng là chuyện trước khi tôi mặc đến đi.

Tôi nhìn cảnh sắc Meteorcity không biến hóa nhiều lắm đã đi được hai cái giờ, hai giờ này không có thu hoạch khác, những kẻ theo dõi chúng tôi lại rất có kiên nhẫn, có lẽ thực nên tìm người hỏi một chút, không thể sử dụng phương pháp ôn hòa, như vậy tại nơi mà thực lực chứng minh hết thảy vẫn nên dùng thực lực mà nói đi.

“Morris ở nơi nào?” Tôi nhanh chóng chuyển qua trước mặt một tên cách tôi gần nhất, cụ thể hóa ra chủ thủ đề lên cổ hắn, hắn vẫn là đứa nhỏ?! Tôi thoáng kinh ngạc, nhưng chỉ trong giây lát rồi nháy mắt bao phủ kinh ngạc vừa rồi về lại, ở đây, cho dù là đứa nhỏ thì vì sinh tồn cũng có thể mặt không chút thay đổi giết người đi.

“Không biết.” Tiểu nam hài có chút run run, hẳn chỉ là nghĩ đến người như vậy sẽ có thức ăn, lại không nghĩ tới người dám tiến vào nơi này như vậy lại không phải người thường, hẳn sẽ chết sao? Hắn cũng không biết tên Morris này là ai a!

Không biết sao? Tôi buông ra chủ thủ ở gần cổ hắn, tôi còn nghĩ đến Morris kia là kẻ mà trên đường Meteorcity mọi người đều biết, xem ra không phải, làm sao bây giờ? Chuyện Meteorcity cũng chỉ có tình báo võng Alluka như vậy mới có thể hỏi thăm xuất hiện đi, nhưng cô ấy hiện tại cũng không ở đây, có chút buồn rầu.

Tôi thoáng nhíu mày nhìn bóng dáng tiểu nam hài biến mất rất nhanh, xem ra phải tìm người kế tiếp đề hỏi.

“Morris ở nơi nào?” Lại đồng dạng thủ pháp dùng trên người một kẻ theo dõi khác.

“Không biết.” câu trả lời đồng dạng.

.....

Hỏi ba người sau, tôi liền buông tha, đáp án của bọn họ đều là không biết, chẳng lẽ là người giả trang Meteorcity..... Nghĩ nghĩ lại thấy không thể, nhưng mà Morris rốt cuộc là ai a? Tôi có chút nôn nóng.

“Có người quen biết.” Thanh Hợp vốn luôn trầm mặc ít nói đột nhiên nói.

Người quen biết? Ở Meteorcity? Là bang Ryodan! Vận khí của tôi thật sự là rất ‘tốt’ a, nhưng hiện tại tôi đang cần hỗ trợ nên không thể trốn tránh bọn họ rồi.

“Xuất hiện đi.” Tôi chuyển hướng vị trí nhân sĩ cường đại theo dõi vừa mới phát hiện không lâu kia, không biết là vị ‘Bạn cũ’ nào đây.

“Tôi còn đang suy nghĩ khi nào thì Thiên Tuế sẽ phát hiện?” ngữ điệu thoải mái của Shalnark mang theo khuôn mặt tươi cười vốn có của hắn xuất hiện ở trước mắt tôi, cùng lúc đó, nguyên bản những người khác đang đi theo chúng tôi cũng dần dần tán đi, chẳng lẽ bang Ryodan là lão đại nơi này? Cũng không phải là không thể.

Không có người nhắc nhở thì có thể một đường cũng không phát hiện ra, nhưng Shalnark là người của bang Ryodan, là kẻ thiếu chút nữa đã giết mẹ của Kura, liệu Kurapika nhận ra hắn không?

“Đã lâu không thấy.” Tôi thuận miệng ân cần thăm hỏi, đồng thời không dấu vết xoay người, nhìn thoáng qua Kurapika đằng sau, chậm rãi bắt đầu đi về phía trước.

Kurapika không có biểu tình gì, vẫn duy trì yên tĩnh, xem ra khi cuộc giết hại xảy ra cậu ta được bảo vệ tốt đi, ngay cả mặt cừu nhân cũng chưa thấy a.

“Shalnark biết Morris sao?” Nếu nào con nhện đại danh đình đình ở đây, vậy thì chuyện Morris thì hẳn cũng sẽ biết không chừng, tôi nghĩ chỉ cần là người của Meteorcity, hẳn hẳn là biết hoặc nhiều hoặc ít.

“Thiên Tuế sao lại biết người này?” Hỏi lại, khuôn mặt Shalnark tươi cười như trước, nhưng mà trong ánh mắt tựa hồ hơn một ít cảm xúc tối đen không rõ, tôi nhìn không hiểu

“Hắn đoạt người của tôi, lấy này đến để đòi lại,” Tôi rất sáng khoái nói cho hắn, khi có việc cầu người là tuyệt đối không thể có giấu diếm gì, “Hắn chỉ nói tên của hắn và Meteorcity.”

“Ồ?” Shalnark tựa hồ nghi hoặc tự hỏi, “Anh không biết hắn?” Ngữ khí như là rất hoài nghi tôi thế nhưng không biết này người vậy.

“Tôi nên quen biết hắn sao?” Tôi chỉ chỉ mình, về mặt mê mang.

“Cũng không phải,” Shalnark mỉm cười, sau đó tiến vào chính đề, “ở đây rất ít có người biết Morris, nhưng thật ra Morris Laioris rất nổi danh.”

Rất ít có người biết? Vậy hẳn làm sao mà biết được? Aiz, không nói cái này, tên Morris Laioris ở nơi nào a.

“Chỉ cần một mình là có thể, như vậy Shalnark có thể nói cho tôi biết hắn ở nơi nào sao?” Tôi vội vàng hỏi.

“Hắn là lão đại khu đông, mà nơi này là khu tây.” Shalnark hào tâm nói cho tôi biết.

“Như vậy a, có thể phiền toái anh dẫn tôi đi sao?” Tôi hỏi, tuy rằng rất hoài nghi sao hắn lại tốt tâm như vậy, nhưng hiện tại cũng chỉ có Shalnark dân bản địa này có thể hỗ trợ, tôi hoàn toàn không quen địa hình nơi này.

“Có thể, hiện tại chúng tôi đang định đi vào trong đó.” Shalnark không có dị nghị gì liền đáp ứng rồi.

“Vậy thì cảm ơn.”

Tôi hơi cúi người tỏ vẻ cảm ơn, cũng bắt đầu trầm mặc đi theo, suy nghĩ lại còn đang nhanh vận chuyển.

Shalnark rất kỳ quái, người của bang Ryodan sẽ là kiểu người sẽ giúp người giải thích nghi hoặc và chỉ đường sao? Quan hệ của tôi với bọn họ có vẻ như chưa từng tốt như vậy đi, tựa hồ còn từng đào thoát từ tay bọn họ, như vậy có thể là cái gì? Ừ..... Ích lợi?! Cái Morris kia không phải là lão đại tây khu sao, chẳng lẽ bang Ryodan muốn mượn cơ hội lần này để mở rộng địa bàn, cũng không phải là không thể, tuy rằng vừa rồi tôi có làm cho Bạch Ngọc Thanh Hợp dò xét một chút phạm vi mấy dặm đường, không có phát hiện ra tung tích thành viên của bang, nhưng là có thể là đang ở trong căn cứ đội mệnh đi, tôi nghĩ vậy.

Trong nháy mắt, tôi dưới sự chỉ dẫn của Shalnark vượt qua tây khu đi tới đông khu, vừa mới bước đến nơi này, một nam tử trẻ xuất hiện ở trước mắt chúng tôi, rất trấn tĩnh nhìn tôi một cái cùng với hai người bên cạnh tôi, bắt đầu dẫn đường ở phía trước.

Tôi có chút nghi hoặc, bọn họ cũng không yêu cầu một mình tôi đến, đương nhiên tôi liền mang theo Kurapika, nhưng là Shalnark ngoài ý muốn gia nhập, bọn họ không có khả năng không biết thực lực của hắn đi, lại vẫn có thể bình tĩnh như vậy, xem ra lần này không thể hiểu rõ, có lẽ chuyện đáp ứng Illumi không bị thương sẽ không thể hoàn thành.

Morris, đến tột cùng là ai?

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Cha?!

Không bao lâu sau, chúng tôi liền dừng lại ở trước một tòa kho hàng đồ nát, kẻ dẫn đường vừa đến nơi liền chuyển mình vào bên trong, mặc kệ ba người chúng tôi ở bên ngoài.

“Thanh Hợp, đi xem tình hình bên ngoài kho hàng này.” Tôi dùng linh lực phân phó, sau đó nhìn Shalnark, “Cùng nhau?”

Nếu chỉ là dẫn đường, thì vừa đến khu Đông gặp kẻ dẫn đường kia, hẳn có thể công thành lui thân, nhưng mà hắn vẫn đi theo đến tận đây, chắc chắn là có mục đích, cho nên hỏi câu này cũng chỉ là hình thức mà thôi.

“Được.”

Vì thế chúng tôi một hàng ba người bước vào kho hàng u ám kia.

“Quả nhiên là đến đây rồi!”

Chính giữa kho hàng, một người đàn ông một thân áo gió màu đen đang ngồi, hai tròng mắt bích sắc nhìn chăm chăm chúng tôi, khóe môi nhếch lên cười, trông hần một bộ đã tính trước kỹ càng, hần đó là Morris đi, phía sau là bốn người đang đứng, một tên trong đó là kẻ vừa mới dẫn đường, bọn chúng đều là thù hạ đi, trên người ai cũng có niệm lực không nhỏ dao động, nếu bọn chúng cùng tiến lên, tôi..... có lẽ không trốn thoát được, tôi liếc cái bàn bên cạnh Morris kia một cái, trên đó là mục đích của tôi – đứa trẻ, đã gần năm ngày, không biết bọn họ ra sao?

“Chúng tôi đã đến đây, ông muốn tôi làm gì?” Tôi thân nhiên hỏi.

“Ồ? Thế nhưng không biết tôi sao?” Morris đột nhiên khuynh thân về phía trước, tựa hồ là đang xuyên thấu qua tôi đánh giá cái gì.

Lại là câu này? Tôi nên quen biết hần sao?

“Tôi nên quen biết ông sao?” Tôi hơi nhú mi, không muốn cứ mò mẫm với hần như vậy.

“Thật sự là làm người ta thất vọng đấy,” Morris lại dựa vào ghế dựa, trong giọng nói không có một chút thất vọng, “Tiểu Thiên cô thật sự không nhớ rõ sao? Hay là không muốn nhớ tới đến vậy.”

Tiểu Thiên? Quả nhiên là người quen biết trước khi tôi mặc đến sao? Nhìn hần một bộ rất quen, tựa hồ quan hệ còn rất thân mật, là ai?

“Chuyện trước lúc sáu tuổi, tôi không nhớ rõ, nếu ông có hứng thú thì có thể tự giới thiệu một chút quan hệ cũ của tôi và ông.” Tôi nói xa cách, không có hứng thú với thân phận của hần, nếu hần cố ý, tôi cũng không để ý nghe một chút.

“Vậy sao?” Morris cười cười, “Cô từng gọi tôi là bố đấy.”

Bố?! Bị dọa, tôi bất giác nhìn Shalnark cùng Kurapika bên cạnh mình, muốn xác định mình không nghe nhầm, đáng tiếc Kurapika hơi gạt đầu, mà Shalnark sau khi nghe xong lại cười càng quỷ dị, xem ra đây là thật, tôi vẫn nghĩ đến tên đàn ông làm cho mẹ quyết tuyệt như thể đã chết, không nghĩ tới lại còn sống, nhưng lại là ở Meteorcity, bỗng nhiên tôi nhớ đến một khắc thanh tĩnh sau khi xuyên không đến, tựa hồ cũng là ở một kho hàng cũ nát dơ bẩn, nhưng sau đó lại hôn mê bất tỉnh, sau đó liền bị đưa một nơi khác, tôi vẫn không nhớ được đó là nơi nào, Rin cũng chưa từng nói cho tôi, không nghĩ tới thân thể tôi lại xuất thân từ Meteorcity, nhưng dù thế thì sao?

“Thì ra là thế,” Tôi gạt gạt đầu, tỏ vẻ hiểu được, “Như vậy nếu chúng tôi đã đến đây, có thể trả lại hai đứa trẻ cho tôi không?”

“.....” Tươi cười của Morris bị kiềm hãm, tựa hồ không nghĩ tới tôi lại phản ứng lạnh nhạt như vậy, mắt hần lại lần nữa dừng ở trên mặt tôi, lúc này, không khí im lặng có chút quỷ dị.

“Chẳng lẽ ngài Morris chưa nghĩ ra muốn từ tôi đòi lấy cái gì sao?” Tôi đánh vỡ trầm mặc.

“Tiểu Thiên chẳng lẽ không muốn quen biết tôi rõ hơn sao?” Morris hỏi lại tôi.

“Nơi này của ông có thân tình sao?” Tôi cười chỉ chỉ ngực hần, giọng điệu lại càng lạnh lùng “Ngài Morris còn chưa nói ra muốn đòi cái gì đâu. Tôi cũng không quá muốn ngồi ở trong này đâu.”

“Bản xonat của Ma vương.”

Đúng là thứ kia?! Tôi sớm nên nghĩ đến, năm đó cái di tích đầy nước kia đã được công bố ra ngoài, tình huống cụ thể của nơi đó tuy rằng đã đọc phong tỏa, nhưng làm gì có tường nào che hết được gió? Huống chi tên Morris này lại là lão đại của một khu ở Meteorcity, đương nhiên có nguồn thu thập tin tức, những kẻ cảm thấy hứng thú với thứ đó thật đúng là nhiều, chỉ là hần có thể sử dụng sao?

“Không thành vấn đề,” Tôi vươn tay về lên không trung một vòng tròn, một quyển sách xuất hiện, rồi sau đó bay tới trước mặt hần, “Nói vậy ngài Morris nên biết nó là thật là giả mới đúng đi.”

“Đương nhiên,” Morris cũng không tiếp nhận quyển sách, chỉ là chỉ chỉ hai trẻ con bên cạnh, “Nếu Tiểu Thiên có thành ý như vậy, đứa nhỏ này trước trả lại cho cô đi.”

Đồng dạng, trên bàn, một đứa nhỏ cũng bay đến gần tôi, à, bọn họ hần là có kẻ là hệ thao tác đi, tôi ôm lấy trẻ con, đây là lần đầu tiên gặp mặt của chúng tôi sau khi chúng được sinh ra, nhưng là tình huống này..... Đứa nhỏ thật không khỏe, sắc mặt đã có chút xanh xao, tôi có thể cảm giác được sinh mệnh lực của nó đang biến mất, xem ra bọn họ không được chăm sóc tốt, tôi vươn tay chạm vào ngực đứa nhỏ, năng lực khôi hần của Thanh Hợp đã được tôi luyện gần như thuần thực, chữa khỏi đứa trẻ không thành vấn đề, tôi chuyển đứa nhỏ đã khôi phục khỏe mạnh đến trên tay Kurapika, lại nhìn về phía Morris, lòng chồng chất phần nộ đã chuyển hoá thành sát khí âm ỉ phát ra.

“Nơi này là Meteorcity, Tiểu Thiên cô nên biết chúng tôi không có khả năng chăm sóc hai cái trẻ con mới sinh.” Morris không chút thành ý nói, bọn họ không để hai đứa trẻ chết trước khi cô đến đã rất không dễ dàng, hiện tại nếu cô đã đến đây, vậy thì đứa nhỏ này.....

“Đây là thật sự, vậy thì đứa nhỏ này cũng.....” Morris dừng lại, đứng lên ôm lấy đứa nhỏ trên bàn nói với tôi.

Tôi bỗng nhiên có dự cảm không hay, hần không dùng phương pháp vừa rồi để đưa cho cô sao? Thế nhưng lại tự mình bế đứa nhỏ kia, tôi cẩn thận nhìn về phía hần, phía sau hần..... Bọn chúng là.....

“Không được!” Tôi sợ hãi kêu lên, tôi sao có thể chỉ mang một đứa trở về, bọn họ..... Bọn họ là song bào thai!

“Không có giá trị.” Theo lời nói của hắn phun ra, tay hắn cũng chỉ nhẹ nhàng đặt ở trên người đứa nhỏ, rồi sau đó tinh không trên toàn thân đứa nhỏ kia bị mạnh mẽ mở ra, sau đó..... Tôi nhìn thấy tay hắc bạch vô thường xuyên qua thân thể đứa nhỏ mang ra linh hồn tinh thuần kia..... Tôi không khóc, bị thương đã bị một loại cảm xúc khác hoàn toàn thay thế, sát khí cường đại từ trên người tôi tỏa ra, lần đầu tôi muốn đi giết một người như vậy.

“Không thể..... ngoại lệ sao?” linh lực của tôi dao động mang theo chờ đợi nho nhỏ hỏi hai vô thường kia.

“Tiểu thư hắn là biết đây là không có khả năng.” Hắc vô thường mặt không chút thay đổi nhìn tôi.

Đúng vậy, đó là quy tắc, sao có thể bởi vì tôi mà thay đổi chứ, quả nhiên liên lụy đến người mình để ý là sẽ không còn lý trí, cho dù là sự hy vọng không có khả năng cũng muốn đi thử, quả nhiên vẫn là không được.

“Thực xin lỗi, phiền toái hai người.” Tôi có chút âm trầm.

“Ai có thể nói chấm dứt không phải một loại bắt đầu khác đâu, tốt lắm, chúng tôi cáo từ.” bạch vô thường sáng sủa không chút để ý bỏ lại một câu, rồi sau đó tiêu thất.

Đúng vậy, đối với bọn họ mà nói, đã chết thì chính một loại tái sinh khác, hết thầy hết thầy đều có tất nhiên đi, tôi thoáng có chút thoải mái, chỉ là đối với tên Morris kia, tôi vẫn là không thể buông tha hắn, mặc dù tôi không phải kẻ trùng mắt tất báo, nhưng hắn làm những chuyện như vậy đã vượt qua điểm mấu chốt của tôi quá nhiều, có lẽ lần này tôi sẽ biến thành người dạy Kurapika có thù tất báo, kẻ cậu ấy, báo thù cũng tốt, buông tha cũng thế, đều là của lựa chọn của chính mình.

Mà tôi, thu liễm một thân sát khí, nếu trên tay bọn họ đã không còn lợi thế, vậy thì tôi còn cần phải cố kỵ sao?

Đến lúc rồi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] *Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bệnh mèo? Lão hổ!

“Hiện tại xem ra, ngài Morris tựa hồ không tính để chúng tôi đi?” Tôi thân nhiên hỏi, mọi hơi thở ở trên người tôi trầm tĩnh lại, hết thầy lại bắt đầu căng thẳng.

“nói cách khác, mục tiêu của ông không chỉ là bản xonat của Ma vương đi?”

“Ồ? Vậy cô nói xem, là cái gì đâu?” Morris tùy tay vứt đi đứa trẻ đã không còn hơi thở rồi ngồi xuống, trên mặt vẫn mỉm cười tự tin tràn đầy.

Vứt bỏ?! Tốt lắm, muốn chọc giận tôi sao? Hắn vẫn tự tin như vậy, tựa hồ như chắc chắn tôi nhất định sẽ thất bại vậy, bằng cái gì? Nếu là do các cao thủ niệm lực bên cạnh hắn, quả thật bọn họ rất lợi hại, chỉ là tôi dám khẳng định đó không phải là nguyên nhân hắn không sợ hãi, vậy thì là cái gì?

“Nguyên bản nghĩ rằng những thứ ông biết sẽ không nhiều như vậy, lại sơ sót ông từng ở chung với mẹ, như vậy về bộ tộc chúng tôi, ông hẳn là hiểu biết không ít.”

Bản xonat của Ma vương là người bình thường có thể thổi được, cho nên trong nguyên tác, Senrits nhắc tới cô và bạn bè bởi vì thủ khúc này mà trở nên thâm trầm, vương quốc Hacklueis cũng bởi vì nó mà toàn diệt, đơn giản là vì thủ khúc này là âm nhạc của ma vương, hoặc là nó từng là âm nhạc mà tổ tiên của bộ tộc chúng tôi thời xa xưa hay thổi trong những buổi tế thần, là âm nhạc chỉ có chúng tôi mới thổi được, là âm nhạc chỉ có chúng tôi mới có thể nắm trong tay.

Nhưng mọi việc không có tuyệt đối không phải sao?

Lịch sử của bộ tộc từng nhắc tới đoạn chuyện khúc phổ bị mất cắp, thứ bị mất không chỉ là nhạc phổ và Di Dạ Dịch, mà còn bị mất cả một đôi ‘Tứ vong chi mắt’, đôi mắt này có thể biết trước lúc tứ vong của người khác chính là một trong các điều kiện để thổi thủ khúc này, theo truyền thuyết, người của bộ tộc chúng tôi sau khi chết, mọi linh lực sex tụ tập vào trong đôi mắt này, hơn nữa dù bị tách khỏi cơ thể thì đôi mắt này vẫn có hết thủy năng lực vốn có — biết trước tứ vong, và cách thổi bản xonat của Ma vương — thẳng đến khi linh lực tiêu hao hầu như không còn, linh lực cường đại trời sinh của đôi mắt sẽ tồn tại và tộc nhân rồi tự mình tu luyện linh lực, chỉ sợ là thời gian sẽ rất dài, đôi mắt này nếu bị thế nhân biết đến, thì hẳn là sẽ đẩy mất lửa đó — một trong bảy đại sắc đẹp xuống hàng đi.

Nếu Morris đã biết nhiều như vậy, đã muốn chắc chắn hắn thắng lợi, như vậy hẳn vì cái gì còn chưa lập tức hạ mệnh lệnh cướp lấy? Cái nguyên nhân mà vừa rồi tôi suy đoán được vì sao hắn không sợ hãi..... Tôi nghĩ..... Tôi hiểu được, hắn..... đang kéo dài thời gian, nhưng không phải chờ viện trợ, bởi vì Thanh Hợp sớm đã điều tra bốn phía, phạm vi trong trăm mét là không có bất luận kẻ nào, chắc chắn là hắn sẽ làm gì đó với tôi, sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

“Khụ!” Tôi che miệng ho nhẹ một tiếng, “Như vậy ngài Morris không động thủ sao?”

“.....” Morris tươi cười có chút ngưng trệ, tính tính thời gian. Không nên!

“Hoặc là để cho tôi tới nói cho ông rằng vì sao ông lại nghi hoặc nhé?” Tôi lạnh lùng cười, cụ hiện hóa ra một khối vải, “Kura, vứt bỏ khối vải trên người đứa trẻ đi.”

Kurapika tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo, tiếp nhận khối vải tôi đưa, bao lại tốt đứa trẻ.

“Dùng độc sao, vẫn là chỉ hữu dụng đối với nữ sao?” Tôi tùy tay thiêu hủy khối vải chướng mắt kia, nguyên nhân kết luận chính là nhờ Kurapika, đến bây giờ cậu ấy vẫn không có bệnh trạng không khoẻ nào, “Là che lại năng lực của tôi sao?”

“..... Khi nào thì?” Rốt cục cái tươi cười tự tin kia biến mất khỏi trên mặt hắn, thần sắc của Morris có chút trầm trọng, nói cách khác, tựa hồ là bởi vì kế hoạch tự cho là không thể thua lại bị vạch trần mà tức giận đi.

“Ngay từ đầu.” Tôi cười, cho tức chết ông!

“Xem ra đã xem thường rồi,” Không hổ là lão đại một khu, giây lát Morris khôi phục biểu tình như thường, xem ra là đã bắt đầu chuẩn bị dùng phương án khác sao?

“Cậu, muốn nhúng tay sao?” đối tượng nói chuyện không phải tôi, mà là với Shalnark.

“Đương nhiên. Không.” Shalnark mỉm cười, nhưng giữa hai người này chuyện vì sao bỗng quý dị vậy? Có lẽ là ảo giác đi, dù sao cũng là hai nhân vật đầu lĩnh hai khu, cạnh tranh nho nhỏ cũng là không thể tránh được.

Chiếm được cam đoan không nhúng tay của người nào đó, hẳn nên động thủ rồi.

“Mời chờ, trước tiên, tôi còn có mấy cái vấn đề nho nhỏ, không biết ngài Morris nguyện ý giải đáp không?” Tôi hỏi.

“Có thể.”

“Độc gì có thể dùng để bù lại cái không chính của tôi?” Tôi chỉ có mắt trái màu băng lam mới phù hợp yêu cầu, mà tộc sử ký nói là một đôi đi, một đôi ‘Tử vong chi mắt’ mới có thể khiến cho linh lực cộng minh, để có thể thao túng được bản xonat của Ma vương.

“Biên giới khu Đông của Meteorcity có một loại cây, Sống Mái Song Chu.”

Sao bỗng có loại dự cảm không tốt vậy?

“Chất lỏng từ vỏ cây của nó có thể thẩm thấu làn da con người, tác dụng của nó là thúc giục tình.”

Thúc giục tình?! Nói cách khác là xuân dược!! Tốt lắm! Dĩ nhiên là xuân dược![Lạnh hạ: Nha đầu nhà của tôi bị kích thích.....] nói cách khác tên này muốn tôi cùng kẻ này hoặc là..... kẻ kia phát sinh quan hệ..... Sau đó sinh hạ đứa trẻ kế thừa năng lực..... rồi lấy đi đôi mắt của nó..... Tuy rằng không có linh lực tu luyện hậu thiên, nhưng vẫn đủ để hắn dùng đi.

“..... Tác dụng phụ đương nhiên là che lại mọi năng lực, đương nhiên cũng bao gồm linh lực.”

Thì ra là thế, nói cách khác, cái tác dụng phụ kia cũng có thể biến thành tác dụng chủ yếu đi, nhưng còn phải nhìn người xem có thể có tác dụng hay không, vô luận thế nào, thuốc này rất thích hợp dùng ở trên người tôi.

“Từng thử với mẹ đúng không?” Tôi nói rất khẳng định, cũng không chờ mong hắn đáp lại, hiện tại nên chấm dứt hết thảy rồi.

“Nếu ngài Morris biết chĩa về tôi để đòi bản xonat của Ma vương, chẳng lẽ lại không biết rằng tôi đã học được nó sao?” Tôi bỗng chậm rãi di chuyển về phía trước một vài bước.

“Cái cây sáo kia.....” Chẳng phải đã sớm mất tích rất lâu rồi sao? Hơn nữa phụ nữ kia cũng đã chứng thật.

“Mẹ cũng không biết, nhưng xác thực đã ở trên tay tôi.” hiệp nghị với gia tộc Zaoldyeck, Rin không nói nguyên nhân cho bất luận kẻ nào, chỉ để lại linh lực trên cây sáo để nhấn lại, người lấy được cây sáo mới có thể biết ngọn nguồn cụ thể.

“Như vậy, chuẩn bị tốt chưa?” Không nhìn bọn họ ngăn ra, “Xin mời mọi người ở đây thường thức nghe tôi diễn tấu một khúc đi.”

Vẫn dẫu trong tay áo, ‘Di Dạ Định’ được tôi nắm trong tay, chung quanh thân thể vờn quanh theo linh lực của tôi dao động làm nổi lên gió nhẹ, mắt trái màu lam băng hiện lên một đạo lưu quang, quả nhiên vẫn là phải dùng đến chiều này, tôi nghĩ tôi đã bình tĩnh đủ lâu, hơn nữa nếu kéo lâu thời gian nữa thì sẽ không tốt.

“Bạch Ngọc.” Tôi thấp giọng gọi.

Tóc dài màu bạc, một thân trang phục thời Đường màu bạc hoa lệ, Bạch Ngọc đã hoàn toàn thành hình mang theo gương mặt oa nhi thiên chân vốn có xuất hiện, nhưng trên mặt không còn vui cười, tình huống hiện tại của tôi cậu ấy biết rõ, cậu ấy đang lo lắng cho tôi.

“Bảo vệ Kura, thuận tiện cả Shalnark.” Lực công kích của thủ khúc này tuy rằng không mạnh, nhưng vẫn phải đề phòng.

“Vâng.”

Âm điệu mềm nhẹ thấu triệt từ bên môi truyền ra, mang theo ma lực mị hoặc đặc hữu của bản xonat của Ma vương, Bạch Ngọc đã sớm bày ra kết giới, những người trong kết giới hoàn toàn thấy bản thân ổn, nhưng bên ngoài kết giới, nguyên bản bởi vì lời nói của tôi mà sắp công kích, tất cả mọi người ở trong nháy mắt dừng lại, bọn họ đã bị mê hoặc rồi, tuyến lĩnh lực thuần trắng lấy mắt thường cũng có thể thấy được đang phát tán bốn phía, giống như pha quay chậm trong điện ảnh, chậm rãi nhập vào cơ thể những người đó, vì thế cơ thể bọn họ bắt đầu biến hóa.

Bốn thủ hạ kia lập tức mất trọn trạng, về phần Morris – đầu sỏ gây nên, đương nhiên tôi sẽ cho hắn ‘Chiều đãi’ cực kỳ hậu hĩnh.

“Thuốc giải, không chết được đâu, bề ngoài xem ra cũng không có biến hóa gì đâu.”

Triệt hồi kết giới, Shalnark hơi xoay người bốn người nằm la liệt trên đất, một phần lực lượng của bản xonat của Ma vương là như thế này sao? Hắn từng cùng bang chủ thử qua, tuy rằng không biết quá trình cụ thể, nhưng kết cục của thí nghiệm kia cũng khá thê thảm.

“À, không muốn cho chúng chết,” Tôi thần nhiên liếc mấy người trên đất “Tôi muốn biết là hiện tại bọn họ có còn dùng khí sống sót hay không, à, có lẽ chuyện này cũng không tới lượt chúng làm chủ.”

“Sao?”

“Chính là làm một người nhìn thân thể của chính mình không bao giờ nữa chịu chính mình chi phối lúc.” Tôi cũng không có đối này Shalnark nói những lời này, mà là chống lại trước mắt hoàn thành tình tôi nghĩ đặc biệt ‘Chiều đãi’ Morris, “Nhất là ngài Morris, xét thấy ông đối với một nhà Serge chăm sóc đặc thù như vậy, tôi cũng có chăm sóc đặc biệt cho ông đấy.”

Cường hóa bốn lần lại bị mất đi niệm lực và kỹ xảo chiến đấu vì không thể chi phối thân thể, mọi thống khổ lại tăng lên bốn lần do thêm chú ngữ lên linh hồn, đây là sự trừng phạt cho bốn người kia, mà Morris, tôi cho hắn ba lượt chết đi sống lại, cũng là ba lượt thể nghiệm tử vong, đây xem như là báo thù cho một nhà Serge đi, hơn nữa. Nếu linh hồn của một người sau khi chết vẫn còn cảm giác được thân thể sớm không thể khống chế đang không ngừng hư thối, cho đến khi hóa thành xương khô. Linh hồn sẽ điên sao? Có lẽ đi.

Thật một mối, thì ra báo thù thật sự một chết đi.

“Như vậy, Shalnark, tôi nên đi đây.”

Tôi lễ phép hơi xoay người nói tạm biệt, thời gian sắp hết rồi, cái độc được kia sao tôi lại có thể không dùng tới, chỉ dựa vào trí tuệ của tôi còn chưa đủ để mưu tính sâu xa đến mức có thể chống đỡ một tên cả ngày giao tiếp với hắc ám, cho nên tôi vẫn bị trúng độc, chỉ là trong nháy mắt ho nhẹ kia, tôi nuốt vào viên thuốc mà trước kia Alluka cho tôi, cô ấy luôn luôn có nghiên cứu với các loại thuốc, nghe nói thuốc này có thể trì hoãn thời gian phát tác của bất cứ độc được nào, nhưng chỉ trong một giờ, một giờ đã sắp qua rồi, tôi phải mau trở về, nhưng Alluka đang ở đâu? Tôi xiết chặt hai tay đang lúi trong tay áo, được hiệu đã bắt đầu phát huy, thân thể bắt đầu khô nóng lên, khí lực đang dần dần xói mòn.

Tôi phải đi, lập tức!

“Kura!” Tôi nhanh chóng gọi Kurapika đến bên cạnh tôi.

“Thiên Tuế không nói bọn họ rốt cuộc đã gặp chuyện gì sao?” Shalnark mỉm cười, chặn lại đường của tôi, tựa hồ cô ta rất sốt ruột muốn đi, quả nhiên vẫn là trúng độc, có nên nhân cơ hội này bắt lấy cô ta không đây, đáng tiếc bang chủ bọn họ không có ở đây, rất nhiều thứ tương quan đến bản xonat của Ma vương anh ta hẳn là muốn biết đi, chỉ là không nghĩ tới là hóa ra Thiên Tuế cũng là con của ông ta, ha ha, có sao đâu, nhưng chỉ là vừa mới biết cô ta có huyết thống với mình mà thôi, mặc dù có chút phức tạp, nhưng cơ hội này rất khó.

“Tránh ra!” Hắn phát hiện! Muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. khoảng cách giữa tôi và hắn quá, gần đến mức tôi vừa phát động Truyện Tổng Trận, hắn cũng vừa lúc kiềm chế hành động của tôi, nên làm cái gì bây giờ? Lấy tình trạng hiện tại của tôi dù có liều mạng cũng không được.

Chỉ trong giây lát, không khí chung quanh tôi và Shalnark bị yên lặng ngưng trọng và áp lực thay thế, hắn đang đợi, mà tôi đang cân nhắc.

“Phách! Phách! Phách!”

Ba cái niệm đình quen thuộc đến cực điểm cắm phập vào vị trí Shalnark vừa đứng, rồi sau đó bóng người trong lòng tôi bắt ngờ xuất hiện trước mặt tôi, Illumi?! Không phải là anh đang đi làm nhiệm vụ sao? Sao lại nhanh như vậy. A, thừa dịp hiện tại.

“Lập tức đi!”

Tôi phát tay, dưới bạch quang bao phủ, chúng tôi rút cục về tới căn nhà nhỏ của tôi.

“Phiền toái em. an trí chúng.” Tôi chỉ chỉ đứa trẻ Kurapika đang ôm, rồi lập tức lại phóng lên lầu.

“Rào rào —”

Trong phòng tắm, tiếng nước liên tục xối, tôi mặc quần áo ướt sũng chôn mình vào trong nước lạnh buốt, nóng! Vẫn rất nóng, tựa hồ là từ phiên tảo và hư không ở chỗ sâu trong thân thể phát ra, tôi khát vọng bình ổn chúng nó, đây là hiệu quả xuân dược sao? Tôi cắn chặt môi, không cho mình phát ra một tí tiếng nào, trời! Chẳng lẽ này được hiệu vẫn cứ tiếp tục sao? Chẳng lẽ tôi phải đi tìm Illumi sao? Tôi..... không muốn để anh thấy bộ dáng hiện tại của tôi, không muốn..... Không muốn..... Tôi ngồi ôm chặt lấy chính mình, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, chỉ có đau đớn mới có thể kích thích lý trí sắp bị tình dục bao phủ.....

“Bàng!” Cửa phòng tắm bị đẩy ra, là Illumi.

“Không nên..... xin anh không nên..... tôi gần em.....” Tôi cố gắng thu mình lại, đã điều không dám nhìn Illumi.

Dòng nước xối trên đầu bỗng ngừng, sau đó một cái khăn mặt mềm mại bao phủ lên đầu tôi, sau vài cái chà lau mềm nhẹ, tôi bị kéo vào một vòng ôm quen thuộc, cái khô nóng trong lòng bỗng giảm bớt đi rất nhiều, tôi có thể từ trên người anh cảm giác được sự nhẹ nhẹ bất đồng với cái thanh lương của nước lạnh, chính là hư không trong lòng lại càng thêm mở rộng, tôi muốn nhiều hơn, cơ thể của tôi không tự chủ bắt đầu cọ anh, hai tay cũng bắt đầu sờ soạng ngực anh.....

Đau! Là miệng vết thương trong lòng bàn tay..... Tôi đang làm cái gì?! Tôi lập tức vùng ra.

“Anh..... buông ra..... em..... em.....” Tôi có chút lực bắt tông tâm, do được hiệu nên đỏ ửng trên mặt đang dần dần đậm lên.

“Không muốn với anh?” thanh âm bình ổn của Illumi vang lên, khiến hai mắt tôi nhìn thẳng đôi mắt đen của anh, tròng mắt vốn luôn yên lặng nhưng giờ phút này nhưng lại hiện lên nghi hoặc, tức giận, và đau lòng.

“Phải..... Không phải..... Không phải.....” Tôi gật đầu lại cuống quýt lắc đầu, nước mắt chảy xuống, “Em..... em chỉ là không muốn trong tình huống này...” Đúng vậy, trong tưởng tượng, cùng Illumi phát sinh quan hệ hẳn là trong tình huống thuận theo tự nhiên, không nên như thế này, đây cũng là nguyên nhân đến nay tôi không được tự nhiên.

“Em không muốn?”

“Không phải.”

“Anh bị bắt buộc?”

“Cũng không phải.”

Một hồi một đáp sau, Illumi bỗng nhiên cười nhẹ, khởi dậy tinh thần, sau đó hai mắt đang mở của tôi bị tay anh che lại, tôi thuận theo đóng mắt, bên môi hạ xuống một cái ảm áp, sau đó ảm áp dán lên đôi môi lạnh lẽo của tôi, tôi hơi hơi run lên, chợt hơi thở của Illumi tràn ngập mũi tôi, ôn hòa mang theo khí phách mà tôi chưa từng thể nghiệm quá, bị xuân dược bức tới tuyệt cảnh, lý trí của tôi rốt cục tan thành mây khói, tôi nghĩ..... tôi trầm luân.

.....

Sắc trời hơi muộn, trên giường song nhân màu xanh rộng thùng thình, dưới chân, vật thể hình người gập thành hình con tôm hơi giật giật, rồi sau đó duỗi thân, sau đó chân bị xóc lên, hé ra gương mặt buồn ngủ xuất hiện, mang theo một chút mờ mịt sau khi tỉnh ngủ.

“Hình như..... ngủ rất lâu.” Tôi thấp giọng thì thào, toàn thân vô cùng đau nhức giống như vừa làm vận động gì đó quá kịch liệt, tôi khởi động một tay, từ trên giường trượt xuống dưới.

“A!” Một tiếng hô nhỏ, chân cũng mềm?! Tôi ngồi ở bên giường..... A! Ngày hôm qua cái tình cảnh giống như mơ kia tựa hồ là thật, trong mộng mình tựa hồ rất nhiệt tình, còn cùng Illumi..... Còn..... Còn phát ra tiếng..... Tôi cả kinh, hoang mang rồi loạn bay tới trước gương, gương mặt vẫn như cũ, ừ..... Có lẽ là tâm lý tác dụng đi, trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng giờ lại mang một chút quyến rũ..... Còn có cổ, nhiều điểm dấu hôn từ cổ đi xuống thẳng vào áo ngủ màu trắng, quả nhiên đã xảy ra, nhưng tôi không hề cảm thấy ảo não, chỉ là dưới tình huống này, tình huống bị hạ xuân dược mà phát sinh, có chút không hoàn mỹ.

Aiz, không thêm nghĩ nữa, nhưng thật ra từ lúc tôi tỉnh lại đến bây giờ cũng chưa gặp Illumi, anh đang làm gì?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ill ngoại truyện [hai]

Trải qua sự kiện đính hôn lần đó, tôi vẫn như cũ là tôi, Illumi Zaoldyeck, vẫn như cũ viên mãn hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ, chỉ là mẹ luôn thét chói tai, hỏi tôi vì sao lại tiếp nhận số lượng nhiệm vụ nhiều hơn yêu cầu, tôi có sao? Tôi ngăn người trong nháy mắt, đại khái là rất thanh nhàn đi, đây là đáp án tôi

cho chính mình.

Trong ngày nghỉ, tôi vẫn như thường ở trong phòng của mình, im lặng đọc rất nhiều sách, biến hóa duy nhất đại khái chính là ngẫu nhiên sẽ có một chút thất thần đi.

Vẫn như cũ, sau khi tôi làm xong một nhiệm vụ rất đơn giản, trở về, phát hiện trong nhà có hơn một người, một cô bé tóc quăn màu đỏ cười sáng lạn, Gotou nói cho tôi biết, cô ấy là Alluka.

A! Cô ấy chính là đứa em gái mà trừ bỏ khi sinh ra tôi gặp một sau đó bị mang đi vẫn chưa từng trở về nhà cũng không tra đến tin tức gì, Alluka. Thấy cô ấy vui tươi cười không chút nhuộm đậm hắc ám quen thuộc của Zaoldyeck gia, cả nhà không có hờn giận, mà là dung túng, gần là vì đứa em gái này không phải công cụ huấn luyện để giết người, hơn nữa hành vi cử chỉ của cô ấy không vượt qua điểm mấu chốt của bọn họ, lí do cuối cùng chính là cô ấy phụ trách bộ phận tình báo, rất nhiều tin tức bí ẩn còn phải lấy từ cô ấy, đó chính là lý do chính, nhưng ở trước mặt hai chữ ‘Gia tộc’ trầm trọng này, một khi hành động của cô ấy uy hiếp đến điều căn bản này, chỉ sợ sẽ phải trả giá nặng đi.

Cô ấy luôn rất khoái nhạc gọi tôi là anh trai, tựa hồ từ rất lâu trước kia đã rất quen thuộc với tôi vậy, hơn nữa tựa hồ cô ấy cũng bề bộn nhiều việc, luôn không thấy bóng đâu, thẳng đến một ngày, tôi đẩy ra đại môn trở về, bỗng nhiên cô ấy từ một bên nhảy ra, cười cực thường sáng lạn, rồi sau đó cô ấy đưa cho tôi một phong thư, bỏ lại hai chữ thư tình rồi lại biến mất.

Thư tình?

Tôi đương nhiên biết thư này, chương trình huấn luyện của gia tộc Zaoldyeck có đem loại tình cảm này làm mẫu thí dụ phản diện, nhưng một đứa em gái sao lại viết thư tình cho anh trai? Tôi mở ra, rất dày, tôi trực tiếp lật đến tờ cuối cùng, sau khi nhìn thoáng qua tên, tôi không vứt bỏ, mà là giữ đồng thư lại.

Là cô ấy?! Vị hôn thê mà gia tộc định ra cho tôi?!

Nhưng đây hình như không phải là thư tình, tôi trở lại phòng mình, mở ra đồng thư..... Quả nhiên không phải là thư tình, tuy rằng không có xưng hô mở đầu, nhưng thư này không phải viết cho tôi, hơn nữa từ đầu tới đuôi cô ấy chỉ tự thuật cuộc sống hằng ngày của mình, kỳ quái là tôi lại không chê lãng phí thời gian ngồi đọc từng chữ, chữ của cô ấy tròn tròn xinh xinh, giữa những hàng chữ đều lộ ra thích ý cùng thỏa mãn của cô đối với cuộc sống, bỗng nhiên có chút muốn xem cuộc sống của cô ra sao.

Rồi vài năm sau đó, Alluka hay chuyển đến cho tôi rất nhiều ‘Thư tình’, tôi vẫn luôn trầm mặc nhận lấy, hết thấy tựa hồ đã thành thói quen, biết được chuyện cô ấy muốn đi rừng rậm ma thú kia, trong lòng bỗng nổi lên một chút lo lắng, rõ ràng biết thực lực của cô đã được người trong nhà khẳng định, nhưng tôi vẫn lo lắng, nhưng là hết thấy vẫn như cũ, tôi vẫn luôn thực hiện các nhiệm vụ, đi tới đi lui mọi phương.

Thư của cô ấy vẫn luôn được đưa đến đều đặn, chính là nội dung đổi thành chuyện mạo hiểm trong rừng rậm, thỉnh thoảng sẽ có oán giận kể ma thú nơi đó giao hoạt, huấn luyện vật và linh tinh, ngẫu nhiên sẽ nhắc đến tôi, nhắc tới niệm đình của tôi, tựa hồ là muốn đình hết một đám ma thú kia lại, tựa hồ cô ấy rất hiểu biết năng lực của tôi, trong thư còn nhắc đến một cái tên làm cho tôi có chút nghi hoặc, là Hisoka, người này tôi mới quen biết không lâu, là một người thích khiêu chiến, còn có sở thích bồi dưỡng quả thực, không nghĩ tới cô ấy cũng quen biết hắn, lý do bị nhắc tới cũng giống tôi, bởi vì pocker của hắn, nhưng chỉ nói đến một lần.

Alluka rời nhà, Killua đã thương mẹ và Milluki cũng rời nhà trốn đi, hết thấy đều là vì cuộc thi Hunter, tôi vừa lúc có nhiệm vụ cần giấy phép Hunter, trong nhà cũng đương nhiên để tôi thuận tiện mang Killua về.

Tôi nên nghĩ đến cô ấy cũng đến đây, bề ngoài vẫn là sáu tuổi, an tâm dựa vào Killua ngủ, lúc cuộc thi bắt đầu cô ấy và Alluka bị đánh thức, một màn phi đao kia khiến cho Hisoka chú ý, tôi cảnh cáo hắn, Killua, Alluka và cô ấy đều đã được đánh lên dấu hiệu của Zaoldyeck, chỉ là hắn có để ý chuyện đó hay không thì không biết.

Quả nhiên vừa mới bắt đầu chạy bộ không lâu, năng lực bay của cô ấy lại khiến cho Hisoka chú ý, nhưng cô ấy tựa hồ không muốn nhiều lời với hắn, không bao lâu sau lại vọt đến trước mặt tôi, ra giá muốn tôi ôm cô ấy, cô ấy..... thế nhưng nhận ra tôi, tuy rằng nghi hoặc, nhưng đáy lòng lại còn có chút vui sướng nhàn nhạt, lúc cô ấy mơ mơ màng màng gần ngủ, cô thì thảo nói với tôi:

“Về sau không được hóa trang xấu như vậy, bằng không tôi không lấy chồng.”

Xấu? Tôi vẫn cảm thấy như vậy có thể che dấu tốt, chưa từng nghĩ tới vấn đề xấu đẹp, nhưng nếu cô ấy không thích, lại quan hệ đến vấn đề lấy chồng hay không, hm..... Vẫn là hy vọng cô ấy gả cho tôi.

Được, vì thế tôi làm cam đoan, về sau không hóa trang như vậy nữa.

Cuộc thi Hunter thoải mái hơn dự đoán, mặc dù có vài đề thi rất kỳ quái, tôi và cô ấy lại luôn thường thường làm với nhau, lúc ở quán hạm đảo, tôi còn cùng cô ấy một phòng, cô ấy lại ngủ mơ mơ màng màng, sau khi thấy tôi, nói là giường rất cứng rắn cho nên muốn tôi ôm, từ lúc còn nhỏ chưa bao giờ tiếp xúc với người khác gần như vậy, nhưng tôi vẫn thấy thả lỏng ôm cô ấy ngủ một đêm, nhìn gương mặt ngủ trầm tĩnh của cô gái trong lòng, lần đầu đáy lòng trào ra một cảm giác mãnh liệt: Tôi muốn vĩnh viễn có được cô ấy.

Loại cảm giác này hẳn là thích đi, dù nó là một trong các ví dụ phản diện trong chương trình huấn luyện của gia tộc Zaoldyeck, sát thủ là không thể có cảm tình không thể có nhược điểm, thích chính là một cái nhược điểm rất lớn, nhưng tôi lại muốn một nhược điểm như vậy, đương nhiên chuyện này sẽ luôn được che dấu, cha sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Sau đó, trên đề phòng người đảo, một luồng linh lực cường đại nháy mắt bao trùm toàn đảo, rồi sau đó tiêu tán, đó là lực lượng của cô ấy, tôi đã từng cảm thụ qua, tôi lập tức nghĩ tới Hisoka, nhưng khi tôi truy tung tới nơi, nơi đó chỉ còn Hisoka, mà cô ấy bị mang đi, theo miêu tả là một nam tóc màu bạc..... là cái thức thần kia.

Rồi sau đó bị Alluka ‘giật tiền’, tôi lại thấy được cô ấy, cô ấy..... Trưởng thành! Nghe lời nói như làm nũng cô ấy, tôi bỗng nhiên ý thức được cô bé có chút trì hoãn này rất cực bắt đầu đáp lại tình cảm của tôi.

Cuộc thi cuối cùng bởi vì một hồi ngoài ý muốn mà tạm dừng, người mà cô ấy quan tâm bị giết, cô ấy phải đi Meteorcity để cứu một đôi trẻ con về, mặc dù tôi không đồng ý, nhưng cũng tùy ý cô, một khi cô ấy đã cố chấp thì không đạt mục đích sẽ không bỏ qua, điểm ấy tôi đã sớm chứng kiến, chỉ là nơi Meteorcity kia không thích hợp với cô.

Tôi, phải mau chóng hoàn thành nhiệm vụ!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] *Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cuộc sống bình thản

Một đạo bóng dáng màu trắng chậm rãi bay xuống phòng khách dưới lầu, ánh mặt trời chiều từ ban công chiếu vào phòng khách, trên chiếc ghế sofa có một người đang nằm, ánh mặt trời chiều màu quất nhu hòa lướt qua anh, khiến gương mặt của anh cũng ánh lên màu vàng nhạt, gió nhẹ thổi qua, nhẹ nhàng thổi lên một tờ giấy còn được đặt trên người anh.

Illumi? Anh đang ngủ, ách, bức tranh mỹ nhân ngủ?!

Tôi thừa nhận tôi mang theo một chút hiếu kỳ và thương thức bay đến gần, dù sao đến bây giờ, tôi chưa từng nhìn thấy Illumi ngủ, tuy rằng có thể không khác gì khi anh tỉnh, nhưng vẫn muốn nhìn, cẩn thận tới gần, không phát hiện? Có chút nghi hoặc, là vì biết nhà của tôi có kết giới bảo vệ cho nên an tâm ngủ sao? Hơi hơi cúi người, cẩn thận nhìn dung nhan giống như nhau lúc thanh tỉnh, anh ấy..... thật sự đang ngủ nha.

Không hề báo động trước, tôi chống lại cặp trăn châu màu đen kia.....

“Ài?” Linh lực bởi vì chấn kinh bỗng nhiên tán đi, tôi còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị kéo xuống mặt đất, tôi còn có chút chân mềm tự nhiên được Illumi dễ dàng ôm vào lòng, được ôm ấp quen thuộc ôm lấy, tôi không khỏi nghĩ tới lửa nóng tối hôm qua, lần đầu tiên tôi vì anh ôm mà mặt đỏ.

“Buô..... Buông.” Ngay cả thanh âm cũng bắt đầu lắp bắp.

“Không thoải mái sao?” tiếng của Illumi vang lên trên đỉnh đầu, hai tay vẫn không buông ra, tôi vẫn ghé vào trong lòng anh.

“..... Không.” Biết anh hỏi là cái tác dụng phụ của thuốc kia, trên mặt tôi đỏ bừng, aiz, tại sao sau khi cùng anh tiến thêm một bước, tôi lại dễ thẹn thùng như vậy, tốt xấu thì tôi cũng là cô gái thời đại mới từng xem qua heo chạy, tôi hô hấp thật sâu, bình tĩnh lại dòng suy nghĩ miễn man.

“Ill không đi công tác sao?”

“Có ngày nghỉ.”

Ừ? Thì ra còn có ngày nghỉ, cũng thật không tệ, có thể bình yên ở nhà nghỉ ngơi một đoạn ngày.

“A! Kura đâu?” Tôi mới nhớ tới Kurapika, hình như cậu ta không có ở đây, còn có đứa trẻ kia..... Nghĩ vậy, vẫn là có chút ảm đạm, nhưng Serge và Edwin, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nó, cho nên xin hãy yên tâm.

“Về đảo Cá Voi.”

Về với mẹ sao, cũng tốt, Alluka đã nhờ tôi quan tâm chú ý đến Kurapika, nhưng quả thật cũng khó làm, cậu ấy là một người rất có chủ kiến, về nhà mẹ Kura nơi đó cũng không tệ.

“SSửa trẻ đâu?”

“Ngủ.”

“Ne” Tôi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói với Illumi “Ill đặt tên cho đứa trẻ đi?”

“.....” Illumi không nói, tên? Chưa làm bao giờ.

“Ne, em là mẹ nuôi của đứa trẻ, cho nên Ill đương nhiên là cha nuôi của nó, hơn nữa đặt cái tên rất khó sao?” Tôi có chút hoang mang.

“..... Tịch.” Đợi nửa ngày, đôi môi đang nhắm của Illumi mới phun ra một chữ.

“Đứa trẻ là nam.” Tôi nói cho anh biết, tịch rất giống tên nữ.

“Đương.” Lần này lại nói rất rõ ràng, chỉ là anh người xác định không phải vừa lúc mặt trời chiều ngã về tây mới đặt tên như vậy sao? Nhưng không sao, có tên là tốt rồi.

“Ừ, vậy thì đặt là y đương đi.” Vì thế tên của con thứ nhất của tôi, cụ thể mà nói là con nuôi, cứ như vậy được định ra rồi, mà Illumi chính thức bị tôi sửa họ thành y, sau này gia phả y gia đã có chi nhánh.[lạnh hạ: Illumi không phải họ y, nghiêm chỉnh nói rõ.....]

Tóm lại, ngày mà tôi cùng Illumi và tân thành viên của gia đình – tiểu đương âm áp chậm rãi trôi qua, sau ngày nghỉ ngắn ngủi, Illumi lại tiếp tục bận rộn công tác, thường thường rất lâu không thấy bóng dáng, ngẫu nhiên trở về cũng là lúc nửa đêm, ở lúc tôi ngủ trằn trọc, mỗi sáng sớm tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong lòng anh, tôi luôn hơi kinh ngạc, nhưng có thể bên anh chưa được bao lâu, tôi lại bắt đầu ngủ, vì không muốn cử động của tôi quấy rầy thời gian nghỉ ngơi không nhiều của anh.

Trong hai tháng này, Gon và Killua bọn họ đi tới đấu trường trên không, bằng năng lực trước mắt của bọn họ, dễ dàng lên tầng 200, quả nhiên họ chỉ dùng thời gian rất ngắn liền đi tới 200 tầng, quả nhiên ở đó đụng phải Hisoka, cũng trải qua một phen lễ rửa tội bằng niệm, rồi được sư phụ dạy niệm là Wing mang đi, nhưng sau đó Killua nghiêng rằng nghiêng lợi chất vấn tôi có phải đã sớm biết niệm không, tôi đương nhiên gật đầu, lúc bị hỏi vì sao không sớm dạy cậu ấy, tôi càng đương nhiên trả lời nói dù sao cũng sẽ có người dạy cậu ấy, tôi sao phải chặn ngang một cước, tuy rằng lười cũng là một trong các nguyên nhân, nhưng quan trọng là tôi hiểu được sau khi Killua đã học được niệm chắc chắn sẽ trở nên càng cường đại, sau đó thoát đi sự trói buộc của gia tộc, chỉ là tâm của cậu ấy còn chưa đủ kiên cường, cho nên sớm dạy cậu ta cũng không tất là chuyện tốt.

Được một tuần, Gon sau khi đấu với tên nam con quay kia bị thương rất nặng, bị Wing cấm luyện niệm hai tháng, trước mắt còn đang nằm ở trên giường của phòng tầng hai trăm, aiz, quả thực vẫn chỉ là một đứa trẻ cố chấp, nhưng nhìn cậu ấy bị gây nhiều xương cốt như vậy, tôi không đành lòng trách cứ cậu, người ta nói ăn gì bổ nấy, gần đây tôi vẫn luôn bảo A Thức làm canh bổ xương, sau giấc ngủ trưa liền mang đi cho cậu ấy, cho tôi hiện tại ngay cả Killua cũng có chút ghen tị.

Chỉ là đã đến tháng tư, Alluka từ lúc bị phái đi làm nhiệm vụ đến nay vẫn chưa xuất hiện, chính yếu là không có gì tin tức về cô ấy, sẽ không xảy ra chuyện gì đi? Tôi ần ần có một chút bất an, có lẽ nên hỏi hội trưởng Netero đã phái cô ấy đi làm nhiệm vụ gì.

Tôi từ chỗ Gon trở về, bắt đầu ở nhà tìm cái di động mất tích đã lâu của tôi, bỗng nhiên, một chút dao động rất nhỏ xuyên qua kết giới của căn nhà, cái gì vậy?

Rồi sau đó, một vật thể màu đỏ trông rỗng xuất hiện ở không trung trên đỉnh đầu tôi, phản ứng đầu tiên của tôi đương nhiên là tránh ra, nhưng lập tức lại bị một vật thể màu trắng khác nhào vào trong lòng làm giật mình, là thiếu thiếu, có cả Alluka trong trạng thái mèo trắng.

“Thanh Hợp, đón lấy cậu ấy.”

Dĩ nhiên là Alluka, nhưng lại đang hôn mê, tôi nhìn cậu ấy trong lòng Thanh Hợp, khuôn mặt mỉm cười ngày thường giờ phút này lại vô cùng tái nhợt, có thể thấy được quần áo nguyên bản màu trắng lại bị máu tươi nhuộm đỏ, sao lại thế này? Bằng thực lực của Alluka sao có thể đánh bị thương đến mức này, không chỉ có hai tay bị bẻ gãy, bụng cũng trúng ba chưởng, cuối cùng trước ngực bị một thanh chủy thủ cắm, vị trí cách trái tim một cm, hết thấy tựa hồ đều là xảy ra trong tình huống cậu ấy không phòng bị, là bọn chúng sao? Người có thể làm cho Alluka không chống cự là bọn chúng sao?

“Chờ khỏi cậu ấy.”

Tôi thần nhiên ra lệnh, lẳng lặng nhìn ánh sáng màu xanh trên tay Thanh Hợp bao phủ thân thể của Alluka.....

Một tháng sau

“Còn chưa tỉnh sao?” Tôi nhìn Alluka đang ngủ say, từ lúc chữa khỏi cho cô ấy đến bây giờ, cô ấy vẫn ngủ, là đang trốn tránh đi, tôi có liên hệ với Netero, biết được lúc ấy người hợp tác với Alluka chính là bang Ryodan, khó trách lúc tôi đi Meteorcity chỉ thấy mỗi Shalnark, nhưng bọn họ vì sao muốn đả thương cô ấy đến mức này, là vì không có giá trị lợi dụng sao? Alluka vì sao không chống cự?

Trong khoảng thời gian này, Killua cùng Gon có đến thăm cô ấy, tôi cũng chỉ có thể nói với bọn họ là Alluka gặp phải cường địch, đánh không lại mới bị thương, Gon đương nhiên là tin, nhưng Killua lại dùng ánh mắt hoài nghi nhìn thẳng tôi, aiz, tôi có thể nói cho bọn họ là bang Ryodan sao? Nếu bọn họ biết, thì hai nhóc con mới sinh này chắc chắn sẽ đi đòi báo thù đi.

Alluka, nếu không tỉnh lại thì thật sự sẽ xảy ra chuyện

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Gặp gỡ ở cửa hàng trà

Đã là thời tiết tháng năm, dần dần bắt đầu nóng bức, giờ ngo cửa hàng trà vẫn như ngày xưa người đến người đi, tôi ngồi trên ghế bên cửa sổ, tầm mắt dừng ở quyển sách đang mở trên bàn, tuy rằng biết Alluka ngủ say không tỉnh là vì cô ấy trốn tránh, chính cô ấy không muốn tỉnh thì hơn phân nửa là sẽ không tỉnh, dù có phương pháp làm cô ấy tỉnh lại hay không cũng thế, aiz, cô ấy thật sự muốn tiếp tục ngủ như vậy sao?

Thu hồi dòng suy nghĩ miễn man, tập trung vào quyển sách, ủa? Khi nào thì lại có thêm một bóng đen trên sách?

“Đã lâu không gặp, tiểu thư Thiên Tuế.”

Kuroro! Quả nhiên vẫn đến đây tìm, chỉ là không nghĩ tới lại lâu như vậy, lúc trước sau khi Alluka bị thương trở về không bao lâu, là ngày diễn ra trận đấu giữa Hisoka và Kastro, tôi nhớ rõ ngày đó là ngày Machi thông tri Hisoka ngày 1 tháng 9 thành phố Yorkshin toàn bang tập hợp, tôi nghĩ bọn họ sẽ tìm đến đây, kết quả là không có, hiện tại xem ra chính là chậm nha.

“Đã lâu không gặp” Tôi khép sách lại, để nó sang một bên, đồng thời nhắc lên ấm trà”Uống trà không?” Tuy rằng hỏi, nhưng tôi đã tự cầm một ly trà sạch sẽ để trước mặt hắn, về phần hắn uống hay không tôi mặc kệ, nhưng vẫn là hy vọng hắn uống, bởi vì tôi pha trà cực đáng, cực kỳ đáng.

“Trà rất ngon.” Kuroro uống một ngụm, mặt không đổi sắc nói.

Quái thôi! Nho nhỏ oán thăm một câu.

“Kuroro đi ngang qua hay là có ý tới thăm?” Vừa lúc tôi cũng có vài vấn đề muốn hắn chứng thật một chút.

“Muốn mời tiểu thư Thiên Tuế xem xét một thứ.”

Xem xét một thứ? Tôi khi nào thì biết xem xét. Khoan khoan, một người như hắn sẽ không làm những hành động vô dụng, như vậy lời mời tôi xem xét một thứ hắn là thật, tôi nhìn lướt qua gương mặt mỉm cười tao nhã của hắn, nhìn không ra dấu vết, trên thực tế nếu bị tôi nhìn ra cái gì, thì tôi còn phải hoài nghi tên Kuroro này có phải người khác giả trang hay không đâu, như vậy tôi cần tự hỏi một chút.

Một tháng lúc tôi ở Meteorcity, mà khi đó đại bộ phận thành viên của bang Ryodan không ở, thành viên lưu thủ chỉ có Shalnark, toàn bộ hành trình hắn tham dự chuyện tôi và Morris, mà khi đó bang Ryodan và Alluka cùng đi tìm cái di tích nào đó, nhưng Kuroro lại là người tìm tôi đi xem xét, như vậy. Như vậy thứ kia nhất định là phát hiện từ di tích lại liên quan đến tôi. Như vậy.

“Đàn dương cầm, thụ cầm, hay là đàn violon?” Có thể nhờ tôi xem xét thì đại khái cũng chỉ là các nhạc khí tương quan đến bản xonat của Ma vương, nhưng hắn là không phải xem xét đơn giản, có bách khoa toàn thư vạn năng Kuroro ở, sao có thể không biết thứ đó là thật hay giả đâu, chỉ sợ vẫn là liên quan đến cách diễn tấu đi, bang Ryodan thật không đơn giản, ngay cả những thứ mất tích rất rất lâu cũng tìm được.

“Đàn dương cầm” hai tròng mắt tối đen của Kuroro trầm tĩnh, đối với câu hỏi của tôi không có một chút gọn sóng, aiz, hắn. thực không giống người.

“Đàn dương cầm sao” Xem ra là phải đi theo hắn một chuyến”Trước khi đi, tôi còn có chút vấn đề muốn thỉnh giáo Kuroro anh, có thể chứ?”

“Mời hỏi.”

“Alluka. là ai đã thương?” Tin tưởng người thông minh như hắn, đương nhiên hiểu được ý tôi, tôi không có một chút ý muốn trả thù, dù sao Alluka chịu thương nặng như vậy có một nửa cũng là nguyên nhân của bản thân cô ấy, hỏi như vậy chỉ là muốn đi chứng thật một vài suy nghĩ của tôi, có lẽ hắn một chút cũng sẽ không để ý tôi có đi tìm hắn báo thù hay không.

“Tôi.” Vẫn như cũ bình tĩnh tự nhiên, giống như là đang nói về thời tiết, mấy chuyện bình thường như ăn cơm v.v. ...

A? Dĩ nhiên là hắn? Nguyên bản nghĩ đến là Feitan, dù sao trong bang Ryodan, người nhanh nhất là hắn, hơn nữa năm đó ở núi tuyết Nebaman, Alluka còn cùng hắn từng có một đoạn giao thủ nho nhỏ, không nghĩ tới kết quả đúng là bang chủ, hắn cho tôi cảm giác là thiếu động thủ, quả thật cũng có sức quyền rũ, chỉ là nếu là bang chủ, thì đường tình của Alluka sợ là càng khó đi rồi, có lẽ. vĩnh viễn cũng không có kết quả tốt.

“Hiểu được” Tôi gật gật đầu”Cái vấn đề thứ hai, nơi mà Kuroro muốn dẫn tôi đi, có Shalnark không?”

“..... Có.” Hỏi dừng lại một chút, Kuroro vẫn trả lời.

Tôi hỏi như vậy quả thật không đầu không đuôi, chỉ là nếu Shalnark có mặt thì có lẽ khả năng sẽ có chút tác dụng đi? Không xác định, vô luận thế nào, đến lúc đó cũng phải thử xem nha.

“Như vậy, đã không còn vấn đề, nhưng tôi phải về nhà làm chuẩn bị, không biết Kuroro chờ ở nơi này, hay là đi cùng tôi?”

Tôi dám khẳng định khi tôi cầm quyển sách trên bàn lên, ánh mắt của Kuroro có ngừng ở bìa sách một giây ngắn ngủi, hắn là hắn có thể đoán ra chút gì đó, nhưng hắn lại không hỏi gì, thân sĩ đứng ở bên phải tôi đi theo, quả nhiên bang chủ không gì không biết nha.

Lúc xuyên qua kết giới, cước bộ hắn ngừng lại nhưng chỉ trong nháy mắt, ngay sau đó liền đi theo tôi vào cửa, tôi không giải thích gì với hắn, dù sao về

sau sẽ không lại để hấn tiến cửa nhà này, không có gì phải giải thích, bảo hấn ngồi đợi ở dưới lầu rồi đi thẳng lên lầu.

“All-chan, tớ phải đi, cũng liên quan đến bang Ryodan, khả năng sẽ đi lâu, cậu còn muốn tình sao?” Trên giường Alluka vẫn không có phản ứng gì”Tớ mang bang chủ vào nhà, cậu có cảm giác thấy không? Cậu. thích hấn phải không? Tuy rằng không biết chân tướng, nhưng mà sau khi hấn đã thương cậu, cậu lại sa sút tinh thần đến vậy sao? Hoặc là buông tha cho hoặc là cố chấp cho yêu say đắm như thiêu thân lao đầu vào lửa này, vô luận thế nào thì vẫn tốt hơn thế này.”

Tôi than nhẹ, vẫn không có phản ứng, lấy đồ rồi hướng cửa đi đến, gần đến giờ cửa lại nghĩ tới một chuyện.

“Kura đã rời đi đảo Cá Voi.”

Từ lúc Alluka hôn mê, tin tức tình báo mà cô ấy phụ trách toàn bộ được đưa đến đây, giống như cô ấy đã sớm dự đoán được kết quả vậy, tôi thay cô ấy tiếp nhận mọi công việc, còn làm tiểu nhân một phen, vẫn chú ý Kurapika ở đảo Cá Voi không ngừng rèn luyện bản thân, hơn nữa đã bắt đầu cụ hiện hóa ra vũ khí, mà hôm nay tôi vừa nhận được tin tức là Kurapika đã rời khỏi đảo Cá Voi, trên tay đã muốn cụ hiện hóa ra xiềng xích, bảo thù. sắp bắt đầu rồi.

Xoay người, xuống lầu, tôi và Kuroro đi ra khỏi căn nhà nhỏ.

Trong phòng, hai tròng mắt màu vàng nhắm chặt hồi lâu rồi chợt mở, hai giọt nước mắt lẳng lặng chảy xuống, quả nhiên đã ngủ rất lâu.

Nghe được tin tức từ A Thức, sau khi Alluka tỉnh lại, cô ấy đọc qua mọi tư liệu tôi đặt ở trong phòng, thoáng nghĩ ngợi liền rời đi căn nhà nhỏ, cuối cùng khôi phục lại rồi.

Theo Kuroro một đường đi đến vùng ngoại thành. tòa nhà bỏ hoang này. cùng cái tòa nhà bỏ hoang ở thành phố Yorkshin kia cũng quá giống nhau đi, tôi vừa đi vừa đánh giá tòa nhà, nơi này hẳn là có Coltapi với năng lực phục chế đi, hơn nữa có thể tôi đã đi vào phạm vi Viên của hấn, bang Ryodan thật đúng là cẩn thận.

Đi vào đại sảnh, tôi nghĩ. tôi đang ngây người, đang đại tập hợp con nhện lại sao? Trừ bỏ con nhện giả Hisoka không nghe lời ra, những người khác đều đến đông đủ, bọn họ muốn làm gì? Tôi đảo tầm mắt qua những người ở đây, những người đã gặp tôi thì họ hơi gật đầu tỏ vẻ chào hỏi, chưa gặp thì không phản ứng gì cả, tuy rằng những người đáp lại cái nhìn của tôi trừ bỏ Shalnark mỉm cười, Feitan hừ lạnh ra, những người khác nhiều thì chỉ liếc tôi một cái, hoặc là rõ ràng coi thường, ngại gì chứ, tôi cũng không trông cậy vào bọn họ tự giới thiệu hoặc là hữu hảo với tôi.

Cuối cùng, tầm mắt của tôi dừng lại ở đàn dương cầm màu đen đang được để giữa đại sảnh rộng, chất liệu của nó rất giống cây sáo, quả nhiên là đàn dương cầm trong truyền thuyết dùng để chơi tấu bản xonat của Ma vương.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Hunter*] *Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ngoại truyện của Alluka

Tôi nghĩ tôi hẳn là một đứa trẻ duy nhất vừa sinh ra đã muốn tự sát trong lịch sử nhân loại.

Sau khi bị một hồi tai nạn xe cộ nhỏ nhỏ bồng lâm vào một cái hắc ám nhìn không thấy tận cùng, nhưng lại làm cho người ta an tâm, không quá bao lâu, tôi liền bị một loại lực lượng đẩy ra ngoài, sau đó bị người đánh mông một cái, đau! Sau đó, tôi liền nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, đó là. tiếng của tôi?!

“Đứa nhỏ này sẽ tên là Alluka.”

Tôi biến thành thành trẻ con? Còn có Alluka? Đây không phải là người mà diện mạo giới tính tuổi không rõ trong bộ truyện [Hunter] kia sao? Tên này đại khái là trùng hợp đi, còn không kịp có thời gian đi may mắn cho tôi vì được trọng sinh, kể tiếp lại lần nữa đánh nhốt tôi vào vực sâu.

“Con bé là trưởng nữ khó có được của gia tộc Zaoldyeck chúng ta.”

Tôi. vẫn nên chết lần nữa đi!

Họa tai nạn xe cộ thì tôi hiểu, nhưng vì sao tôi lại đi đầu thai vào gia tộc Zaoldyeck? Được rồi, đầu thai ở đây tôi cũng hiểu, nhưng vì sao tôi còn mang theo trí nhớ kiếp trước? Tôi nhớ rõ trong quyển truyện tranh hình như có nói đến cuộc huấn luyện của gia tộc này rất đau, vậy không phải là ngược đãi sao, cho nên sau khi tôi sinh ra còn chưa được một giờ, ánh mắt còn chưa mở, tôi hạ một cái quyết định trọng đại: Tôi muốn tuyệt thực!

Chỉ tiếc kế hoạch của tôi còn chưa bắt đầu thực thi, tôi lại bị người mang đi, bà ấy là một vị nữ thành viên khác của gia tộc Zaoldyeck, chị của Zeno bởi vì cố chấp với vấn đề tuổi tác, tôi bị yêu cầu gọi bà ấy là bác mà không phải là nãi nãi, tôi không sao cả, bà ấy chính là đại ân nhân mang tôi thoát khỏi hố lửa mà, lời của bà tôi đương nhiên sẽ. lựa chọn nghe rất nhiều.

Tôi theo bác rời khỏi núi Kukuroo, luôn lưu lạc bên ngoài, tuổi tôi rất nhỏ nhưng vẫn phải bắt đầu gian khổ luyện, vô luận thế nào thì chuyện này vẫn tốt hơn bị roi đánh vào thân, hơn nữa ở thế giới tôi này cần phải đủ lực lượng để bảo đảm chính mình sẽ không tùy tiện tiện đã bị giết, nhất là đối với gia tộc sát thủ Zaoldyeck, nơi mà tôi sinh ra.

Năm tuổi, trong một lần huấn luyện, tôi không cẩn thận bị thương té xỉu trong sông ở một ngọn núi, bị trôi xuống một thôn trang nhỏ, tôi ở đó được chăm sóc rất tốt thẳng đến khi thanh tỉnh, sau đó tôi phát hiện thôn trang này đúng là nơi tộc Kuruta ẩn cư, một ngày nào đó trong tương lai, bọn họ sẽ bị bang Ryodan diệt tộc, quan hệ duy nhất đáng đến bọn họ chính là ân cứu mạng, nhất là người cứu tôi lại là thôn trưởng thôn là ông ngoại Kurapika, mình không làm chút cố gắng để cứu họ thì thật đúng là vô ơn.

Thời gian kế tiếp, tôi càng thêm chăm chỉ rèn luyện, hơn nữa cố nghĩ biện pháp để thôn trưởng đồng ý sơ tán những người trong thôn, thực may mắn, thôn trưởng già già – người cực kỳ cố chấp rốt cục muốn chấm dứt trạng thái bế tắc trong thôn, bắt đầu phái người ra ngoài để học hỏi, tôi cũng chỉ có thể làm đến mức đó, chỉ là Kurapika vẫn ở lại thôn, người mà tôi muốn cứu nhất lại vẫn bị nguy hiểm vây quanh, nhưng tôi vẫn theo bác đi xung quanh lưu lạc, một năm đến tộc Kuruta một lần đã là cực hạn, xem ra chỉ có thể mặc cho số phận, lúc Kurapika mười hai tuổi, tôi lại xin bác nghỉ ngơi để đến tộc Kuruta một chuyến, vừa vặn, một năm đó thật sự gặp phải bang Ryodan.

Dùng niệm thủ thiếu thiếu để khởi động năng lực truyền tống không gian, tôi mạo hiểm vạn phần cứu được mẹ Kurapika dưới tay Shalnark, nhanh chóng lui vài bước tìm được Kurapika đang bất tỉnh, mà tôi đột nhiên xuất hiện làm cho các thành viên bang Ryodan đang giết hại đều ngừng lại, theo lý, tôi hẳn là thừa dịp họ còn đang ngạc nhiên để bỏ chạy, mà tôi cũng quả thật làm như vậy, nhưng lại không chết được tử tế, trước khi đi tôi còn nhìn thoáng qua cách đó không xa, nơi đó người đang tạo nhả đứng đúng là Kuroro.

Trong nháy mắt tầm mắt tôi và hắc giao nhau kia, trên gương mặt bình tĩnh của hắc bỗng nhiên tràn ra một chút mỉm cười tao nhã, khoảnh khắc hoảng hốt, chương phong của Shalnark đã tới.....

Dùng năng lực truyền tống không gian của thiếu thiếu, tôi vẫn thuận lợi đào thoát, chỉ là bởi vì Kuroro mỉm cười khiến tôi bị thương không nhẹ, Kuroro cũng mặt than nhưng không giống Illumi, tôi nhớ rõ ở quyển truyện tranh hắc từng có rất nhiều lần cười, chỉ là vì sao một khắc kia tôi lại thất thần? Đại khái là lần đầu tiên thấy một soái anh trai trong quyển truyện tranh đang chân thật ở trước mặt tôi mỉm cười, hoặc là không nghĩ tới hắc sẽ ở thời khắc như vậy đột nhiên mỉm cười, dù sao vô luận thế nào tôi cũng không thừa nhận..... ừ, tóm lại tôi đại khái biết hắc mỉm cười như vậy là vì coi trọng năng lực đột nhiên xuất hiện lại biến mất của tôi đi.

Sau đó vài năm, bác mất, tôi chính thức được quản lý bộ phận tin tức tình báo của gia tộc Zaoldyeck, hơn nữa bằng vào năng lực của mình trọng tổ lại bộ phận bí ẩn nhất, lúc 8 tuổi, tôi đi đến cửa hàng trà, đó là một cửa hàng trà nhỏ mà tôi và Thiên Tuế cùng nhau mở, lúc đó Thiên Tuế không ở, lại nghe nơi đó bồi bàn nói có một cậu trai mặt oa nhi đáng yêu đến tìm mình, vừa nghe thấy từ ‘mặt oa nhi’ tôi phản xạ có điều kiện nghĩ đến là bang Ryodan, dù sao tôi đã chọc tới bọn họ, có chút gió thổi cỏ lay tôi luôn phân tích một phen trước xem có phải bọn họ hay không, quả nhiên nghe xong bồi bàn miêu tả cụ thể, tôi càng thêm xác định chính là Shalnark, sau đó tôi chờ ở trong thành thị này gặp được hắc, cùng hắc nho nhỏ giao phong bởi vì Thiên Tuế đột nhiên xuất hiện mà gián đoạn, nhưng tôi từ đoạn đối thoại với hắc biết được vị bang chủ đại nhân kia đối tôi, phải nói là năng lực của tôi rất hứng thú.

Lần thứ hai gặp gỡ Kuroro là ở trấn nhỏ dưới chân núi tuyết Nebaman, hắc vẫn mỉm cười nhìn Thiên Tuế cùng Feitan đánh nhau, hoàn hảo hoàn hảo, tìm đập mỗi phút chỉ là so với bình thường nhanh hơn mười lần, tôi từng một lần cực lực thối miên chính mình rằng không thể yêu người kia, đáng tiếc thời miên không thành công, nhưng linh hồn hai mươi mấy tuổi trong thân thể vị thành niên này vẫn bị hắc hấp dẫn, có lẽ duy nhất nên thấy may mắn là giữa lý trí và tình cảm, tôi vẫn lựa chọn là cái đầu, nói như vậy cũng không phải tôi từ bỏ tình cảm, đúng vậy, tôi nghĩ tôi có thể khống chế tốt nó.

Vô luận là ở vương quốc Hacklueis kia hay là về sau luôn không hẹn mà gặp, tôi nghĩ tôi đều biểu hiện rất khá, mỗi lần đều thuận lợi rời đi khỏi bọn họ, nói thật, tôi rất bội phục sự kiên nhẫn của hắc, vì mỗi lần gặp nhau, chúng tôi đều như có như không nhắc đến năng lực của tôi, tôi nghĩ một khi năng lực của tôi không còn là của tôi, thì tôi ở trong nắm hắc cũng sẽ không có giá trị đi.

Lúc cuộc thi Hunter sắp chấm dứt, hội trưởng hồ ly bố trí cho tôi một cái nhiệm vụ, bởi vì tôi và hắc có một ít hiệp nghị, nhiệm vụ này tôi phải nhận, lúc tới nơi, mới phát hiện đối tượng hợp tác lại chính là bang Ryodan, họ thật sự là âm hồn không tiêu tan đi, tôi lại không không chế được tim đập, luôn nhìn thấy hắc mà gia tốc, dù chỉ là gặp mặt cũng khiến tôi cảm thấy khoái hoạt.

Tôi rất trách nhiệm hiệp trợ bọn họ hoàn thành cuộc thám hiểm mộ địa kia, nhưng lúc tiếp cận tầng chót trong mộ địa đã xảy ra ngoài ý muốn, chúng tôi..... bị nhốt, nếu mạnh mẽ đột phá thì mộ thất sẽ sụp đổ, như vậy thù lao cho việc hiệp trợ bọn họ cũng biến mất, có lẽ biện pháp hoàn mỹ duy nhất chính là lợi dụng thiếu thiếu đi, bỗng nhiên, tôi rất muốn đặt cược, đặt cược cho đoạn cảm tình của tôi với hắc.

Sau khi mang mọi người rời đi mộ thất, tôi cười hỏi hắc, có muốn biết năng lực này của tôi hay không?

Đúng vậy, hắc cũng mỉm cười trả lời.

Sau khi biết rồi, sẽ đối tôi như thế nào? Tôi lại hỏi hắc.

Cô sẽ biết, hắc trả lời như vậy.

Đúng vậy, cuối cùng tôi quả thật đã biết, tôi nghĩ tôi đã thua, thất bại thảm hại, nói cách khác ngay từ đầu tôi đã không nên cược như vậy, bởi vì đoạn cảm tình này ngay từ đầu đã nhất định sẽ chấm dứt, hết thấy chỉ là mình tôi tự nguyện mà thôi.

Tôi dùng ngủ say bắt đầu tự giải thoát cho mình, tôi nghĩ có lẽ sau khi tôi tỉnh lại sau, hết thấy chắc chắn sẽ tốt lên.

Cho nên, tôi chờ đợi!

Chương 33: Quen thân

“Có thể đến gần quan sát không?” Tôi hỏi

Mấy người đã mời tôi đến xem xét đàn dương cầm, tôi không đến gần thì sao có thể làm được. Sau khi Kuroro ngầm đồng ý và Shalnark mỉm cười đáp ứng, tôi đi đến cạnh đàn dương cầm

Mười ngón xẹt qua chiếc đàn lạnh lẽo, không thấy linh lực dao động, cũng phải, nghe nói trừ bỏ ‘Di Dạ Dịch’ là được lưu ở trong tộc, những thứ còn lại, tộc nhân chúng tôi chưa bao giờ tìm thấy, không có dấu vết của linh lực lưu lại cũng là bình thường, ngón tay của tôi chưa chạm vào chiếc đàn, định mở ra.....

Không khí thay đổi, có điểm giống như bão táp trước yên tĩnh, tôi cúi đầu nhìn bàn tay vẫn chưa chạm đến đàn, thì ra là thế, tôi thu hồi hai tay, quy củ đặt trước bụng.

“Quả là thật.” Tôi cấp ra đáp án sau khi xem xét, như vậy kể tiếp bọn họ muốn làm gì?

“Không đàn một khúc sao?” Shalnark mỉm cười mời, tựa hồ khi có hấn ở, Kuroro luôn lựa chọn trầm mặc, dù sao lời nói Shalnark hơn phân nửa cũng đều là ý của hấn.

“Mọi người..... thật sự muốn nghe?” Tôi mỉm cười hỏi, họ chắc chắn rằng tôi sẽ không biết hoặc là không dám dùng khúc này làm gì bọn họ sao?

“Thiên Tuế có cổ kị gì sao?”

“Không có” Tôi lắc đầu, mấy người dám nghe tôi đương nhiên dám đàn, chỉ là ”Mọi người ai dạy tôi chơi đàn dương cầm?”

..... Một trận gió thổi qua, ở đây không người phản ứng.

“Mọi người cũng không biết chơi đàn dương cầm sao?” Tôi hỏi lại, xem hiện trường phản ứng chẳng lẽ bọn họ đều cho rằng tôi nhất định sẽ biết chơi đàn dương cầm sao? Tôi thật muốn cười to một hồi, nhưng mình đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể quá mức làm càn.

“Cô nói cô không biết chơi đàn dương cầm?” Shalnark cười cứng ngắc.

“Sẽ không, trừ bỏ ống sáo, tôi không chơi được nhạc khí nào cả” Cho nên về sau nếu tìm được đàn violon và thụ cầm, không cần đi tìm tôi, tôi xác định vững chắc là sẽ không biết chơi, hơn nữa ống sáo này cũng là bởi vì bản xonat của Ma vương mới học” Mọi người nếu muốn nghe, tôi có thể dùng ống sáo để thổi.”

Nói xong này đó, tôi thật cẩn thận về lui về phía sau vài bước, sợ bọn họ then quá thành giận liền toàn thể xông lên. Shalnark liếc Kuroro một cái, hấn là đang hỏi hấn ý kiến đi.

“Tiểu thư Thiên Tuế, gia nhập bang Ryodan đi!” Trầm mặc thật lâu sau, Kuroro bỗng nhiên toát ra những lời này.

A? Tôi biết chuyện tôi biết chơi bản xonat của Ma vương sẽ làm bang Ryodan cảm thấy tôi là một cái tai họa ngầm, một tai họa ngầm mà bọn họ không nắm trong tay, có lẽ một ngày nào đó sẽ tạo uy hiếp cho bọn họ, nhưng trong tình huống bọn họ còn chưa hoàn toàn nắm chắc có thể giết chết được tôi, tôi nghĩ khả năng tôi thành đồ cất chứa trở thành của bang Ryodan là rất lớn, chỉ là không nghĩ rằng sẽ bị yêu cầu gia nhập bang Ryodan, hình như bọn họ không thiếu người đi, cũng không có nghe nói bang Ryodan muốn mở rộng trở thành 14 người đâu?

“Mấy người cũng không thiếu thành viên, hơn nữa tôi không thể giết người.” Tôi cũng không tin là hấn không biết chuyện này.

“Cho nên, hy vọng tiểu thư Thiên Tuế cô trở thành dự khuyết của bang Ryodan.”

Dự khuyết? Nghĩa là ai chết là tôi thay người đó sao, mặc kệ! Nếu là cất chứa thì tôi khả năng còn có thể trở thành cái bài trí, một khi làm dự khuyết thì tôi xác định vững chắc là sẽ không bị đề đó không dùng, tôi mới không cần đến lúc đó bang chủ ra lệnh một tiếng, nhìn trúng cái gì là chúng tôi phải chạy đông chạy tây chém giết, nết chết.

“Mọi người đều đồng ý?” Tôi nhìn mấy tên chưa biết tôi không quá đồng ý, cho dù là từng gặp qua của tôi cũng không có thái độ đồng ý, dù sao hỏi trước hơn phân nửa tôi đối với chuyện chiến đấu tránh được nên tránh, hấn là bọn họ cũng sẽ không cho rằng tôi mạnh.

“Thiên Tuế cô có thể nghĩ biện pháp làm cho bọn họ đồng ý!” Shalnark cười tủm tỉm chen vào nói.

Tôi làm cho bọn họ đồng ý? Đơn giản là đánh một trận, triển lãm thực lực một chút, nếu có thể đánh chết tôi thì đương nhiên là không thể tốt hơn, cho dù

hiện tại tôi bị yêu cầu gia nhập, nhưng tôi nghĩ cũng chỉ là tạm thời đi, mặc dù Morris không thể nói nữa chứ, đối thoại giữa tôi và hắn cũng khá mập mờ không hiểu rõ, nhưng Shalnark sao có thể không đoán được đại khái, ít nhất tôi dám khẳng định bọn họ dĩ nhiên biết được thủ khúc này trừ tôi ra, người khác cũng có thể bằng vào riêng một thứ gì đó để khống chế, xem ra phòng ngừa chu đáo của tôi đã không uổng phí.

“Tôi cũng có một ý tưởng, tôi nghĩ tôi là không có khả năng gia nhập bang Ryodan” Tôi dừng một chút, chống lại cặp mắt đen sâu như hồ nước của Kuroro “Đối với anh, bang Ryodan là trách nhiệm, là không thể chấp nhận bị uy hiếp hoặc là tiêu diệt, nhưng đối với tôi, nó là cái lồng, tôi không thích bị người quản lý ép thúc, đồng dạng, cũng không thích quản lý ép thúc người khác, tôi chỉ muốn một cuộc sống tự do an nhàn, cho nên chỉ bằng tôi và mọi người xác nhận một loại quan hệ khác để cam đoan của tôi vô hại?”

“Quan hệ gì?” Kuroro hỏi, có chút hiếu kỳ.

“Anh trai.” Tôi hơi xoay người, cười sáng lạn với Shalnark, đây là đề nghị của tôi, không biết là bọn họ có nhận hay là cự tuyệt. Nhưng tôi vừa gọi như vậy, tầm mắt của mọi người ở đây đều tập trung vào Shalnark, Ubogin lại trực tiếp hỏi ra nghi vấn.

“Cô làm sao mà biết được?” Shalnark rất ngạc nhiên, chuyện hắn là con của Morris chỉ có một mình bang chủ biết mà thôi.

“Hắn nói cho tôi biết.” Trên thực tế, sau khi gặp Morris, tôi biết vận mệnh của mình sau này sẽ có chút hỗn loạn cho nên có đi tra một ít chuyện, trong đó có chuyện về quan hệ giữa hắn và Shalnark làm cho tôi hoài nghi, không nghĩ tới sau khi tra lại biết được tôi và Shalnark là anh em cùng cha khác mẹ, mặc dù có một anh trai để làm nũng đương nhiên là tốt, nhưng nếu là Shalnark thì khẳng định sẽ không đem quan hệ như vậy để vào mắt, tôi đương nhiên sẽ không ngốc đến mức đi chủ động nhận họ hàng, nhưng hiện tại phải lợi dụng tầng quan hệ này, kết quả như thế nào..... trời biết.

“Trước sáu tuổi, tôi sinh ở Meteorcity, chỉ là về đoạn trí nhớ kia tôi hoàn toàn không có, cho nên, trong mắt mọi người có lẽ không có cái gọi là thân tình nhưng nó vẫn có thể trở thành thứ ràng buộc tôi, như vậy, đối với ý nghĩ này của tôi, mọi người quyết định thế nào?” Tôi bổ sung xong liền hỏi Kuroro, nếu họ đồng ý, thì chuyện có giúp bang Ryodan cướp này nọ hay không chính là vấn đề cá nhân tôi

“Vấn đề này chỉ cần Shalnark đồng ý là được.” Kuroro đem quyền quyết định giao cho Shalnark, dù sao cũng là chuyện thân nhân của Shalnark, giao cho chính hắn quyết định là rất bình thường.

Thật sự là giáo hoạt! Nói là để Shalnark quyết định, trên thực tế về sau nếu là lật mặt nhau thì tôi cũng không thể nói gì hơn, dù sao bọn họ những người khác từ đầu tới đuôi cũng không hề có hứa hẹn gì.

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Shalnark mỉm cười.

Lại một tên hồ ly!

Quên đi, hắn có kẻ Trương Lương, tôi cũng có quá tường thê, xem tôi đi từng bước một thăm thấu vào bên trong tổ chức của mấy người đi! Để tránh kết cục bị thăm bị móc ánh mắt về sau, lần này nói gì tôi cũng phải chủ động chút, tránh phương pháp đánh nhau là ưu tiên.

“Như vậy, Thiên Tuế cô ở đây một đoạn thời gian cùng Shalnark học đàn dương cầm đi.”

Nhìn mọi người rời đi này đại sảnh, nơi này cuối cùng chỉ còn tôi và Shalnark hai người.

“Như vậy, học đàn dương cầm đi.” Shalnark hưng trí bùng bùng.

“.....”[đàn dương cầm sơ cấp nhập môn]? Tôi đọc tiêu đề quyển sách mà Shalnark đưa, hắn muốn tôi học cái này sao?

“Anh cũng đọc này để học.”

Lười dạy thì cứ việc nói thẳng, không cần so đo, dù sao tôi cũng đã chuẩn bị đại lễ cho hắn.

“Em hiểu rồi” Tôi gạt đầu, nhìn hắn định rời khỏi, vội vàng lên tiếng gọi trụ “Anh trai, chờ đã.”

“Chuyện gì?”

Chỉ bằng chuyện hắn từng không kháng cự cái ôm của tôi, hắn là hắn vẫn là có ý muốn trở thành anh trai của tôi, cho nên.....

“Trước lúc đến đây, em có hỏi qua Kuroro anh có ở đây không, hắn nói có, cho nên em có chuẩn bị một ít quà, mời anh trai phải đọc nghiêm túc nha.” Lúc đi, tôi có mang theo một cái túi, lấy ra bốn, năm quyển sách trong đó, đeo chúng nó đến tận bây giờ cũng thật nặng.

“Thứ này.....”

[Làm thế nào để trở thành một người anh trai tốt],[Làm thế nào để xử lý quan hệ anh em],[Anh trai tốt, anh trai xấu]..... Đây chính là quà sao? Không phải dùng để tra tấn hắn đấy chứ, rất nhiều quyển sách đều là về quan hệ anh em, nhìn qua có vẻ rất nhảm chán, hắn cũng không phải bang chủ, không phải sách nào cũng có thể ngon nghề đọc hết.

“Để tham khảo.” Sợ làm nghĩa vụ của anh trai nhanh quá khiến bắn ngược.

Vì thế trong tiếng đàn đứt quãng giống như tạp âm của tôi, Shalnark cũng ngồi ở một bên học tập làm anh trai.

Chương 34: Cứu ubogin

Ở chỗ bang Ryodan gần một tháng, tôi rốt cục có thể rời khỏi, trên thực tế đoạn thời gian đó, nhiều người đã lục tục đi hết, chỉ có Kuroro cùng Shalnark và một vài người khác cảm thấy hứng thú còn chưa đi mà thôi, sau khi tôi rốt cục học xong và đàn độc tấu đàn dương cầm, trừ bỏ Shalnark, những người khác đều đi rồi, dù sao bọn họ chỉ là muốn nhìn một chút năng lực của đoạn độc tấu đàn dương cầm này mà thôi, còn năng lực của ông sáo thì hẳn là Shalnark đã thuật lại rồi, đó là lực lượng thay đổi, mặc dù không thể lấy mạng người, nhưng nếu vận dụng thích đáng thì thường thường sẽ thu được hiệu quả đáng sợ hơn cả từ vong.

Lúc tôi rời đi, Shalnark không có nói cho tôi biết về hội đấu giá Yorkshin ngày 1 tháng 9, dù sao tôi cũng không phải là một thành viên của bọn họ, mà hiện tại chỉ mới đầu tháng sáu, Killua và Gon chỉ mới bắt đầu chiến đấu, trưởng thành cũng nhanh hơn, Illumi thì vẫn luôn xuất quỷ nhập thần trong căn nhà nhỏ của tôi, mà tôi tính lúc Gon bọn họ về đảo Cá Voi, tôi sẽ cùng bọn họ trở về, tiểu Dương thì do tôi ở chỗ bang Ryodan lâu cho nên đã nhờ Alluka ôm đến nhà đi Mito ở đảo Cá Voi, sau này cũng khá bận, vẫn là tạm thời đặt ở đó tốt hơn.

.....

Dần dần, gần đến hội đấu giá ngày 1 tháng 9 ở thành phố Yorkshin, tôi cùng Killua Gon bọn họ đi tới thành thị sắp bắt an ninh này, ngày nào hai đứa trẻ này cũng đều hưng trí ngẩng cao đi ra ngoài kiếm tiền để mua được trò chơi đảo Tham Lam, ngẫu nhiên tôi cũng sẽ đi hỗ trợ, tuy rằng biết chung quy sẽ vô dụng, nhưng quá trình lại rất thú vị nha.

Hôm nay là ngày 1 tháng 9, từ lúc Alluka rời đi căn nhà nhỏ liền không có tin tức gì, lúc trước cô ấy thậm trọng nhờ tôi chiếu khán Kurapika như vậy, hẳn là phát hiện có gì đó không tầm thường, tuy rằng một lần bị chuyện tình bên bang Ryodan kia trì hoãn, nhưng từ lúc cô ấy tỉnh lại đến bây giờ đã hơn hai tháng, hẳn là có hành động rồi, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ càng ngày càng tối, tôi nên cố gắng làm gì đây, ít nhất không thể làm cho Ubogin chết, hiện tại nếu có thể làm cho hắn không bị bắt sau đó bang Ryodan không biết là Kurapika muốn tìm họ báo thù thì tốt quá.

Rốt cục tìm ra không khí cầu, tốt lắm, đi theo thôi.

“Thiên Thiên, chờ một chút.”

“All-chan?” Tôi dừng lại cước bộ, nhìn về phía cô ấy đang cười sung sướng “Rốt cục xuất hiện rồi!”

“Thật có lỗi thật có lỗi” Alluka giơ lên cái chai trong tay “Thu thập thứ này mất chút thời gian, may mà vẫn kiếm được.”

“..... Thủy ngọc lưu ly? Để làm gì?” Cái kia chính là khoáng thạch trong suốt sáng bóng đứng đầu bảy đại sắc đẹp đi, chẳng lẽ trừ bỏ giá trị đẹp mắt ra thì còn có công dụng khác sao?

“Vừa đi vừa nói chuyện đi, hôm nay có thể giúp được gì đó.”

Tôi gật đầu, đuổi kịp.

Khó trách! Tôi vẫn cho rằng năng lực niệm của Kurapika đột nhiên tăng mạnh hơi kỳ quái, dù sao khi cậu ấy đi tham gia Hunter cuộc thi là đã học xong niệm, khiến khuyết duy nhất chính là khai phá ra năng lực của riêng mình, cho nên sau khi cuộc thi kết thúc, sẽ không tồn tại vấn đề Hunter tiến hành dạy niệm cho cậu, như vậy cậu ấy hẳn là không có khả năng biết phải làm thế nào để trong khoảng thời gian ngắn đạt tới năng lực khai phá lớn nhất.

Chiếu nguyệt quỳ, hướng sinh tịch tử, thời kì sinh trưởng cực kỳ ngắn ngủi, hoa tử điệp bạch, sau khi hoa nở lá sinh, theo sách nói thì lá cây của loại thực vật này sẽ phát ra một loại mùi có tác dụng đặc biệt, sẽ vô hạn mở rộng một mặt hắc ám nhất yếu ớt nhất sâu nhất dưới đáy lòng nhân loại, lúc Alluka ở hội trường Hunter đã ngửi được mùi của chiếu nguyệt quỳ, khó trách Kurapika vốn luôn do dự khi nghe lời khuyên buông tha của mẹ mà bị ảnh hưởng lập tức hạ quyết định quyết tâm không thể không báo thù, mà khối xiềng xích được hiện hóa kia cũng là do tác dụng của chiếu nguyệt quỳ, nhưng trong sách không có ghi điều này, nhưng trước kia Alluka có gặp qua loại thực vật này, biết được tác dụng của nó trừ bỏ trong sách ghi lại ra, còn có thể 100% khai phá ra năng lực niệm của một người, chỉ là tác dụng phụ sẽ không nhỏ chút nào.

Mà loại thực vật này vốn không thể xuất hiện ở nơi dễ tìm lại xuất hiện ở hội trường Hunter, vậy chỉ có thể là bởi vì ...

“Hisoka?” Bằng ánh mắt của hắn, đương nhiên có thể nhìn ra nội tâm Kurapika, mà chỉ cần thuận tiện khích Kura một chút là có thể hoàn thành ý muốn tiến hành một trận chiến với bang chủ, sao hắn lại không đi làm chứ.

“Hắn là hắn.” Alluka tiếp tục nhanh chóng làm xong được thuốc, chiếu nguyệt quỳ này mặc dù có tác dụng như vậy, nhưng không phải chỉ cần ngửi được mùi là bị hại, tác dụng của nó rất dị, một khi thật sự trúng thì hẳn là có thể được xưng là mùi độc, không có thuốc giải là sẽ vĩnh viễn trầm luân hắc ám, hơn nữa dù cường chế khai phá ra năng lực niệm cũng sẽ tiêu hao sinh mệnh của người sử dụng.

“Chúng ta chuẩn bị khi nào thì đi gặp Kurapika?” Tính tính thời gian, hiện tại Kurapika hẳn là đang gặp Hisoka, mà Ubogin bị bắt đi cũng đang được bang Ryodan giải cứu, hm. Khi nào thì đi mới tốt nhất? Chúng tôi đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất rồi.

“Chi bằng ở lúc Ubogin và Kura đánh nhau đi?” Tôi đề nghị, tuyệt đối cần tránh chuyện thành viên bang Ryodan tử vong, tuy rằng việc cứu Ubogin không nhất định sẽ làm bang Ryodan cho rằng nợ nhân tình với chúng tôi, nhưng tôi từ đầu đến cuối vẫn cho rằng một khi thành viên bang Ryodan không chết, hết thấy đều có thể thương lượng.

“Ừ, quyết định như thế đi.”

“Chỗ đó.”

“Đánh thật kịch liệt.”

Lúc này tôi và Alluka chôn sau một mòm núi chỗ Kurapika và Ubogin đang đánh nhau, Ubogin đã phải dùng mười thành năng lực, đánh gãy tay trái của Kurapika, rồi sau đó. Kurapika dùng ngón giữa bắt được Ubogin.

“.....xúc cảm dư lưu trên tay, tiếng truyền vào tai, mùi máu tươi. Tất cả đều quá nhiều thần kinh của tôi.”

“Dù là vậy, cậu cũng không muốn buông tha báo thù sao, Kura?” Alluka hiện thân, đứng gần Kurapika.

“Alluka!” Kurapika.

“Là cô!” Ubogin.

“Xin chào.” Tôi đứng ở bên cạnh Ubogin, đến khuyên can thì đương nhiên phải mỗi người một bên.

“Hai người... muốn ngăn cản tôi sao?”

“Đúng vậy, ngăn cản cậu lần này.” Alluka trả lời.

“Vì sao? Tôi báo thù chẳng lẽ là không đúng sao? Vì sao mọi người đều muốn ngăn cản tôi? Vì sao mọi người còn muốn giúp đỡ những kẻ này?” Kurapika phẫn nộ, trên người đột nhiên bộc phát ra khí mạnh liệt “Ngón út cân nhắc xiềng xích!”

Không tốt! Xiềng xích ngón út Kurapika đã đâm thủng ngực Ubogin, máu bắt đầu chảy ra.

“Không gian tưởng tượng!”

Cuối cùng, Alluka phát động năng lực, chỉ chốc lát đã khiến mọi niệm lực trên người biến mất vô tung trong phạm vi từ bọn tôi đến hai người bọn họ, năng lực của Alluka thuộc hệ đặc biệt, cô ấy từng nói năng lực che lại niệm lực của người khác này chính là sản phẩm phụ của không gian, năng lực không gian tưởng tượng chân chính là có thể làm cho tất cả những người trong tiểu thuyết võ hiệp hiện thân ở trong này để cô ấy sử dụng, đương nhiên cũng có hạn chế, nhưng đó là bí mật, không thể nói với người thứ hai.

Mà hiện tại xiềng xích mà Kurapika cụ hiện ra đã biến mất ở không trung, Ubogin cũng bởi vậy mà được tự do.

“Anh tạm thời nghỉ ngơi một chút đi.” Một nhân ảnh màu trắng xuất hiện ở phía sau Ubogin, vươn tay hung hăng gõ mạnh xuống, rồi sau đó hẩn té xiu như chúng tôi mong muốn.

Thừa dịp lúc Alluka đánh người, tôi nhét được vào miệng Kurapika.

“All-chan, cậu ta cũng té xiu rồi.”

“À, đại khái chính là tác dụng phụ sau khi giải độc đi.”

Alluka đi đến cạnh tôi, nháy mắt, niệm lại trở lại trên người tôi.

“Này, không lẽ lúc phát động không thể di động sao?” Trách không được trước lúc đến, Alluka nhét được vào tay tôi.

“Ha ha, phát hiện rồi sao, khuyết điểm rất lớn nha” Alluka ngồi xổm xuống bên cạnh Kurapika, cẩn thận nhìn “Được rồi, tớ mang Kura về đảo Cá Voi đây, tớ thấy sẽ có một đoạn thời gian cậu ấy không thể dùng niệm, cho nên nơi đó rất an toàn.”

“Vậy hẩn thì làm sao bây giờ?” Alluka đã thu hồi năng lực, vậy thì năng lực của Ubogin cũng có thể khôi phục, phỏng chừng chỉ chốc lát sẽ tỉnh.

“Hẩn sao, ha ha, nhìn tớ này” Alluka hi hi cười tiêu sái đi đến, ngồi xổm xuống, một ngón tay quẹt một cái lên miệng vết thương của hẩn “Không sắc, không vị, trạng thái dịch.”

“Gi vậy?” Tôi thấy Ubogin không có phản ứng gì, cũng tò mò, vươn tay chạm nhẹ vào bình nhỏ đang cầm bên tay trái, sau đó bôi vài cái miệng vết thương của Ubogin.

“A! Cậu bôi mấy cái vậy?” Alluka nhanh chóng ôm lấy cái chai, đây chính là thứ cực trân quý.

“..... Hai cái” Tôi thấy cô ấy khần trương, không khỏi có chút lo lắng “Độc được?”

“Không phải, thất điệp đàm mà năm ấy bọn mình thái, tớ lấy nó làm thành chất lỏng không sắc không vị.”

“À, thì ra là phản phệ niệm.” Vậy tôi bôi nhiều cái như vậy, hẳn là niệm lực muộn vài ngày mới khôi phục đi.

“Hẳn là mười ngày đi, được rồi, tớ mang Kura đi đây, còn hẳn thì nhờ ngài chỉ điểm.”

Gi? Nhìn Ubogin giống hệt một cái núi nhỏ, khó khăn, thông tri bang Ryodan? hm..... Vẫn là không được, lấy hiện tại tình trạng của hẳn thì không nên giao cho bang Ryodan, không chừng bọn chúng còn có thể nhìn ra tôi và Alluka đã hạ chút được, vẫn là giấu vài ngày trước đã, đánh cái điện thoại tìm người hỗ trợ trước rồi nói sau.

“.....”

“Anh có rảnh không? Có ở thành phố Yorkshin không?” Illumi vẫn là không hay mở miệng nói chuyện nha.

“Có.”

“Vậy nhờ anh tới đón em một chút đi, à, nên lái xe đến nhé, xe lớn một chút tốt hơn.”

“Chuyện gì?”

“Cái kia.....” Tôi nhìn nhìn tên quái vật lớn dưới chân “Có một thứ rất to rất nặng, em không vác về nổi.”

“Ừ.”

“Em ở.....”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ngày ba tháng chín

Ngày 3 tháng 9

Ubogin còn đang hôn mê, đại khái là vì xiềng xích từng đâm thủng vào trái tim, hiện tại niệm lực lại hoàn toàn biến mất, nhưng tôi lại nghĩ đến một chuyện, Kurapika là Hunter có hợp đồng, mắt tích không rõ như vậy hẳn là trái với hợp đồng đi, thoát khỏi hắc đạo cũng tốt.

“Nói như vậy, Kurapika sẽ không lại xuất hiện.”

“Đúng vậy, ngài Nottrade, cho nên bên chúng tôi yêu cầu chấm dứt hợp đồng giữa cậu ấy và ông.”

Nửa giờ sau, tôi bỗng nhiên xuất hiện căn phòng làm việc của bọn họ, giải thích lý do đến của tôi, đồng thời cũng thể hiện năng lực của tôi, vì thế vị Nottrade này liền lập tức phái vài bảo tiêu còn lại đưa con gái của ông ta là Neon rời khỏi.

“Như vậy dựa theo nội dung hợp đồng tôi có thể yêu cầu bồi thường.”

“Mời nói, chi cần là yêu cầu không quá phận, tôi sẽ nghe theo.” ngài Nottrade này hẳn là không ngu ngốc mới đúng.

“Nghe nói đêm nay sẽ cử hành hội đấu giá, thời gian cùng địa điểm như cũ, mà thập lão nhân tựa hồ đang tìm sát thủ chuyên nghiệp chuẩn bị thu dọn bang Ryodan, cho nên tôi muốn mời vị tiểu thư cô đây, gia nhập đội ngũ sát thủ, tôi cần một vài công lao.” Nottrade thực trực tiếp đưa ra yêu cầu của ông ta.

Gia nhập đội ngũ sát thủ?! Tôi không nghĩ tới lại là yêu cầu như vậy, hm, như vậy cũng được.

“Có thể nhận” Tôi gật đầu đồng ý “Như vậy ngài Nottrade, sau khi chuyện này hoàn thành, chúng ta sẽ không còn liên quan.”

Sau khi rời đi Nottrade, tôi lại bắt đầu gọi điện thoại, chuyện Ubogin còn chưa thông tri bang Ryodan đâu, gần đây thật sự là bận rộn nha!

“Anh trai sao.”

“Thiên Tuế có chuyện gì?” tiếng của Shalnark từ đầu điện thoại bên kia truyền đến, nhưng không thoải mái khoải trá như trước.

“Có chuyện em đã quên thông tri cho anh, Ubogin.”

“Em biết Ubogin ở nơi nào?” Nói còn chưa dứt lời, đã bị Shalnark vội vàng đánh gãy, xem ra anh ta thật sự rất quan tâm Ubogin.

“Hắn ở chỗ em, đang bị thương, không có trở ngại gì.”

“Như vậy.” đầu điện thoại bên kia trầm mặc, tựa hồ là đang kể với những người khác chuyện này. “Như vậy, Thiên Tuế em có thể đến đây một chuyến không?”

“Được.”

Quan hệ hiện tại giữa tôi và bang Ryodan coi như tốt, đi cũng không sao, mà lúc tôi tới nơi lại gặp tình huống thế này, Gon bị Feitan chế ngự dưới tay, mà trên cổ Killua cũng bị pocker của Hisoka đè nặng.

“Anh trai muốn em tới là để xem chuyện này sao?” Tôi chia chia tình hình trước mắt, nhìn ánh mắt kinh ngạc của hai đứa trẻ kia “À, xin đừng khách khí, hai đứa trẻ này là nên được giáo huấn thật tốt.”

“Thật sự không sao?” Shalnark cười hi hi.

“Đương nhiên. có sao đây, anh trai không thể thả bọn họ sao?” Tôi cười hỏi “Dù sao Ubogin cũng không có chuyện gì, mọi người tìm tôi tới là muốn hỏi chuyện về hắn đi.”

Trước mắt bang chủ không ở, các thành viên đương nhiên cũng sẽ không nghe theo bất cứ ai trong bang, tôi không lo lắng bọn họ sẽ không tha người, vì nhớ rõ trong quyền truyện tranh hai đứa trẻ này đã đào thoát an toàn.

“Bọn họ không biết tin tức về sát thủ xiềng xích, thả bọn chúng đi cũng không sao đi?” Franklin hỏi.

“Lưu lại bọn chúng cũng vô dụng.” Shalnark trả lời.

Feitan và Hisoka cũng rất cục như tôi mong muốn buông ra Killua và Gon, so với việc để ý tới hai đứa trẻ không biết ngọn nguồn này, còn không bằng đi hỏi tôi đâu.

“Hai tên kia!” Tôi trừng mắt hai đứa trẻ không biết sống chết này “Ngoan ngoãn đứng yên cho tôi!”

“Ai nha!”

“Đau!”

“Trở về tất cả đều bị cấm túc” Tôi không lưu tình chút nào cho mỗi đứa một cái đấm lên đầu. “Hiện tại không cho phép nói nhiều.”

“Ubogin đâu?” Shalnark hỏi.

“À, đại khái là vì do niệm lực biến mất, bây giờ còn chưa tỉnh lại đâu, khả năng khôi phục có chút chậm, em lấy tên của em đặt một phòng ở khách sạn, hắn đang ở đó.”

“Niệm lực tiêu thất?!” Shalnark.

“Sát thủ xiềng xích làm?” Nobunaga.

“Không phải.” Machi.

Khụ! Bà chị Machi à, trực giác thực không phải chuẩn bình thường, nhưng chuyện tôi cùng Alluka làm chút động tác nhỏ, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra.

“Niệm lực biến mất là tạm thời, chỉ là khi cứu người sử dụng năng lực lưu lại một chút di chứng mà thôi, về phần sát thủ xiềng xích kia, tôi và hắn xem như bạn bè đi, tôi chỉ có thể nói như vậy, Ubogin trở về thì sẽ nói cho mọi người mọi việc, còn có, tôi đang bận, nếu không có việc gì, tôi sẽ mang hai đứa trẻ này đi.”

“Rất ít thấy em bận như vậy đâu.”

“Ừ, đêm nay cử hành hội đấu giá, phải nơi đó hỗ trợ, đương nhiên em chỉ là đi cho đủ quân số mà thôi, như vậy, tôi đi trước.” Tôi kéo cổ hai đứa trẻ đi ra bộ chỉ huy của bang Ryodan, bọn họ cũng không ngăn trở chúng tôi.

“Ne, Kurapika đâu?” Sau khi đi xa được một khoảng cách, Killua không được tự nhiên hỏi tôi.

“Kurapika làm sao?” Gon không rõ cho nên hỏi.

“Alluka mang Kura đi, cậu ta đứng như em nghĩ chính là sát thủ xiềng xích mà bang Ryodan nói, chuyện này bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ biết, lúc về sẽ nói tí mi cho mọi người, nhưng thật ra hai đứa này, đến này xem nào nhiệt gì thế, không biết bang Ryodan là cái gì sao?” Tôi chất vấn, thuận tiện cúi người nhìn vết thương chườm mắt trên đùi Killua và trên cổ tay Gon.

“Xin lỗi, chị Thiên Tuế.” Gon ngoan ngoãn nhận sai.

“Nghe câu xin lỗi thì có ích lợi gì, chị hỏi hai đứa, tình cảnh vừa rồi khi chị đến, lúc ấy hai đứa có suy nghĩ gì?”

“..... Sợ hãi.” Killua không cam lòng nói.

“Còn gì nữa?” Tôi nhìn Gon “Không cam lòng, thậm chí còn có một chút hưng phấn không rõ phải không?”

“..... Vâng.” Gon gật gật đầu.

“Như vậy hai đứa biến cường đi! Em còn có Luaua đều phải biến thành cường giả có thể địch nổi bọn họ thậm chí còn siêu việt bọn họ nha, cho nên” Tôi mỉm cười “Cảm xúc vừa rồi chị nhắc tới vẫn hữu hiệu đấy nhé, hai đứa từ giờ trở đi ngoan ngoãn tìm một chỗ thích hợp luyện tập niệm tất sát kỹ cho chị.”

“A?!”

“VẬY ĐẢO THAM LAM LÀM SAO BÂY GIỜ?”

“Nếu hai đứa không góp đủ tiền mua được trò chơi kia, vậy chờ chị hôm nay giải quyết việc rồi nói cho hai đứa, không cần lo lắng đâu, lúc này chị phải đi đây.”

“Nói đó, chị..... không thành vấn đề đi?” Killua do dự hỏi.

“Chị chỉ đi cho đủ số mà thôi.” Tôi cười, phát tay chạy tới hội đấu giá.

Bang Ryodan bên kia

“Cô ta cũng đến hội trường, chúng ta mặc kệ cô ta sao?” Phinks hỏi.

“Không cần, cô ấy không phải người thích xen vào chuyện người khác.” Shalnark cười trả lời.

“Tôi muốn biết cái sát thủ xiềng xích kia là ai?” Nobunaga.

“Tôi thì có vẻ tò mò cái tên làm cho niệm lực của người khác biến mất hơn ~◆~” ngữ điệu biến thái đáng khinh của Hisoka vang lên.

“Tôi đại khái biết tên kia là ai.” Shalnark.

“Hm ~#9824;”

“Alluka Zaoldyeck.” Shalnark mỉm cười.

“.....” Hisoka nhất thời biến thành mặt bánh bao, thì ra là cô bé tóc hồng kia sao, Illumi đã cảnh cáo hẳn không thể có chủ ý vào cô ta đâu, mà hẳn cũng tạm thời không muốn cắt đứt quan hệ hợp tác với Illumi, nhưng không thể đánh tận hứng thật là làm cho người ta buồn bực ~

“Hình như cô ta đã mạnh lên nhiều.” Machi bỗng nhiên nói.

“Nhắc mới nhớ, tôi cũng có cảm giác như vậy” Shalnark nghiêng đầu suy nghĩ một lát “Hiện tại đã hoàn toàn không cảm giác được niệm lực trên người cô ấy.” mỗi lần nhìn thấy cô ấy, đều có thể cảm giác niệm lực của cô ấy yếu đi một ít của, nhưng kỳ quái là cô ấy đều cường hơn lần trước rất nhiều, vậy thì chỉ có thể nói trên người cô ấy có năng lực kỳ quái giúp mạnh lên, mà lần này lại hoàn toàn không cảm giác được niệm lực, thực lực của cô ấy đến tột cùng là đến mức nào rồi? Đại khái ngay cả chính cô ấy cũng không biết đi.

“Sẽ rất khó đối phó sao?” Shizuku hỏi.

“Bang chủ nói tạm thời không động đến cô ta.” Pakunoda.

“Được rồi, chúng ta cũng nên hành động.”

.....

Con nhện lại xuất thủ

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hội trường [một]

Rốt cục ở dưới tình huống muộn năm phút đồng hồ, tôi vội vàng chạy tới địa điểm tụ tập.

“Ket!”

Tôi đẩy cửa đi vào, thu được một đồng ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc miệt thị hoặc quen thuộc nhìn kỹ, quen thuộc nhìn kỹ? A, đúng rồi, là bố Silva cùng ông nội Zeno, ánh mắt này ở lúc trước tôi đến nhà bọn họ có gặp qua, bọn họ lại đang nhìn kỹ cái gì? Còn nữa, bọn họ đã nhìn thấy bộ dáng tôi lớn lên rồi sao? Hm. Đại khái Illumi có nhắc tới với bọn họ đi.

“Đã lâu không thấy, năng lực lại mạnh lên không ít.” ông nội Zeno tán dương nói.

A? Năng lực? gì

“Vâng, đã lâu không thấy.” Tôi xoay người hành lễ, nhưng tiếng xưng hô bố cùng ông nội vẫn không gọi được ra miệng.

“Hiện tại hẳn là đã đầy đủ người.” Một tên đầu bóng lưng đầu lĩnh một đám tây trang đen bắt đầu nói chuyện”Thời gian cấp bách, nhiệm vụ là tiêu diệt bang Ryodan. về chuyện hạ thủ như thế nào và tư liệu về chúng, mọi người có thể tự quyết định, chỉ cần hoàn thành yêu cầu của chúng tôi là được, muốn đề xuất ý kiến gì thì mời nói.”

Sau khi đưa ra yêu cầu bản vẽ mặt phẳng của tòa nhà và bản đồ phụ cận, mọi người tiến vào giai đoạn thảo luận dùng xưng hô để liên lạc.

“Silva.”

“Zeno.”

Hai vị đại nhân vật đều dùng tới tên thật.

“Hai chúng tôi tiếp tục sử dụng tên thật.” Zeno.

“Gọi tên tôi hay không là tự do của mọi người, tôi cũng không muốn bị người khác sai phái, chúng tôi sẽ dùng phương pháp riêng của mình làm việc.” Silva.

“Silva. Zeno. Chẳng lẽ là. gia tộc Zaoldyeck?! Chính là gia tộc trong truyền thuyết không ai gặp qua mặt thật.” Một người đàn ông trên mặt có ba vết sẹo bỗng nhiên nói.

“Sẽ không, ngày thường chúng tôi không hề cải trang, cũng không mai phục.” ông nội Zeno nói rất nghiêm trang.

Câu trả lời thật. quý dị, làm cho tôi nghĩ đến câu nói điển hình trong phim võ hiệp trước kia: Chưa từng có người nào gặp qua mặt thật của xxx, bởi vì người nào nhìn thấy hắn đều đã chết.

“Chẳng lẽ gia tộc Zaoldyeck không phải ám hiệu mà là tên thật?”

“Đúng thế, trao đổi danh thiếp đi? Địa chỉ và số điện thoại đều ghi ở mặt trên. Nếu anh có người muốn thì hãy liên lạc với chúng tôi, cho anh bày chiết thể nào?”

Tôi tình tường nhìn thấy trên mặt người kia có vài giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, câu đùa này thật sự là hơi lạnh đấy. Mà hai người vừa rồi vẫn chưa lên tiếng giờ cũng rốt cục bắt đầu tỏ thái độ.

“..... Tôi cũng muốn lấy phương thức của mình để làm việc.”

“Cô thấy thế nào?”

Hỏi tôi, nên trả lời như thế nào đây, ngài Notstrade này còn muốn tôi giúp hắn lập chút công lao.

“Một mình tôi là đủ, thêm người ngược lại sẽ có rất nhiều tranh cãi.”

Sau đó hết thấy kết cục đã định, hội đấu giá bắt đầu lúc chín giờ, chín người tạo thành đoàn sát thủ cũng đều tự tán đi, tôi đương nhiên theo ngài Notstrade đi đến gặp gỡ vị tiên sinh đầu bóng lưng vừa rồi kia.

“Đàn ông ghen tị rất khó xem!”

Những lời này đúng là đã chọc giận ngài đầu bóng lưng, lập tức vung tay phải lên lao thẳng tới mặt Notstrade.

“Mời không nên tùy tiện động thủ với cổ chủ của tôi.”

Tôi vẫn đứng ở phía sau ngài Notstrade, tốt xấu gì thì hắn cũng coi như là cổ chủ tạm thời của tôi, bảo vệ một chút hắn xem như nhiệm vụ tiện tay tiện chân đi, vì thế tôi tung điệu từ ngăn bò lên cánh tay ngài đầu bóng lưng, mượn lực kéo một cái, hắn liền ngã sấp xuống.

“Chết tiệt, cô muốn gì!”

“Này, ông không nên lộn xộn nhé.” Điệu từ ngăn lập tức đặt ngang yết hầu của hắn, hắn còn di chuyển về phía trước thì tôi sẽ rất khó xử.

“Không được!” Notstrade ngăn cản.

Được, nghe cổ chủ tạm thời. Sau đó tôi ngồi trên limo của ngài Notstrade đi đến tòa nhà tổ chức hội đấu giá, lúc ở trong xe nghe được tin tức Neon chạy trốn.

“Nơi duy nhất mà cô ấy đi cũng chính là nơi chúng ta hiện tại muốn đi.”

“Hội đấu giá sao?”

“Đúng” Nhìn tòa nhà càng ngày càng gần, tôi hào tâm nhắc nhở hắn “Đến nơi đó mời ngài mang theo con gái nhanh chóng rời đi.”

“Nhưng hội đấu giá.”

“Không nên ” Tôi đẩy cửa xuống xe” rất khó đối phó bang Ryodan, muốn mạng thì hãy nhanh chóng chạy đi.”

Đi vào trong tòa nhà, hắn là cuộc giết chóc đã bắt đầu đi, hm, tôi nên tìm nơi có phong thủy tốt để nghỉ ngơi. Xem ra không nghỉ ngơi được.

“Xin chào hai vị!” Tôi đánh cái tiếp đón, xuất hiện ở trước mắt tôi là hắc bạch vô thường đã lâu không gặp.

“Chúng tôi lần này tới là giao cho tiểu thư nhiệm vụ.” Hắc vô thường trước sau như một lạnh băng nói.

Nhiệm vụ sao, quả thật tôi đã lâu không nhận nhiệm vụ câu hồn, nhưng lần này lại phải làm phiền hai vị này đến, vì sao? Tôi nhìn nhìn chỉ thị trên trang giấy chỉ ghi những hồn phách có mặt trong tòa nhà này mà thôi, vậy thì hai vị này sẽ đi thu ở bên ngoài?

“Bởi vì nhiệm vụ đêm nay rất nặng nề, cho nên mời tiểu thư hiệp trợ chúng tôi, bên ngoài chúng tôi phụ trách, bên trong đương nhiên liền kính nhờ tiểu thư cô.” Bạch vô thường tươi cười khà súc nói.

“Được.” Số người chết bên trong tuyệt đối không nhiều bằng bên ngoài, công tác cũng khá thoải mái.

“Đại nhân bảo tôi chuyển cáo, sau khi nhiệm vụ hoàn thành sẽ tặng tiểu thư thêm một phần quà.”

Có thêm quà? Không biết là cái gì đây, sau đêm nay hắn sẽ biết đi, thật là có chút chờ mong.

Sau khi tạm biệt hắc bạch vô thường, tôi bắt đầu bày ra kết giới cảm ứng xung quanh tòa nhà, nơi có du hồn. Nơi đó tựa hồ là nơi bang chủ đại nhân giết người, một nơi khác còn đang thống khổ sống, hắn là dùng ‘Mặt thất người cá’ đi, hiện tại đi vào thì không đúng lúc, tôi cũng không muốn bị ăn, từ từ rồi nói sau.

Rốt cục, cửa bị tôi đẩy ra, tôi lẳng lặng tựa vào cạnh cửa, nhìn bang chủ đại nhân đắm chìm vào âm nhạc độc đáo mà thành thị đêm nay đang tấu vang hai tuyến linh lực trên đầu ngón tay bay ra, lặng yên không một tiếng động kéo hai du hồn trong gian phòng này về phía mình.

“Tôi có thể xem không?”

Khi nào thì? Không biết lúc nào thì hắn đã đứng ở bên cửa sổ cách tôi không xa, đang công tác, chớ ngăn người nha! May mắn là đứng ở cạnh cửa, bằng không sẽ bị con cá ăn thịt người kia ăn mất.

“Anh muốn nhìn thứ này?” Tôi nhấc tay chỉ hai cái hồn, du hiểu được là hắn không nhìn thấy chúng.

“Đúng vậy, tôi rất ngạc nhiên con người sau khi chết sẽ trông như thế nào.” Giờ phút này tóc xõa ra khiến bang chủ đại nhân có vẻ rất đáng yêu.

“Không khác gì nhiều so với trước khi chết” Tôi lấy một cái phù trong tay áo tung cho hắn “Cầm nó ở trong tay là nhìn thấy.”

Kuroro cầm phù ở trong tay, nhìn chăm chăm hai cái hồn bên cạnh tôi, rồi sau đó dời tầm mắt lên tuyến linh lực chuyển qua đầu ngón tay tôi.

“Đây là linh lực” Cuối cùng tầm mắt nhìn ở phía sau tôi “Hai vị phía sau cô rất đẹp.”

Hai vị phía sau tôi. Ai nha, quên mất Bạch Ngọc và Thanh Hợp vẫn luôn đi theo phía sau tôi, vậy cũng tốt, Bạch Ngọc thì hắn đã sớm gặp qua, nhưng Thanh Hợp thì lại là sức chiến đấu mà tôi giấu, giờ cũng bị phát hiện rồi, thôi vậy, hiện tại đơn đầu tôi cũng không đánh được hắn, phát hiện thì phát hiện đi.

“Ừ, người kia tên là Thanh Hợp, cũng là A Thức của tôi, tôi còn có công việc phải làm, tạm biệt” Tôi thối lui đến ngoài cửa “Cái phù kia trong tay anh, dùng xong rồi liền vứt bỏ đi, những thứ tôi chế tác đều mang theo linh lực của tôi, hơn nữa tôi có thể nhờ chúng biết được tung tích của người đang cầm chúng.”

“Vậy sao, cảm ơn đã nhắc nhở.” Nói thì nói vậy, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, không ném sao? Tùy hắn đi.

Lúc này tình hình trong tòa nhà bởi vì bên ngoài bắt đầu tiếng súng, tiếng nổ mạnh mà bắt đầu hỗn loạn.

“Cho dù mọi người cũng có vũ khí trong tay. Tôi cũng có thể ở trong vòng bảy giây giết chết tất cả mọi người ở đây.”

Khi đi ngang qua đại sảnh, nghe thấy ông nội Zeno cực kì khích lên tiếng, ừm. Tôi cần mất bao nhiêu giây mới có thể đánh ngất mọi người ở đây? Aiz, không nghĩ nữa, vẫn là ngoan ngoãn đi thu hồn đi.

“Hm, thật nhanh nha, vừa mới tắt thở mà thôi, kẻ giết người ngay cả hơi thở cũng không thấy đâu.” Tôi một bên làm bầm lều bầu một bên câu hồn phách vào tay.

“Ồ? Nhưng cháu lại đến chậm hơn bọn ta.” Lại có người nói chuyện lúc tôi đang công tác.

“..... Ách, cháu đúng dịp đến công tác.” Tôi theo bản năng chỉ hồn phách trong tay.

“À, dùng viên đi, cô nhóc. cháu đi theo ta.” ông nội Zeno quyết định, tôi cũng phải đi theo ông, nhưng mà tại sao? Thân là con cháu tương lai nhà Zaoldyeck nhưng chưa từng chấp hành nhiệm vụ gia tộc cho nên phải đi theo bọn họ làm quen với tình huống chấp hành nhiệm vụ sao? Hắn là thế đi.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Hunter*] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Hội trường [hai]

Quả nhiên đều là cao thủ đứng đầu, dù là một đối hai, vô luận là dù trúng độc nhưng vẫn mặt không đổi sắc như ba Silva, hay là cực kỳ chính xác phân tích ra điều kiện trộm năng lực người khác của bang chủ như ông nội Zeno, hay khi ông nội Zeno nói ra ‘Nếu ta có thể kiềm chế hành động của hắn, liền giết chết cả ta và hắn đi.’, vẫn làm cho trái tim của tôi run lên, thật sự là quá lãnh khốc.

Mà trong chiến đấu, chờ đợi đã lâu rốt cục cơ hội đến, ba Silva rốt cục xuất thủ.

Ầm vang! Một hòn đá rất lớn bị đánh rơi xuống, nhưng lại đột nhiên dừng ở giữa không trung, sáu con mắt nhìn tảng đá giữa không trung rồi chuyển sang nhìn tôi.

“Ách, rất xin lỗi, tôi không cố ý nhúng tay.” Tôi có chút nghi hoặc nhìn hai tay mình, sao lại thế này? Lúc nổ mạnh, vì sợ bị các mảnh đá phân tán lan đến, tôi liền bày ra kết giới phòng ngự chung quanh cơ thể, nhưng vì sao linh lực của tôi lại lớn đến mức có thể bày ra phạm vi kết giới lớn như thế, khiến ba người kia cũng được bảo vệ, đó là cuộc chiến đấu của bọn họ, dù tôi chỉ lỡ tay làm thế nhưng vẫn xem như nhúng tay, hắn là phải xin lỗi đi.

“Tít tít tít.”

Điện thoại chuyên dụng của gia tộc Zaoldyeck bỗng phát ra tiếng, Illumi hoàn thành nhiệm vụ, thật tốt quá, được cứu trợ khỏi mấy cái nhìn của ba người kia, sau đó là đối thoại của bang chủ đại nhân và ông nội Zeno, sau đó, hai người kia liền xuyên qua kết giới rời khỏi, tôi và bang chủ đại nhân nhìn theo bọn họ rời đi.

“Hô! Một chết.” bang chủ đại nhân trình hình chữ đại nằm tại chỗ.

“Kuroro, anh không đi sao?” Tôi chỉ chỉ tảng đá còn treo ở trên đỉnh đầu hắn, hắn không ra khỏi kết giới thì tôi không thể rời đi nha, tuy rằng biết là tảng đá không thể đập chết hắn.

“..... Đi.” Nói xong hắn liền đứng lên, rồi sau đó trong tay xuất hiện đạo tặc bí tịch.

Làm gì? Tôi kinh ngạc lui về phía sau mấy bước, sẽ không phải là hắn muốn đánh nhau với tôi đấy chứ. Hắn là không phải, vừa đánh với hai vị cao thủ kia, dù có nhiều niệm lực thì cũng không đủ đi, nhưng vẫn nên đề phòng, xem hắn muốn làm gì.

Sau đó trong tay của hắn xuất hiện một cái áo choàng, một người giống hệt hắn từ trong áo choàng ngã xuống, à, thì ra là muốn chế tác thi thể giả.

“Được rồi.”

Bang chủ đại nhân đi qua tôi, đi ra ngoài cửa, tôi nhìn nhìn cái thi thể bên kia, không có vết thương gì, người ta sẽ tin tưởng sao? Tôi nghi hoặc đi ra cửa,

triệt hồi kết giới, tảng đá lập tức rơi xuống, ‘Àm vang!’ một tiếng, nguyên bản thi thể hoàn hảo giờ bị vết máu nhuộm đỏ, còn bị một khối tảng đá không nhỏ đè ép, thì ra định tạo vết thương như thế, mà vị chính chủ kia lại không hề quay đầu lại, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại, aiz, thực khủng bố.

Nhưng cuối cùng cũng xong rồi, tôi cũng nên đi thôi.

“Công tác của cô còn chưa hoàn thành.” bang chủ đại nhân đã cời đi mảnh vải trên đầu, nghịch chữ thập hiện ra giữa trán, cả người khí thế cũng biến đổi theo.

“Nơi này còn có người chết?” Tôi còn tưởng là không còn nữa, kết giới cũng sớm triệt hồi.

“Sẽ có” bang chủ đại nhân mỉm cười “Có muốn đi tòa nhà số mười không?”

“À.” Tôi gật đầu đuôi kíp, làm gì? Hôm nay sao tôi được mời đi đâu tôi lại ngoan ngoãn đi đến đó?[lạnh hạ: Đương nhiên là tác giả tôi tí mĩ an bài..... để góp cho đủ số lượng chữ yêu cầu!]

Quả nhiên có người chết, nhưng lại là một nửa, nửa kia phỏng chừng chờ Shalnark dùng xong thì sẽ trở thành một cái người chết hoàn toàn, tôi ở chỗ này chờ vậy.

Mọi người đều bề bộn nhiều việc, Shalnark vội vàng thao túng người chủ trì trên sân khấu, Coltopi vội vàng phục chế mọi tác phẩm bán đấu giá, Pakunoda vội vàng phụ giúp mang tác phẩm bán đấu giá lên sân..... Tôi liếc nhìn bọn họ một cái, rồi hết hứng thú dựa vào tường chờ người chủ trì kia hoàn toàn từ vong, sau đó mắt lửa đỏ được bán đấu giá xuất hiện.

Tôi có nên hỏi bọn họ mua hai đôi mắt lửa đỏ này không? Có lẽ vẫn là không nên đi.....

“Tiểu Tuế Tuế hình như thấy hứng thú với mắt lửa đỏ ~#9827;”

A? Trên đầu bóng đen bao phủ, tư thế này không phải là tư thế giống lúc ở tháp cạm bẫy sao, nhìn qua thấy đúng là hơi ái muội, hán quả thực rất có sức quyến rũ, nhưng tôi không quen hán tới gần, ‘diêm phúc’ này của hán tôi không có phúc nhận đâu.

“Phiền toái không nên tọc vào tôi gần như thế, tôi không quen.” Tôi đẩy đẩy hán, không đẩy nổi, vậy thì “Bạch Ngọc.”

“Chuyện gì ạ?” Bạch Ngọc hưng phấn vạn phần xuất hiện ở trước mắt tôi.

“Bồi hán đánh một trận, thuận tiện nói cho hán mấy chuyện mà chị lúc trước nói cho em.....”

“Vâng, em đi ngay.” Tôi còn chưa nói xong, Bạch Ngọc hứng trí ngẩng cao đầu yêu cầu đầu võ.

“Này, không được quá khủng!” Dặn dò xong Bạch Ngọc, tôi hỏi Hisoka “Thế nào?”

“Ha ha ha ha, không tệ a ~ vậy thì lên mái nhà đi ♦” Hisoka xoay người tránh ra, Bạch Ngọc cũng lập tức biến mất ở tại chỗ, hưng phấn hiện thân ở trên mái nhà, aiz, cho cậu ấy tận hứng đánh một lần đi, dù sao của năng lực của tôi cũng đủ để giúp cậu ấy hiện thân lâu.

Dù sao, cuối cùng cũng thoát khỏi Hisoka, thoải mái lên rất nhiều, vừa quay đầu lại, thấy bọn họ đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi.

“Quái thai!” Feitan đánh giá tôi.

“Em chính là người thứ nhất chủ động yêu cầu đánh nhau với Hisoka mà bọn anh biết đấy.” Shalnark cảm khái, Hisokabtnhư vậy cũng chỉ có bang chủ mới có thể ứng phó, các thành viên khác phần lớn không thích chủ động đánh nhau với hán.

“Hán dựa vào quá gần em không quen, đành phải lấy sở thích của hán để bắt hán đi thôi.” Nếu không còn lâu tôi mới ra yêu cầu như vậy.

“Nói như vậy, tựa hồ cô đối với chúng tôi cũng rất hiểu biết, chúng tôi cũng rất ngạc nhiên cô làm sao mà biết được?” Kuroro tung một câu mà hán tự hỏi hồi lâu.

Vẫn khiến hán nhìn ra gì đó sao? Aiz, tôi nên trả lời như thế nào? Nói là tôi từ một quyển truyện tranh nhìn thấy bọn họ sao, nhất định không có ai tin, nhìn nhìn trong phòng bọn họ vẫn giống như tùy ý không quan tâm, nhưng chắc chắn họ đều phân hơn nửa phần chú ý đến tôi, đây quả thật là cái vấn đề bén nhon nha, không dễ trả lời đâu.

“Nguồn tin tức có chút phức tạp, mọi người phải có chút kiên nhẫn nghe” Tôi mỉm cười, bắt đầu âm thầm tổ chức ngôn ngữ không có sơ hở lại có chút độ tin tưởng “Lần đầu tiên nghe thấy mọi người là từ Ging, anh ta có nói mọi người cực kỳ lợi hại, còn dặn tôi không nên cứng đối cứng với mọi người, sau đó là vì công tác của tôi, tôi đã từng thu hồn phách những người bị mọi người giết chết, đương nhiên có thể từ bọn họ biết một ít tin tức về mọi người, còn nữa, từng đọc quá một vài báo cáo bí ẩn, nơi đó cũng có một ít, cuối cùng là từ tôi và mọi người quen biết và quan sát, không sai biệt lắm tổng hợp lại, hơn nữa tôi cũng không quá hiểu biết đâu, tỷ như.....” Tôi chỉ chỉ Coltopi đang phục chế đồ “Coltopi, nam hay là nữ bao nhiêu tuổi không biết.....”

“Khụ!” Kuroro đánh gãy đề tài về Coltopi “Vừa rồi tôi nhìn thấy hai hồn phách mà cô thu thập kia tựa hồ không có ý thức.”

“À, là vì tôi cố ý” Lời nói của tôi sẽ không có chút sơ hở nào, vì hơn phân nửa đều là sự thật nha “Chuyện gia tộc Greengrass, tôi bị ảnh hưởng bởi cảm

xúc kích động của bọn họ, cho nên sau này tôi đều phong ấn ý thức của bọn họ rồi mới thu.”

“Vậy sao? Tôi có thể xem hồn phách hiện tại trong tay kia..... trong trạng thái nguyên thủy?”

Còn muốn xem? Được, thỏa mãn yêu cầu!

“Có thể xem sao? Anh cũng muốn.” Shalnark cực kỳ hứng thú xen miệng.

“Anh trai, anh còn có tay sao?” Tôi chỉ chỉ cái di động còn đang không ngừng ấn trong tay hắn.

“Không có.” Shalnark uể oải tiếp tục ấn.

“Được rồi, em giúp anh nghĩ biện pháp.”

Bảo vệ xong ý thức của mình, sau đó coi bỏ phong ấn của hồn phách kia, cuối cùng ngón trỏ ngón giữa khép lại chạm vào giữa trán Shalnark, tôi nhìn ra hắn đang phòng bị rất nhỏ.

“Có thể duy trì năm phút đồng hồ.”

Cuối cùng tôi thu hồi hai hồn phách cuối cùng, hoàn thành công tác, mà Kuroro đối đáp án của tôi cũng nửa tin nửa ngờ, dù sao hắn cũng không tiếp tục hỏi, đại khái là cũng khá tin.

Duy nhất không để yên đại khái là Diêm Vương đại nhân, ông ta có nói là sẽ tặng quà cho tôi, không biết là gì.

Tóm lại, ngày 4 tháng 9 cứ như vậy trôi qua.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] *Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Trẻ con?!

Ngày 10 tháng 9

Killua cùng Gon chấm dứt cuộc sống cảm túc, đi theo tôi tới cuộc kiểm tra tuyển người thích hợp vào ‘đảo Tham Lam’, giám khảo là một Hunter rất có tự tin.

Bắt đầu, rất nhiều mọi người xếp hàng chờ chuẩn bị triển lãm ‘Luyện’, Killua cũng bắt đầu luyện..... Thẳng đến lúc cậu ấy đi vào, sau đó là Gon.....

“Oanh!” Ngay cả căn phòng cũng phải rung lên mấy cái, Gon quả nhiên là hệ cường hóa.

Sau đó là tôi..... Hết thấy dễ dàng, chúng tôi đều qua cửa, gia hạn khế ước, buổi chiều năm giờ chúng tôi một hàng ngồi trên xe bus đến một tòa thành cổ, các máy chơi game đều được đặt ở nơi đó, sau khi chơi đoán số quyết định trình tự, Gon là người thứ nhất, Killua là người thứ sáu, người tôi là thứ bảy.

“..... tiểu thư Thiên Tuế?” giọng điệu rất không xác định.

“Vâng” Tôi ôm 80% xác định hỏi tiếp “Là Ging có lời nhắn cho tôi sao?”

“Vâng” cô bé cười trả lời “Xin nghe nhắn lại, cô rất cục tót nơi này rồi, nhưng tôi thấy cô tót đây hơn phân nửa là coi thành nghĩ phép đi.....”

Đoán đúng rồi!

“..... Cho nên tôi có chuẩn bị cho cô, thành thị nào cũng có một gian phòng ở cho cô, hưởng thụ thoải mái đi. Lời nhắn kết thúc, tiểu thư Thiên Tuế có muốn nghe quý tắc trò chơi không?”

“Có.”

Sau khi nghe xong quy tắc “Như vậy còn có vấn đề gì không?”

“Ừ, tôi muốn đổi tên, hãy biểu hiện tư liệu của tôi là y dương.” Để phòng bị một vài người quen tìm được, vẫn nên dùng tên con nuôi, hơn nữa Gon và Killua từ lúc vào trò chơi tôi đã dặn bọn họ không cần chờ tôi, tôi là khách du lịch, bọn họ lại là cần huấn luyện, cùng đi bọn họ quá mệt mỏi.

“Được, vậy thì kể tiếp xin hỏi cô muốn đi thành thị nào?”

“Mã sa đồ lạp.”

“Được.”

Vì thế tôi trực tiếp đến căn phòng ở mã sa đồ lạp làm nơi khởi điểm trò chơi, bố trí mặc dù đơn giản nhưng rất thực dụng, mở cửa ngắm nhìn cả tòa thành thị.....

“Oa! Thiệt nhiều bay bay nha!”

“Bạch Ngọc, sao nói chuyện trẻ con như vậy?” Rõ ràng bên ngoài thứ đang bay là một đồng khí cầu, khi nào thì Bạch Ngọc ngay cả khí cầu cũng không nhận ra được.

“Người nói chuyện không phải là em.” Bạch Ngọc lập tức làm rõ, nói chuyện là người khác.

“Vậy là ai?”

“Là con! Là con!”

Một cô bé tóc đen mắt xanh bản q xuất hiện ở trước mắt tôi, bắt đầu vây quanh tôi quay vòng, mà khuôn mặt kia..... khuôn mặt nhỏ nhắn kia giống hệt Illumi tràn đầy tươi cười đáng yêu, trời ạ! Đứa trẻ này..... sẽ không là.....

“Có cái chú mặt cười cười nói con phải gọi nữ mà con thấy đầu tiên là mẹ, nhưng ‘mẹ’ là gì? ‘Nữ’ là gì?” giọng điệu của đứa trẻ rất vô tội, biểu tình rất thiên chân “Chú ấy còn nói..... ừ..... Nói gì nữa nhỉ? Hình như..... không nhớ rõ.”

Này chính là quả mà Diêm Vương đại nhân tặng tôi sao? Con của tôi và Illumi, lại là linh hồn trẻ con vừa mới ra chuyển sinh mới biết nói lại trắng nõn như tờ giấy, nhớ lại vấn đề mà đứa trẻ vừa nghĩ hoặc, quả này thật đúng là đáng yêu.

Nhưng mà, tôi mang thai sao?! Chẳng lẽ là bởi vì vậy nên linh lực của tôi mới trở nên kỳ quái sao? Có lẽ thế, dù thế nào cũng thực vui vẻ, không biết là đã được mấy tháng rồi, thế nhưng một chút sớm phản ứng mang thai cũng không có, xem ra tôi phải tính lại, là tám tháng..... Bảy tháng..... ừ..... cẩn thận ngắm lại.....

“Mọi người sao lại không trả lời con?” Thấy tôi không có phản ứng, đứa trẻ lại bắt đầu hỏi Bạch Ngọc Thanh Hợp bên cạnh tôi.

“Mẹ là người sẽ sinh cậu ra, cũng chính là người này.”

“Mẹ cậu là nữ, mà tớ, cậu ta và cậu đều là nam.”

“À, vậy hiện tại mẹ đang làm gì?” đứa trẻ tò mò lại đặt câu hỏi.

“Tự hỏi xem cậu bao nhiêu tháng rồi.”

“Tớ bao nhiêu tháng?” trẻ con lại hỏi tôi.

“Hai tháng.” Cuối cùng tính rõ, hai tháng hẳn là vẫn sớm, hiện tại đứa trẻ đã có thể xuất hiện ở trước mặt tôi, xem ra nên nghĩ tên cho nó.

Sau đó tôi lại biết đứa trẻ không thể luôn ở bên ngoài, giống như thông khí vậy, mỗi ngày chỉ có thể đi ra hai giờ, thời gian còn lại thì ngủ say ở trong thân thể cô để bổ sung năng lượng, lại sau đó, càng làm cho tôi kinh ngạc là ngày đầu tiên đi ra đứa trẻ là tóc đen mắt xanh, ngày hôm sau lúc đi ra lần nữa đương nhiên cũng là tóc đen mắt xanh, nhưng nó lại tự giới thiệu là ‘Lần đầu gặp mặt, mẹ, con là em trai.’ tựa hồ là bởi vì ngày hôm qua đứa trẻ kia đã học được rất nhiều từ ngữ cơ bản, hôm nay đứa trẻ này nói năng cũng rất có khuôn có dạng, hơn nữa so với đứa trẻ hoạt bát đáng yêu hôm qua, đứa trẻ này này nho nhã lễ độ hơn, mấu chốt là tôi từ lời nói của nó biết được một tin tức: Hai đứa là song bào thai.

Ha ha, dĩ nhiên là hai đứa giống nhau như đúc, tương lai hẳn là rất thú vị đây, hơn nữa lại được chơi vui vẻ với hai đứa trẻ từ bầu giờ nữa chứ.

Mấy ngày sau, tôi an nhàn ở mã sa đồ lạp, chuyên tâm tiến hành kế hoạch dưỡng thai độc đáo của tôi, ngày cứ thế trôi qua, đại khái là do hoài song bào thai, cho nên không thể mặc kimono nữa, tôi bắt đầu mặc vào trang phục cho phụ nữ có thai.

Hiện tại đã là tháng mười hai, mỗi sáng sớm tôi liền bắt đầu tản bộ, bỗng có người đang lướt nhanh về phía tôi, chẳng lẽ là Killua bọn họ sao, đã đoán được y dương là tôi rồi sao?

“Quả nhiên bang chủ nói đúng, y dương chính là.....” Đang nói bỗng dừng lại, là Shalnark, tầm mắt hắn thẳng tắp đặt thẳng vào bụng tôi “Em..... em.....”

“Mang thai.” bang chủ đại nhân tiếp được câu Shalnark muốn nói mà vì kinh ngạc nên vẫn chưa ra miệng, vẫn là tổ chất tâm lý của bang chủ đại nhân mạnh hơn.

“Ừ, mọi người làm sao mà biết y dương chính là tôi?” Lúc trước, người quen không muốn gặp nhất chính là bọn họ, không nghĩ tới vẫn gặp phải.

“Lúc trước có nghe cô vô ý nói qua.”

“À” Khi nào vậy? Không nhớ ra, thôi vậy, người ta đến cửa rồi, còn nghĩ chuyện này làm gì “Vậy mọi người có việc gì không?”

“Trên thực tế, niệm của Ubogin đến bây giờ vẫn chưa khôi phục.” bang chủ đại nhân nhìn chăm chăm tôi.

“Sao? Không thể nào, All-chan nói khoảng mười ngày sẽ khôi phục, mọi người không tìm cô ấy sao?” Tôi bình tĩnh vỗ vỗ trái tim đang đập nhanh, niệm của Ubogin biến mất đúng là do tôi và Alluka làm, nhưng đồ mà Alluka chế tác chắc chắn không có vấn đề gì, sao niệm lực của Ubogin lại chưa khôi phục chứ?

“Nói đến đây, cô ấy tựa hồ có ý giấu hành tung.” Khôi phục lại, Shalnark bắt đầu chen vào nói.

Che dấu hành tung? Tôi theo bản năng liếc Kuroro, là vì hấn sao? Nhưng bang chủ đại nhân không phản ứng gì, tôi thu hồi tầm mắt, xác thực, nếu Alluka thật sự muốn che dấu hành tung, thì rất khó có người có thể tìm được cô ấy, dù sao đó cũng là một khóa học trong chương trình giáo dục tình báo quan trọng của gia tộc.

“Vậy sao, để tôi thử liên lạc cô ấy xem sao” Dù sao chuyện tôi cũng có nhúng tay, liền giúp hấn đi “Nhưng nơi này tựa hồ là không thể liên lạc với bên ngoài, phải ra bên ngoài mới được.”

“Vậy bây giờ xuất phát chứ?” Shalnark hỏi.

“Được.” muốn chơi trò chơi thì có rất nhiều thời gian, bây giờ đi ra ngoài một chuyến cũng không sao.

Sử dụng ‘Đồng hành’, đoàn người chúng tôi biến mất tại chỗ, ngay sau đó nơi chúng tôi vừa biến mất lại xuất hiện một đạo bạch quang, người mà chúng tôi vừa mới đàm luận hiện ra, trước mặt là quyển sách book của trò coi.

“Không thể nào?! Vừa rời khỏi rồi sao, vậy mình thiên tâm vạn khổ chạy vào làm cái gì.”

Oán niệm lắm lắm, bóng người lại lần nữa biến mất, tiếp tục đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Con kiến đến rồi

“Như vậy, liền nơi này đi.”

Chúng tôi tùy tiện chọn nơi dừng lại sau khi rời đi trò chơi, đang đứng trên một bình nguyên không có một bóng người, trên người Alluka cũng có mang truyền âm phù mà tôi đưa, muốn tìm cô ấy cũng không quá khó.

“Sao cậu lại đột nhiên xuất hiện.” Người mà chúng tôi muốn tìm lại đột nhiên xông ra, nguyên bản đang muốn nói lại bởi vì thấy bang Ryodan mà hơi ngừng lại “À, tớ muốn nói...”

“All-chan?!” Không nghĩ tới cô ấy lại tự mình chạy tới “Chúng tớ đang tìm cậu đấy.”

“Tìm tớ?” Alluka nhìn về phía tôi, rồi sau đó tầm mắt đi xuống, sau đó ngoắc ngoắc “Cậu lại đây một chút.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, đi đến cạnh cô ấy.

“Oa! Đứa trẻ!” Alluka sờ sờ bụng của tôi, sau đó vừa lòng gật gật đầu “Hm, tớ muốn làm mẹ nuôi!”

“Cậu sẽ là bác.” Tôi nhắc nhở.

“Sao? Bác thì không thể làm mẹ nuôi à?” Alluka uể oải hỏi.

“Cũng không phải, được rồi, làm chính sự trước” Tôi đẩy đẩy nhẹ cô ấy “Niệm của Ubogin đến bây giờ vẫn khôi phục đâu, cho nên bọn họ đang muốn tìm cậu.”

“Chưa khôi phục? Không thể nào.” Alluka cọ cọ cằm, bắt đầu trầm tư, không thể nào, thuốc mà cô chế tác không hề có sai lầm gì, không đạo lý nào mà đến bây giờ niệm lực lại chưa khôi phục, nguyên nhân là gì?

“Liệu có phải là vì chỗ này của hấn vẫn còn sót lại niệm lực?” Tôi chỉ chỉ tim mình, dù sao ngón giữa xiềng xích trói buộc của Kurapika từng khóa trụ Ubogin, cường chế muốn khóa lại niệm của hấn, hơn nữa ngón út xiềng xích cân nhắc đã đâm thủng ngực Ubogin, găm vào trái tim hấn, còn có năng lực

của Alluka cản trở, và trò đùa dai nho nhỏ của chúng tôi, phía trước đủ loại phức tạp thêm cùng một chỗ, có phải là đã gián tiếp làm cho nhiệm lực của hắn biến mất không?

“Nhiệm lực còn sót lại?” Alluka nghĩ nghĩ, hạ kết luận “Cũng có khả năng này, nếu là như vậy thì cần phải trừ niệm.”

“Xem ra cậu bạn tên Kurapika kia của hai người cũng có năng lực tương tự cô.” Shalnark mỉm cười nói.

Tôi và Alluka lập tức trừng mắt hắn, hắn đã tra được Kurapika rồi sao, lợi hại đấy, aiz, vậy bọn chúng sẽ làm gì? Alluka sẽ làm gì?

“Tôi có thể trừ niệm.”

Sao? Alluka lại là trừ niệm sư, là vì hắn mà khai phá ra năng lực sao?

“Điều kiện.” Kuroro đột nhiên nói.

“Anh lấy danh nghĩa bang Ryodan để thế, thành viên bang Ryodan không được chủ động đi tìm Kurapika phiền toái.”

“Chúng tôi không chủ động là được?”

“Đúng vậy, nếu tìm hắn tới mấy người thì đương nhiên không ở phạm vi lời thế.” Ngụ ý, nếu Kurapika đi tìm bọn họ, bọn họ đương nhiên có thể đối phó, nhưng nếu hắn còn muốn báo thù, cũng phải sau vài năm nữa, nghe Alluka nói, bởi vì chiếu nguyệt quý, niệm lực Kurapika hoàn toàn biến mất, trong hai, ba năm không thể khôi phục lại.

“Đồng ý.” Kuroro hơi trầm tư, rồi đáp ứng, coi như là một trò chơi nho nhỏ, hơn nữa nếu bọn họ thật sự muốn trả thù, thì đâu thể dễ dàng đồng ý.

“Nhưng hiện tại tôi không thể theo mấy người đi, tôi ở đây là bởi vì có chuyện trọng yếu khác, sau khi sự tình xong xuôi mới có thể.”

“A, cậu là tới tìm tớ? Xảy ra chuyện gì sao?” Không biết có chuyện gì?

“Con kiến xuất hiện rồi!” thần sắc Alluka ngưng trọng, nguyên bản nghĩ đến còn có một đoạn thời gian nữa mới xuất hiện, không nghĩ tới lại đến nhanh như thế, nhưng kỳ quái là bị Ging và chính cô đụng phải, còn vừa mới cứu được Kate.

“Xuất hiện?! Là ở quốc gia ngl gì đó sao?” Tôi cả kinh, cái con kiến cường đại kia thế nhưng đã xuất hiện rồi, vậy “Kate thế nào rồi? Đã gặp chưa?”

“Gặp rồi, cho nên mới tìm cậu đi cứu mạng nha!”

Tìm tới đi cứu mạng? Thuốc của Alluka không thể chữa sao? Vậy thì xem ra là rất nghiêm trọng, hơn nữa Kate gặp phải con kiến giống mèo – một trong ba vệ sĩ chính của quốc vương, thật phần lợi hại.

“Xin hỏi một chút, con kiến mà hai người đang nói là mỹ lập nghĩ sao? Nghe nói là bị kiểm định là giống chỉ định cách ly cấp thứ nhất.” Shalnark nghe chúng tôi nói chuyện, càng cảm thấy hai người này tựa hồ biết nội tình bí ẩn nào đó, hơn nữa tựa hồ con kiến này hiện tại xuất hiện đã ra ngoài dự kiến của hai người họ.

“Ừ, hình như là biến chủng, rất lợi hại, đã ăn rất nhiều người, loại con kiến này sẽ hấp thu thành năng lượng, là một tai họa rất lớn.” Alluka trả lời.

“À, thật ngạc nhiên.”

“Anh trai, hiện tại bọn em sẽ xuất phát, anh có muốn nó làm làm tiêu bản không?” Tôi hỏi, nếu hắn muốn thì tôi có thể thuận tiện mang một con trở về cho hắn làm tiêu bản.

“Nếu như vậy, không bằng.....” Shalnark bỗng nhiên đề nghị “Anh và hai người cùng đi đi.”

“..... Được.” Có thể như vậy sao? Đối phó con kiến cũng không có ích lợi gì, lại còn khá nguy hiểm, nhưng nếu hắn muốn đi thì hắn lại là một hợp tác có sức chiến đấu rất lớn.

Vì thế, Kuroro, tôi, Alluka, và Shalnark ba người đi tới nơi an trí Kate.

“Hm, vết thương thật nặng!” Tôi nhìn xuống con buồn nôn vì mùi máu tươi nồng nặc, hai tay Kate bị chặt đứt, aiz, vết thương như vậy, kính nhờ Thanh Hợp.

Lưu lại Thanh Hợp ở bên trong trị liệu, chúng tôi đi ra bên ngoài tìm hiểu tình huống trước mắt.

“Ging, sao anh lại ở chỗ này?! Đã lâu không thấy nha!” Không nghĩ tới đúng là Ging và Alluka cứu Kate, có Ging ở đây, đối kháng con kiến có lẽ sẽ có nhiều chắc chắn hơn.

“Trưởng thành.....” Ging đánh giá tôi từ trên xuống dưới một phen.

“Ừ, vị này là anh trai của tôi.” Tôi chỉ chỉ Shalnark bên cạnh tôi, Ging có biết bang Ryodan, lúc trước lúc nói với anh ta, cô cũng không thấy anh ta có ý

muốn bắt bọn họ, cho nên hai người này gặp mặt hẳn là không thành vấn đề đi.

“Xin chào.”

“À, xin chào.”

Hai người chỉ đánh cái tiếp đón liền không hề hé răng, tôi cũng không hiểu được bọn họ đang nghĩ gì.

“Vây, có bắt được con kiến đã công kích Kate không?” Tôi hỏi.

“Không, lúc ấy chỉ chú ý cứu Kate, không nghĩ tới chuyện bắt nó.” Alluka có chủ tiếc nuôi nói, nếu lúc ấy có thể bắt được hoặc là giết chết cái con kiến giống mèo kia, bọn họ sẽ ít đi một cái sức chiến đấu cường đại.

“Vương sinh ra chưa?”

“Không rõ ràng lắm, hẳn là còn chưa đi.” Nếu vương sinh ra rồi, thì đã chiếm lĩnh quốc gia này rồi, trước mắt hình như vẫn chưa có tin tức gì nói về chuyện này.

Chưa sao, vậy là tốt rồi, nếu có thể làm cho nó chết trong bào thai thì tốt, đỡ phải đi xung quanh làm hại.

“Đúng rồi, ông già kia đã mang một vài người đi rồi.” Ging bỗng nhiên nói.

“Nhưng chỉ những người đó chỉ sợ là không đủ đâu.”

“Cô có biết chút gì sao?” Ging hỏi.

Hm? Chẳng lẽ Alluka không nói cho bọn họ tình hình cụ thể sao? Tôi nhìn Alluka, Alluka lắc đầu, à, tôi đại khái biết ý của cô ấy, cô ấy và Ging cùng một lúc xuất hiện, theo lý thuyết thì hẳn là cô ấy và Ging chỉ mới biết tin tức như nhau, không thể nào cô ấy sẽ biết tin tức nào hơn.

“Ừ, mọi người đã gặp phải con kiến giống mèo – một trong ba vệ sĩ chính của quốc vương, hiện tại quốc vương có lẽ đang ở trong bụng nữ vương hoặc là..... đã muốn sinh ra.” Nếu vậy thì càng không tốt.

“À, lúc trước còn có hai người nữa đến.” Ging nhớ tới hai người đi ngang qua lúc trước, nhìn bọn họ hẳn hẳn là năng lực không kém, chỉ không biết mục tiêu của bọn họ có phải con kiến hay không.

“Cũng là Hunter sao? Sẽ không là những tên năng lực rất kém coi đây chứ.” Alluka hỏi.

“Năng lực không tệ, về phần có phải Hunter hay không thì tôi cũng không biết” Ging gãi gãi đầu, hồi tưởng một chút tình cảnh lúc đó “À, một tên trong đó trên mặt vẽ giống như tên hề.”

Hisoka?! Vậy người đi cùng hẳn không lẽ là.....

“Người còn lại, người còn lại có phải tóc đen trắng, trên mặt không có biểu tình gì không?” Nghĩ đến có khả năng là Illumi, tôi vội vàng tiến lên hỏi Ging.

“Phải, cô quen bọn họ?”

Thật là anh ấy? Sao anh ấy lại tới nơi này?

“Sao lại không biết? Người tóc đen kia chính là anh trai tôi, cũng là vị hôn phu của Thiên Thiên nha!” Thấy tôi đang vội vàng lo lắng nên không có gì phản ứng, Alluka liền trả lời giúp.

“Bọn họ..... đến lúc nào?” Tôi hỏi, hẳn là anh ấy không có việc gì đi?

“Ước chừng hai ngày trước.”

Hai ngày!

“Tôi..... Lo lắng..... tôi đi đây, tôi phải đi tìm anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Hunter] Thiên Tuế được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Người nhà đoàn tụ

Cảm ứng một chút chỗ Illumi, anh ấy cách sào huyết này rất gần, chuyện này làm cho tôi hết sức lo lắng, chỉ dựa vào năng lực của anh ấy và Hisoka thì không có khả năng không tổn hao gì mà phá hủy cái nơi đó, hơn nữa bọn họ rất có thể sẽ đụng tới con kiến đã chặt cánh tay của Kate trong nháy mắt kia, vì thế do tôi nóng vội, nên mọi người cũng không làm chuẩn bị quá nhiều, chỉ để Kate lại cho đồng bạn của anh ta chăm sóc, rồi đoàn người chúng tôi liền đi tới chỗ cách sào huyết khá gần.

Tôi không thấy kỳ quái chuyện Ging và Alluka cùng đi theo tôi, chỉ là Shalnark cũng không nói hai lời đi theo tôi, điều này làm cho tôi thấy rất kỳ lạ, dù sao hiện tại, sự tồn tại của con kiến không có uy hiếp đến bang Ryodan, hơn nữa tôi tự hiểu là chính mình không thể so với bang Ryodan trong lòng hấn, như vậy hấn không tất yếu phải theo giúp tôi vào chỗ hiểm, ai cũng có thể hiểu được thực lực hiện tại của con kiến, nhất là ba vệ sĩ chính của quốc vương, bọn chúng có được lực lượng cường đại như vậy là nhờ chiến đấu lấy nhiều đổi ít, ăn được nhiều người, mới đạt được.

“Anh trai” Đứng ở phía trước sào huyết con kiến, dù không biết hấn đang suy nghĩ gì, tôi vẫn thuận theo ý định của mình “Thứ này cho anh.”

“Gì vậy?” Shalnark chỉ nhìn thứ tôi đang cầm trên tay, không nhận lấy.

“Thứ này sao” Tôi nhét nó vào tay hấn “Sau khi đi vào có thể sẽ bị phân tán, đây là thứ dùng để liên lạc, vạn nhất đi động không có tín hiệu, thì dùng thứ này, cho nên nhất định phải mang theo bên người.”

“..... Được” Shalnark mỉm cười nhận, sau đó lại nhìn nhìn hai người kia “Còn bọn họ?”

“Bọn họ đã có lâu rồi.” May mắn thứ mà tôi đưa cho Shalnark rất giống truyền âm phù mà tôi đưa cho hai người kia, bởi vậy bọn họ cũng không nghi ngờ gì hành động vừa rồi của tôi.

Trên mặt đất đã có vài thi thể con kiến đang nằm la liệt, nhìn miệng vết thương hấn là do vũ khí mà Illumi cùng Hisoka gây ra, xem ra là trực tiếp bị mất mạng, tựa hồ bọn họ đã cường đại hơn trước.

“À, thứ này.....”

“..... Có xem qua.”

Theo thời gian mang thai, nguyên bản một ngày chỉ có một đứa trẻ có thể đi ra, hiện tại cả hai đã có thể luôn ở bên ngoài, mà tôi cũng dần dần nhận thấy được linh lực của tôi tựa hồ theo đứa trẻ lớn dần mà không ngừng tăng cường, rất kỳ quái, trong sử sách của bộ tộc, quyền nào cũng ghi lại là con gái trong tộc một khi mang thai, linh lực sẽ giảm mạnh, mà phản ứng của tôi lại hoàn toàn tương phản, thật sự là một dị tượng.

“Hai đứa đã gặp mấy thứ kiểu này rồi?” Tôi thuận miệng hỏi, cũng không cho rằng hai đứa thật sự đã gặp qua.

“Hm. Hình như là cái chú mặt cười cười kia cho bọn con xem, rồi nói... Yuyu em có nhớ không?” lúc trao đổi với đứa trẻ, tôi đã đặt tên cho chúng, đứa hoạt bát đáng yêu tên là Iji, đứa nho nhã lễ độ thì tên là Iyu.

“A? Anh không biết? Vậy là chưa nói với mẹ sao? Lời thỉnh cầu của chú ấy?” Iyu kỳ quái hỏi, lúc trước Iji là đứa thứ nhất đi ra, cậu còn nghĩ là anh ấy đã nói cho mẹ rồi, cậu cũng đâu có cẩn thận nghe Diêm Vương nói gì.

Thỉnh cầu? Đến từ Diêm Vương?! Tôi dừng chân lại, hấn muốn hai đứa trẻ chuyển lời gì cho tôi? Không lẽ đã gây họa gì đó nên muốn nhờ tôi hỗ trợ thu dọn?

“Sao vậy ạ?” Hai đứa thấy tôi bỗng nhiên đứng lại nên cũng ngừng lại theo.

“Không có gì” Tôi phát phát tay, ý bảo tiếp tục đi, tôi tiếp tục nói chuyện với bọn nhỏ “Ji, con hấn là đã quên, vậy Yuyu có nhớ rõ không?” lúc gặp mặt lần đầu, Ji có nói là muốn nói cho tôi chuyện thỉnh cầu kia, kết quả thằng bé lại không nhớ rõ, trí nhớ của thằng bé không kém, phỏng chừng lúc ấy không cẩn thận nghe người ta nói chuyện cho nên mới không nhớ rõ đi.

“..... Gặp mặt..... Cứu làm..... Cho phép sát sinh..... Chỉ nhớ được vậy thôi.” Iyu nghiêng đầu cẩn thận nghĩ nghĩ, hình như còn nói gì đó nữa, nhưng lúc ấy cậu hoàn toàn thất thần.

May mắn, Yuyu nghe xong được trọng điểm, dù nói ra không đầy đủ làm cho tôi ban đầu không hiểu đầu đuôi, vì chỉ có mấy từ, hơn nữa hai đứa trẻ lại biết đến đám kiến, tôi đại khái có thể suy đoán vị Diêm Vương đại nhân kia muốn nói gì, chỉ là tôi hơi hoài nghi hấn ban đầu muốn gặp tôi, sau đó không cẩn thận gieo họa nào đó, ừ, có khả năng lắm, lại sau đó liền tạo thành cục diện hiện tại, nhưng tất cả chỉ là suy đoán của tôi, nhưng thể khẳng định, lúc này, tôi được cho phép sát sinh.

Chúng tôi bước qua các thi thể rải rác, dần dần cảm giác được sát khí cường đại mà Hisoka phát ra, hấn là đã gặp gỡ miêu nữ kia đi [Lời tác giả: cứ chỉ giống mèo, đã quên mất tên gì, cho nên gọi tắt là miêu nữ] Nhưng lại không cảm giác được Illumi, chẳng lẽ đối thủ cường đại như vậy, bọn họ còn tính một chọi một chiến đấu sao?

Không được, hiện tại không thể chậm chạp được.

“Thất lễ.”

Lời vừa dứt, không đợi mọi người phản ứng lại, tôi liền biến mất ở tại chỗ, sau đó xuất hiện ở trên không, chỗ bọn họ đang chiến đấu..... Quả nhiên, dù đã bị thương không nhẹ, nhưng Hisoka vẫn cố chấp chiến đấu một mình, Illumi đứng ở một bên xem cuộc chiến, lúc tôi xuất hiện, tôi nhìn thấy kinh ngạc

rõ ràng trong mắt anh ấy, tôi cười, bay về phía anh ấy, đương nhiên tôi vẫn còn rất lương tâm lưu lại Bạch Ngọc trợ chiến.

“Anh tôi được thì em không tôi được sao?” Tôi tức giận, Alluka có nói cho tôi biết gần đây anh ấy cũng không nhận nhiệm vụ gì, nói cách khác, anh ấy đi vào nơi này thuần túy là tự muốn đến, khi nào thì anh ấy lại thích liều mạng như Hisoka vậy?

“.....”

Illumi không nói lời nào, tựa hồ đang ngăn người, lý do ngăn người là cái bụng hơi nhô ra của tôi, à, tôi quên mất, hiện tại tôi là phụ nữ có thai, đột nhiên lấy bộ dạng này xuất hiện ở trước mặt anh ấy tựa hồ khiến anh bị kính hách không nhỏ, hẳn là..... Cũng có kính hỉ đi, chỉ là anh ấy còn muốn ngăn người bao lâu nữa vậy, tại sao huyết con kiên nguy hiểm như vậy mà lại ngăn người!

“Ill.....”

Không phản ứng.

Mười lăm phút đi qua, tôi vẫn nhìn cuộc chiến, nhìn nguyên bản năm người vây công đã biến thành Ging và Bạch Ngọc giáp công, Hisoka bị Alluka mạnh mẽ kéo đi, mỹ danh viết là nghỉ ngơi bảo tồn thực lực chiến đấu. Tựa hồ đã đánh giá cao năng lực của đám kiến này, cũng có thể là do Ging cùng Bạch Ngọc cường cường liên hợp quá mức lợi hại, tóm lại tình trạng hiện tại là đám kiến đang miễn cưỡng ứng phó công kích của hai người kia.

“Ne, chuyện này cần tiêu hóa rất lâu sao?”

Vẫn không có phản ứng.

Năm phút đồng hồ nữa đi qua, miêu nữ bị bắt, thi thể nằm ở một bên, tôi phát tay tạm biệt, để mọi người đi trước, nhìn Illumi vẫn ngăn người như cũ, cứ thế này thì không được, phải nghĩ biện pháp.

“Ai nha!” Tôi bỗng nhiên xoay người ôm bụng, không biết chiều này có hữu hiệu không?

Một khắc trước còn đang thạch hóa, giờ lập tức đã nhanh chóng đến bên cạnh tôi, một tay đỡ lấy thắt lưng của tôi, một tay kia vẫn lơ lửng trên không trung, tựa hồ muốn chạm vào bụng của tôi nhưng lại có chút chần chờ.

“Đưa trẻ đá em.” Tôi cầm tay anh ấy chạm vào bụng mình.

“Mẹ gạt người!” Illumi chưa kịp nói, Iji đã bắt đầu hô to oan uổng.

“Chúng con không hề đá mẹ.” Iyu đã ở một bên bổ sung một câu, làm chứng tôi ăn nói lung tung.

“Nếu không nói vậy, thì bố của hai đứa sẽ còn tiếp tục ngăn người.” Tôi cười giải thích.

“Cái gì?”

A? Illumi hơi ngạc nhiên, khó trách Illumi không biết tôi đang nói gì, dù sao sớm hay muộn anh ấy cũng biết, nói rõ luôn cho anh ấy mới được.

“Cầm thứ này đi.” Tôi cho anh ấy đương nhiên là loại phù lúc trước từng cho Kuroro.

Illumi có chút nghi hoặc cầm lấy, sau đó nhìn tôi, sau đó.....

“Mẹ bảo bọn con phải gọi bố là bố” Iji vui tươi hơn hờ bay ở trước mặt Illumi “Con chào bố, con là Iji, tên là mẹ đặt, nhưng mẹ thường gọi con là Ji, bố cũng có thể gọi như vậy nha.”

“Con là Iyu, mẹ gọi con là Yuyu, lần đầu gặp mặt, con chào bố.” Vẫn là Iyu có nề nếp nói đầy đủ câu mà tôi dạy, mà Iji tất cả đều là tự mình phát huy, quên sạch nhưng gì tôi dạy thẳng bé, tính cách thẳng bé không giống tôi cũng không giống Illumi, mà lại có vài phần giống Bạch Ngọc.

Lúc này, Illumi lại không thạch hóa như tôi đoán, ngược lại hơi ngẩng đầu nhìn chằm chằm hai đứa trẻ đang trôi nổi, trong ánh mắt lộ ra thần thái mà tôi không hiểu.

“Bọn chúng..... có thể nói.....” Ít nhất ở trong suy nghĩ của hắn, Killua, Kalluto bọn họ sau khi sinh chỉ biết khóc.

“Đưa trẻ nhà chúng ta có chút đặc thù.” May mắn tôi còn có chút hiểu được ý của anh ấy, bằng không rất có khả năng khó câu thông, Illumi sẽ chỉ biết ngạc nhiên còn Iji và Iyu sẽ chỉ nói rằng hai đứa vốn có thể nói chuyện.

“Anh nghĩ.....” Illumi bỗng nhiên đập nhẹ tay trái lên lòng bàn tay phải “Anh cần bổ sung chút tri thức.”

Cái gì? Đang cảm ứng vị trí của Ging bọn họ, không chú ý tới anh ấy nói gì, nhưng nhìn anh ấy không có ý trả lời, tôi nghĩ hẳn là không phải câu hỏi đi?

“Chúng ta vào đi thôi.” Tôi chỉ chỉ sào huyết trước mặt, bọn họ đã đi vào rất lâu, sợ là đã gặp phải hai tên vệ sĩ còn lại.

“Được.”

Chương 41

“Vi sao anh lại đến đây?” Dựa vào cảm giác, tôi xuyên qua sào huyệt phức tạp này, mục tiêu là vị trí của Ging bọn họ.

“Chỉ là..... muốn xác nhận.” Giọng nói luôn bình thản của Illumi tựa hồ mang theo một chút xác định.

Xác nhận? Tôi dừng lại, ngẩng đầu cùng anh ấy nhìn nhau, bỗng nhớ tới sự nghi hoặc lúc trước, có khả năng sao? Anh ấy thật sự muốn làm như vậy sao? Vậy thì anh ấy tới nơi này là muốn xác nhận một chút thực lực của bản thân đến tột cùng đến mức nào, để xem có khả năng ứng phó cuộc đuổi bắt của gia tộc hay không sao?

“Anh muốn rời đi?”

“Ừ.” Nguyên bản còn nghĩ đến lại nhanh như vậy, nhưng xem tình hình hiện tại..... Illumi cúi đầu nhìn nhìn bụng đối phương, phải càng nhanh càng tốt, nhưng xem ra cô ấy sẽ không bỏ qua đám con kiến kia, vậy thì sau chuyện này là có thể rời bỏ cuộc sống cũ đi.

“Sau chuyện này, chúng ta ăn cơm nhé?” Tôi nắm lấy tay anh ấy hỏi.

“Được.” Illumi cũng nắm lấy tay tôi.

.....

Rất nhanh sau đó, chỗ sâu trong sào huyệt bỗng nhiên bùng nổ niệm áp cực kỳ mãnh liệt, hai đạo niệm áp cường đại nhưng xa lạ trong đó hẳn là con kiến đi, một tên tựa hồ rất giống chuẩn chuẩn, tên còn lại thì tôi lại hoàn toàn không nhớ ra, rốt cục gặp rồi, vương hãn là còn chưa sinh ra đi? Phải nhanh chân, tôi chuẩn bị gia tốc.....

“Illumi.....”

Ngay sau đó, tôi bị giữ chặt, rồi liền bị ôm vào trong lòng anh, sau đó Illumi liền ôm tôi chạy.

“Cám ơn.” Tôi thấp giọng nói, anh ấy biết tình trạng thân thể hiện tại của tôi là cực kỳ không thích hợp vận động kịch liệt, nhưng tôi vẫn muốn đi, thật sự cảm ơn anh ấy đã không phản đối.

Một đường, chúng tôi gặp được nhiều thi thể con kiến, trong đó không hề thiếu là số nguyên bản nên xuất hiện ở Meteorcity bị Shalnark bọn họ tiêu diệt, hiện tại lại toàn bộ chết ở nơi này, như vậy, số niệm lực tiêu hao của bên chúng tôi..... Tôi không khỏi nhún mày, có thể thoải mái đả bại con kiến không?

Rốt cục chạy tới chỗ sâu nhất của sào huyệt — nơi nữ vương sinh sản.

May mắn, vương còn chưa sinh ra, nhưng trận chiến đấu với hai tên vệ sĩ chính kia vẫn làm người ta lo lắng, thì ra mọi người bị phân tán, người đi vào nơi này chỉ có Ging, Hisoka, và ông hội trưởng không biết khi nào đã gia nhập cùng với người mang cái tàu kia, người còn lại như Alluka cùng Shalnark tựa hồ vẫn đang ở nơi nào đó trong sào huyệt chiến đấu.

Hội trưởng và người mang cái tàu chống lại cái tên vệ sĩ bộ dạng cao lớn mà tôi không nhớ kia, còn Ging và Hisoka thì đang chống lại cái tên chuẩn chuẩn kia, mọi người đã tiêu hao rất nhiều niệm lực, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cho dù cao thủ như Ging và hội trưởng cũng bắt đầu có chút đuối sức, mà Hisoka vốn đang bị thương giờ lại bị đánh càng thêm chật vật, tuy rằng cho tới bây giờ về mặt hãn vẫn cuồng nhiệt hưng phấn do được đối chiến với cao thủ, nhưng không thể cứ dễ hãn tiếp tục như vậy.

“Anh muốn đi chỗ kia.” Illumi buông tôi xuống rồi trực tiếp gia nhập Ging và Hisoka.

“Bạch Ngọc, em đi thay cho Hisoka, Thanh Hợp, em đi bên kia đi, không cần bảo vệ chi.” Tôi hạ lệnh cho hai thức thần, hiện tại, có thêm sức chiến đấu là tốt.

Tôi trị liệu đơn giản cho tên Hisoka vừa bị Bạch Ngọc đá về, Thanh Hợp xông lên chiến đấu, năng lực chữa bệnh của tôi cũng không mạnh, chỉ có thể làm đến mức giữ được mạng.

“Sau khi niệm lực khôi phục một chút, anh còn có thể chiến đấu.”

“Àh..... Tiểu Tuế Tuế muốn đi đâu thế ◆” Cho dù là đang bị trọng thương, Hisoka vẫn không thay đổi ngữ điệu nói chuyện biến thái của hãn.

“Chỗ nữ vương.” Mục tiêu của tôi là bụng của bà ta, chỉ mong có thể khiến bào thai chết trong bụng.

Tôi bắt đầu tới gần bà nữ vương không ai bận tâm đến, tựa hồ là bởi vì tôi tàn ra sát khí đã kích thích vương trong bụng bà ta, bụng nữ vương bắt đầu động lên.....

“A a a.....” tiếng thét chói tai tê lương truyền khắp động, một đôi tay không phải của con người xé rách tầng mỏng manh để vuron ra, vương rút cục sắp sinh ra!

“Điều từ ngắn!”

Tôi cụ hiện ra vũ khí điều từ ngắn vốn vô dụng đã lâu, biến nó trở nên dị thường sắc bén thẳng tắp đâm thẳng vương còn ở trong bụng chưa đi ra kia, chỉ kia trong nháy mắt, một đoàn vật thể hình người đột nhiên phá tan màng, tránh thoát công kích của điều từ ngắn, tôi đánh úp lại về phía, tôi thu hồi điều từ ngắn, dùng nó che ở trước người.....

Khi Illumi ôm tôi, lấy thân thể anh ấy làm điểm tựa rơi xuống đất, khi máu tươi nóng của Illumi dính lên ngón tay tôi, tôi mới hiểu được tôi đã xem nhẹ một chuyện — vương có cái đuôi.

Đúng vậy, hắn có cái đuôi, lúc tôi lấy điều từ ngắn ngăn trở hai đám của hắn công kích, cái đuôi của hắn đã vuron ra tôi đánh mạnh về lỗ hổng phòng thủ của tôi, sau đó..... Illumi giúp tôi cản.....

“Ill!” Chết tiết mình, đến mức này mà còn ngu ngốc quên mất quên điểm đặc thù trọng yếu nhất của vương.

“..... Không sao” Illumi nhìn cô gái đang vạn phần hối hận “Không nên mắng bản thân.”

Không nên mắng bản thân?! Vì sao, vì sao anh ấy lại hiểu biết tôi như thế? Tôi nhện xuống nước mắt đang cực muốn đoạt vành mắt mà ra “Thanh Hợp, toàn lực chữa khỏi anh ấy.”

Lúc này, vì vương sinh ra mà tình hình đột biến, song phương tạm thời đình chỉ chiến đấu, hai bên đứng ở hai bên huyết động để nhìn, bên chúng tôi trừ bỏ Illumi và Hisoka đang bị thương, còn lại mọi người chỉ bị thương nhẹ, Shalnark và Alluka cũng đã chạy tới nơi này, nhìn ánh mắt cao ngạo coi thường kia của vương, tôi lại lần nữa xuất hiện cảm xúc giống như lúc ở Meteorcity, không, thậm chí là so với kia khi càng mạnh liệt hơn.

Tôi, đánh bạc sự tôn nghiêm tộc Laress, nhất định phải tự tay tiêu diệt vương!

Linh lực cường đại vượt bậc hơn bao giờ hết lập tức bộc phát ra trong nháy mắt, ‘Di Dạ Định’ trong tay áo giờ phút này cũng hiện ra trước mặt tôi, lực lượng thay đổi, tôi sao có thể quên nó, nếu, nếu đàn dương cầm mà bang Ryodan đang giữa có ở đây thì tốt rồi, có lẽ tôi có thể.....

Giống như tuân theo ý muốn của tôi, đàn dương cầm màu đen vốn nên ở chỗ bang Ryodan bỗng nhiên xuất hiện, không có thời gian suy nghĩ tại sao, tôi chỉ biết, có cái này, tôi có thể triệu hồi ma vương!

“Alluka.” Tôi ở trong đầu gọi cô ấy.

Gì vậy? Alluka nhìn tôi, ánh mắt truyền lại tin tức.

“Dùng Nhược Nhược, lấy năng lực của cậu có thể mang đi toàn bộ người ở đây ngoài Ill và Shalnark không?”

Không thể, Alluka lắc đầu, đúng vậy, không thể, bằng năng lực của cô ấy sao có thể dễ dàng mang mấy người cường đại như Ging và hội trưởng đi chứ?

“Vậy, nếu tớ chế trụ bọn họ, cậu mang bọn họ đi, tớ có biện pháp đối phó vương.”

“Còn sống trở về!” Alluka bỗng nhiên nói với tôi.

Người phản ứng lại đầu tiên chính là hội trưởng và Ging, họ lập tức muốn đến gần tôi, tôi nhanh chóng bảo Bạch Ngọc cùng Thanh Hợp bố trí kết giới, Alluka dùng năng lực mang theo những người còn lại rời khỏi.

“Hừ! Sợ bọn chúng chết sao?” vương vẫn luôn yên lặng nhìn, giờ bỗng nhiên nói.

“Phải.” Tôi cười, tôi sợ bọn họ ở đây sẽ phải chôn cùng người, dù sao lúc ấy tôi không thể bảo đảm mạng sống cho nhiều người như vậy.

“Anh trai, cái đàn dương cầm này cho em mượn, nhưng không có tiêu bản con kiến cho anh rồi.” Tôi ngồi ngay ngắn ở trước đàn dương cầm, đặt mười ngón ở lên trên phím đàn.

“Em.....” Shalnark có chút nghi hoặc, một khắc kia tươi cười của hắn động lại trên mặt, sau đó..... hắn biến mất ở tại chỗ.

Thư tôi cho hắn không phải là truyền âm phù, mà là truyền tống phù, địa điểm truyền tống là căn phòng nhỏ của tôi ở đấu trường trên không bên kia, aiz, đúng là vẫn coi hắn trở thành anh trai của mình, nếu để hắn và Ging bọn họ cùng rời đi, lấy thân phận của hắn, chắc chắn sẽ bị bắt.

Hết thấy rốt cục an bài thỏa đáng, khẽ liếc Illumi đang yên lặng đứng ở phía sau, trong lòng âm thầm thì thầm: sau chuyện này, chúng tôi thật sự ẩn cư.

“Tôi, tộc trưởng tộc Laress.....”

Theo vũ đạo ngón tay ở trên phím đàn, dòng khí màu đen dần dần hiện thực hóa theo tiếng đàn bén nhọn quỹ dị xoay quanh, một cái hắc động xoay tròn cao tốc dần dần hình thành.....

“Lấy đôi mắt tử vong tôi làm đại giới, triệu hồi ngài xuất hiện, tiêu diệt vương và người hầu của hắn!”

Linh lực toàn thân theo ngón tay vũ động biến mất vào đàn dương cầm..... Làm ơn! Nhanh xuất hiện đi! Cơ thể tôi sắp tiêu hao linh lực hầu như không còn, nếu không xuất hiện thì tôi và Illumi sẽ không thể trốn ra.....

Rốt cục, một đạo cột sáng màu đen từ trong hắc động hiện ra, bao lại vương cùng người hầu của hắn, bọn họ không hề có năng lực phản kháng, đây là lực lượng của thần! Tôi mỉm cười, ngã về phía, phía sau là cái ôm quen thuộc.....

Vòng tròn màu đen xuyên thủng sào huyết của con kiến chiếu ra ngoài, rồi sau đó nhanh chóng biến mất..... Hết thấy đều tiêu thất, nơi mà nguyên bản có rất nhiều thi cốt con kiến, tiêu thất, giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy, trong mắt mọi người chỉ thấy một mảnh đất hoang, không có bất cứ sinh mệnh nào tồn tại.

Bọn họ đã chết sao?

Nửa năm sau, trên trần nhỏ hẻo lánh Malika có một đôi vợ chồng xinh đẹp chuyển đến, bọn họ mang theo hai đứa con song sinh vừa được một tháng định cư ở nơi đó.....

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Hunter*] *Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ill ở phòng sinh một ngày ký

Tôi từng trải qua chuyện như vậy, nhưng có khác nhau vì ở trong phòng và ngoài phòng.

Năm đó, lúc đứa em trai thứ nhất sinh ra, tôi bị cha gọi đến ngoài cửa phòng sinh, cùng bọn họ chờ đợi thành viên mới này sinh ra, sau mười mấy giờ và tiếng kêu ngày càng bén nhọn của mẹ, đứa em trai thứ nhất của tôi – Milluki sinh ra, một đứa trẻ toàn thân đỏ hồng nhiều nếp nhăn được hộ sĩ bế ra, cha và ông nội sau khi nhìn thoáng qua liền có chút tiếc hận tóc đứa trẻ này không phải màu hồng mà gia chủ nên có, sau đó cha đi vào thăm mẹ, người khác đều tự tán đi.

Tôi cũng nhìn thoáng qua đứa em trai này, giống con khi, đây là ấn tượng duy nhất của tôi.

Hôm nay, tôi lại lần nữa gặp chuyện như vậy, bởi vì cô ấy sắp sinh.

Sau khi tiêu diệt vương, bắt đầu cuộc sống mới, mặc dù tôi vẫn luôn đọc các quyển sách về cách bảo vệ sức khỏe cho phụ nữ có thai, âm thực, cuộc sống, cảm xúc vân vân, nhưng tôi vẫn chưa tìm được cuốn nào nói về cách sinh sản của phụ nữ có thai, về chuyện người chồng nên làm gì khi vợ đang sinh, cho nên bây giờ tôi nên làm thế nào? Còn chưa kịp suy nghĩ, tôi đã phải bồi cô ấy vào phòng giải phẫu.

“Ừm.....”

Biểu tình của cô ấy rất thống khổ, sắc mặt trắng bệch, ngũ quan trên mặt nhăn lại, mồ hôi ướt đầm tóc, nhưng cô ấy không thét chói tai giống mẹ, chỉ gất gao mím môi, hoặc là ở lúc vô cùng đau đớn phát ra tiếng rên rỉ nhọt nhọt, hai tay nắm chặt đệm giường dưới thân, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Tình cảnh như vậy làm cho tôi nóng nảy muốn đi giết cái tên thầy thuốc đang liều mạng hét dùng sức kia, cái tên thầy thuốc ngay từ đầu vẫn luôn nói mà không làm gì cả, nhưng lý trí nói cho tôi biết không thể giết chết, tuy rằng tên thầy thuốc kia thoát nhìn vô dụng, nhưng cô ấy vẫn cần thầy thuốc, tôi chỉ có thể gỡ các ngón tay đang nắm chặt đệm giường rồi ôm chặt lấy bàn tay ấy..... Tôi muốn đau cùng với cô ấy.

“Ill.....” Đợt bụng sinh vừa mới đi qua, cô ấy có chút suy yếu, tái nhợt nhìn tôi mỉm cười “Sẽ làm anh đau mất.”

“.....” Tôi không trả lời, chỉ nắm chặt tay cô ấy.

“Ừm.....” Một đợt đau bụng sinh khác đánh úp lại, cô ấy rớt cuộc không có kị đến tay của tôi, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay tôi..... Chỉ có chút đau đớn mà thôi..... còn nhẹ hơn cơn đau mà cô ấy đang phải chịu hơn một trăm lần.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật vô dụng, chỉ có thể ở bên cạnh cô ấy, không thể chia sẻ đau cho cô ấy

“Này, lần trước có phụ nữ sinh sản thét lớn tiếng như vậy, luôn miệng mắng chồng, sao cô này lại không thét?”

“Đúng vậy, lần trước cô ấy mắng cực kỳ hung, tựa hồ sinh cũng rất nhanh, nhưng cô này.....”

Tôi nhìn phía phát ra tiếng, là hai người từ lúc tiến vào đến bây giờ vẫn chỉ đứng ở bên kia dựa vào tường, tuy rằng không biết họ có ích lợi gì [lạnh hạ: Đó là thầy thuốc thực tập!], nhưng hình như họ không nói dối. Năm ấy, lúc mẹ sinh Milluki quả thật thét rất lớn tiếng, tôi còn nghĩ đó là tính cách mẹ thích thế, nhưng nếu đúng như lời hai người này nói.

Lại một đợt đau bụng sinh đi qua, cô ấy đã bắt đầu ho, hai mắt khép hờ.

“Măng anh, sẽ dễ chịu hơn phải không?”

Tôi cúi xuống nói bên tai cô ấy, tôi xác định tôi nói vô cùng nghiêm túc, nhưng hai mắt đang khép hờ kia lại đột nhiên mở, trong đôi mắt trong suốt hơi đại ra, rồi sau đó. Bỗng nhiên có chút vô lực nở nụ cười.

“Ill, anh sẽ hại em không sinh được.”

Ngữ khí của cô ấy có nồng đậm ý làm nũng, nhưng tôi lại hiểu ra, thì ra măng anh sẽ không dễ chịu hơn.

“Nhưng. A!”

Lời muốn nói bị đau đón đánh gãy, cô ấy không ngừng hít sâu, nước mắt lại từ vành mắt chảy xuống.

“Rất đau?”

Tôi lau đi nước mắt của cô ấy, cô rất ít khóc, vẫn luôn kiên cường sáng sủa, nhưng lại vì đau đón vì sinh. Về sau tuyệt đối không cho cô ấy sinh con nữa, nếu sớm biết thống khổ thế này thì đã không.

“Không phải” cô ấy thừa dịp lúc đau đón thoáng giảm bớt, mở miệng “Chỉ là cảm thấy. rất hạnh phúc!”

Hạnh phúc sao? Nhìn cô ấy lại lần nữa giãy dụa trong thống khổ, tôi bỗng nhiên cảm thấy, thì ra cái gì cũng không thể làm, thật sự rất vô lực!

Rốt cục, như một thế kỷ trôi qua, song bào thai tôi sớm đã gặp kia rốt cục xuất thế, nhóm hộ sĩ bắt đầu xử lý tình huống của hai đứa, còn tôi vẫn ở cạnh cô ấy, đã sớm gặp qua con, bọn chúng nhìn qua cũng rất khỏe mạnh, hơn nữa sinh bọn họ ra làm cho cô ấy.

“Phách! Phách!” Hai tiếng vang thanh thúy.

“Oe!”

Bọn họ đang làm cái gì?! Vì sao đánh con tôi? Tuy rằng tôi không hài lòng bọn họ sinh ra khiến cô ấy đau, nhưng con tôi. Chỉ có tôi mới có thể bắt nạt!

Không phóng thích sát khí, tôi chỉ là đoạt đi hai đứa trẻ đang khóc lớn trong tay hai hộ sĩ kia, rồi sau đó nhìn mọi người trong phòng phẫu thuật, thầy thuốc hình như còn muốn nói cái gì, nhưng sau khi bị tôi nhìn, liền lảo đảo lùi ra sau mấy bước, cuối cùng. té xỉu.

Bọn họ quá yếu, chỉ là một cái ánh mắt nho nhỏ, thế nhưng tất cả đều té xỉu, mà hai đứa con tôi ôm vẫn đang oa oa khóc lớn, này. nên đỡ thế nào?

“..... Không khóc.” giọng điệu có điểm cứng ngắt.

“Oa!” Tiếng khóc vẫn tiếp tục.

“Có thể. Đừng khóc sao?” giọng điệu đồ người cực kỳ thất bại.

“Oa!” Tiếng khóc vẫn tiếp tục như cũ.

“Bọn họ. vẫn còn khóc.”

Cuối cùng tôi buông tha, thầy thuốc hộ sĩ tất cả đều té xỉu, tuy rằng không muốn quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi, nhưng. Tôi nhú mày, ôm đứa trẻ đến bên cạnh cô ấy, không rõ, hai đứa trẻ rõ ràng rất thông minh nhu thuận vì sao không nghe lời hấn?

“Vì sao?” Tôi hỏi đầy nghi vấn.

“Hai đứa.” cô ấy mở mỗi một hai mắt, tràn đầy yêu thương nhìn bọn nhỏ trong lòng tôi “Hai đứa chỉ là không rõ, vì sao nhóm hộ sĩ lại đánh mình.”

“Vì sao?” Tôi cũng rất ngạc nhiên, vì sao hộ sĩ lại đánh bọn nhỏ?

“Chính là bởi vì đứa trẻ vừa sinh hạ nhất định phải khóc!” cô ấy cười ảm áp mà suy yếu “Nhưng, Ill quả nhiên rất đáng yêu, nhất là vừa rồi. lúc nhú mày cùng hoang mang.”

“Vl.”

Cô ấy rất cục chống lại không được mõi mệt mà nặng nề ngủ, mà tựa hồ cô ấy đã thông qua truyền âm thuật nói cho bọn nhỏ, nên chúng rất cục ngừng khóc, cũng nhắm mắt lại ngủ rồi, tôi có chút ngơ ngác nhìn gương mặt ngủ trầm tĩnh của cô ấy, vấn đề vì sao đứa trẻ vừa sinh hạ nhất định phải khóc bỗng không còn quan trọng, tôi chỉ biết, giờ khắc này, thật tốt.

Nhưng,..... Nhìn hai đứa trẻ đỏ hồng nhiều nếp nhăn, chúng..... Bộ dạng không giống tôi cho lắm, tôi có chút kỳ quái, sau khi nghiêm túc tự hỏi nghiên cứu một giờ, tôi vẫn chỉ có một kết luận:

Chúng quả nhiên giống khi!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Hunter*] *Thiên Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.